RICHARD CANAL

SWAP-SWAP

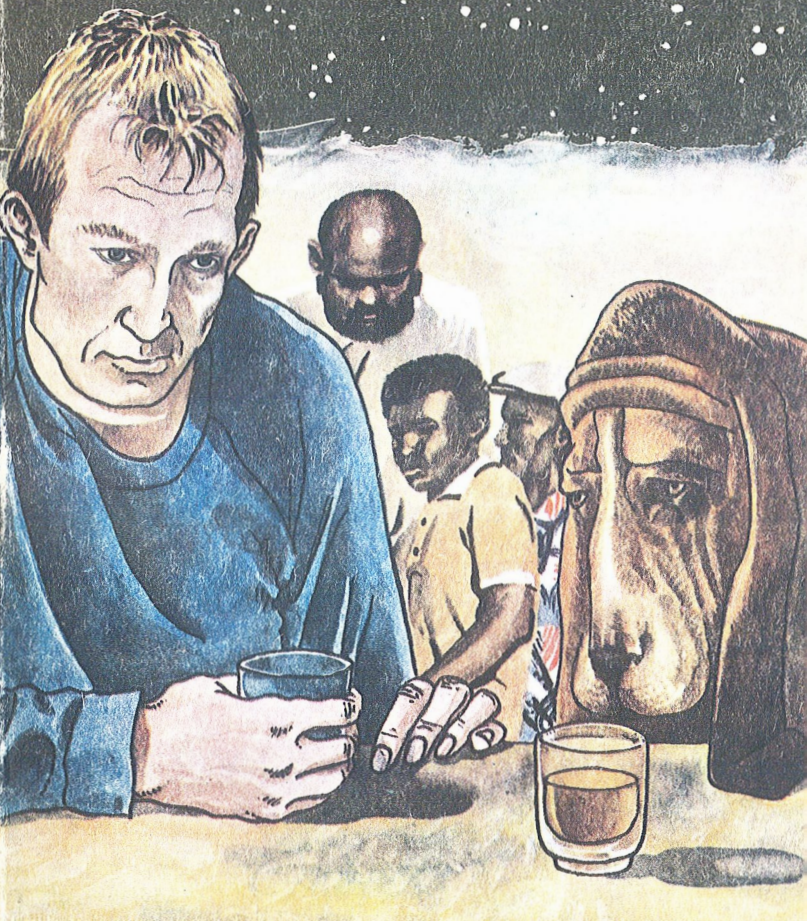

Richard Canal

SWAP - SWAP

În românește de Viorel Pîrligras

EDITURA SFVA

Richard Canal
SWAP - SWAP
© Editions J'ai lu, 1990
Toate drepturile asupra versiunii românești rezervate editurii SFVA

Swapping: tehnică informatică ce permite transferul informațiilor cu mare viteză dintr-o memorie denumită principală spre o memorie periferică denumită secundară.

FAȚĂ SUMBRĂ

1

- Te simți bine?

Aplecat la cîțiva centimetri de nasul meu, un Saint-Hubert mă asculta cu ochi plîngăreți. Răsuflarea sa puțea a lichior de *bissap*. Repetă cu o voce obosită:

- Te simți bine, tăticu?

În clipa aceea strînsei din dinți și mă pusei pe urlat. Era groaznic.

În memoria mea nu se afla decît alb, alb, ALB și, pierdută într-un colț, sub milioane de pînze de păianjen, imaginea cîinelui acela îngrijorat ce-mi voia binele. Îl asimilai într-o clipă, de la nasul de bețivan pînă la pata neagră ce-i încercuia ochiul stîng și îi dădea aerul unui boxer bătut înainte de a urca pe ring. Știam numărul de peri ce-i înțepau botul, tristețea urechilor întinse pînă la atîrnare și cea a corpului acela căruia nu-i mai trebuia mult ca să semene cu un cîrnat. Degeaba citeam și reciteam povestea bătăliilor pierdute pe pielea sa încreștită, mă reîntorceam mereu la acel alb ce mă făcea să urlu.

- Hai, bea asta.

Cu vîrful botului, îmi propunea un pahar umplut cu un sirop brun, fără să știe că filmul mutrei deplasînd cu stîngăcie paharul pe podea îmi producea o plăcere nebună pentru că îmi împingea nașterea cu cîteva secunde în trecut.

Orice altceva decît virginitatea curată ce făcea din mine un nou-născut. Eram flămînd. În timp ce-mi ardeam cerul gurii cu lichior, înmagazinam sarabanda percuțiilor și hora deșănțată a sclipirilor de oglindă, acolo sus peste lume. Și mina patibulară a barmanului îndărătul fumului țigării sale, și aurul și ambra bijuteriilor, noaptea sălbatică sfîșiată de fulgere, dum-dum-ul basului înfierbîntat ce zgîlțîia podeaua. Și semințele de rîs, dinții perlați între buzele de ciocolată ale fetelor.

Mi-era și teamă. Un uriaș frison a cărui rădăcină nici măcar n-o întrevedeam. Oricine, orice mă putea agresa, îmi putea face rău.

Eram un nimeni.

Deodată mă răsucii, speriat de aviditatea simțurilor mele. Începuseră să fure totul de teama vidului. Și mă vedeam studiind cîinele, deșelarea nightclubbers-ilor, dansul ventilatorului, fese rotunde, dornice de mișcări sub bazin și vaxul, sudoarea ce lustruia rigole de argint pe piei negre, du-te-vino-ul glotelor, cel al mîinilor bătînd ritmul pe tejghea. Fiecare secundă devenea cristal antrepozitat în hambarul meu. Se creau legături, utile la o adică, dar nu era decît un început. Asistam la geneza unui imperiu, imperiul *meu.*

O poveste, povești alternative începură să se nareze, scurte, efemere. Frînturi de rîs sau de plîns. Nu dispuneau decît de personaje fără profunzime și știui că trebuia să le dau un nume.

- Cum te cheamă?

- Stanislas.

Saint-Hubert-ul luă un aer stingher ca și cum nu el și-ar fi ales numele. Acesta îmi plăcea totuși, poate pentru că trezea un ecou îndepărtat în inima banchizei.

- Ce faci în viață?

- Aștept să-mi facă cineva cinste... În locul tău, m-aș așeza; face impresie proastă, un *toubab* sub o bancă. Ăștia te dau afară și pentru mai puțin de-atît.

Era obligat să-și forțeze vocea pentru a acoperi muzica, astfel încît devia uneori spre sonorități răcnite, arțăgoase și damfuri de vin acru mă îmbătau atunci cînd fălcile îi tremurau.

Ridicîndu-mă, îmi lovii capul de masă, înjurai. Îmi trecui o mînă prin păr, o adusei în fața ochilor. Mă așteptam s-o văd roșie de sînge, dar fu mai rău. Era de-o albeață maladivă, punctată de

pistrui, cu peri roșcați și deși ce se terminau în dreptul unghiilor roase pînă la noițe. Nu vă puteți da seama de șocul pe care l-am resimțit văzîndu-vă alb, *toubab*. Prin osmoză, mă considerasem negru, după imaginea dansatorilor, a băutorilor din cabaret, a prostituatelor ce-și despuiau negreala magnifică sub violența neoanelor.

Și greșeala asta de apreciere, prima din noua mea viață, zdruncină eșafodajul ridicat cu disperare de ființa mea, pînă la a mă face să mă îndoiesc de propria mea existență.

- Ai putea să-mi găsești o oglindă, ceva ca să-mi văd figura?

- În locul tău nu mi-aș face atîta sînge rău, fiecare are mutra pe care o merită.

- Dacă vrei să știi, nu-mi amintesc să mă fi privit vreodată într-o oglindă.

- Mie mi se întîmplă cînd depășesc doza prescrisă. Deh! Profită de norocul tău, se întîmplă întotdeauna și nu te poți împiedica să fii dezamăgit. Îți spui că ești Bogard, îți ridici gulerul impermeabilului și aluneci pe o banană. Asta-i viața, amigo.

Nu purtam impermeabil, eram numai în cămașă, i-o spusei pe cînd el se cățăra pe scaun, lîngă mine. Aștepta ca balonul de chewing-gum să i se spargă în bot pentru a ofta:

- Ești slab de poante, după cîte văd. Las-o moartă și stropește. Simt că mă ofilesc.

- Lămurește-mă mai întîi. Ce-i aici?

- Domnul face mofturi! Îți arde de glume? Ți-ai pierdut busola?

- Așa se pare.

- Respirația normală, pupila nu mai dilatată decît un cur de găină, ești departe de coma etilică sau de paradisul artificial, băiete. Și dacă te-ai prezenta? Nu știu nici de unde ai venit, nici nu te cunosc.

- Nu-mi amintesc nimic, fir' ar să fie. Nimic, nici măcar cum mă cheamă. Nu știu cine sînt, nu știu unde mă aflu. Cînd m-am trezit, totul era alb. Un cîmp de zăpadă cît vedeai cu ochii.

- Pentru zăpadă, mai stai pe-aici. Dakar și Alpe d'Huez, sînt două.

Nu reacționai imediat. De cînd pusese bărbia pe masă, eram prea captivat de mișcarea capului său, animat în egală măsură de masticație și de dicție.

- Dakar? Ai spus Dakar? Dar ce naiba căutăm aici, cu

culoarea asta?

- În cazul meu, nimic mai simplu. Fiu de colonist, nepot de colonist, ad infinitum. Strămoşii mei au debarcat de pe *Marie-Rohan* în o mie şapte sute treizeci şi doi pentru a servi cu glorie cauza franceză în Africa. Asta a fost bomba, n-au mai plecat niciodată. De atunci, oh, de atunci! Ascultaţi, ascultaţi, oameni buni, trista poveste a lui Stanislas nedoritul!

Ameţeala mă cuprinse din nou. Încercai să mă stabilizez asupra gurii lui de crooner dezamăgit ce aspira fum de *yamba* prin toţi porii, dar valuri toride mă străbăteau. Simţeam urcînd din adîncul fiinţei mele dorinţa de a mă ataşa de Stanislas, cu limbariţa lui, cu mutrele sale fără nici un Dumnezeu. Voiam să-şi depene viaţa, voiam să-i prad, să-i fur anii de intimitate. În jurul cuplului nostru ciudat, rîsetele zburau haotic, *djellabas*-ii îşi frecau pagne-urile, epidermele se ungeau tăcute, pluteau suspine acum, odată ce cascada de tom-uri făcuse loc unei cîntăreţe de blues. Începeau să se contureze poveşti de dragoste iar a noastră nu era chiar cea mai nasoală.

Niciodată nu mă voi putea despărţi de cîinele ăsta.

Şi totuşi, nu-mi făceam iluzii. Ca toţi fraţii săi canini, felini sau maimuţe de sorginte keîno, avea drept de vot, ca şi acela de a-mi da papucii.Preocupaţi de identificare, din elitism, keînosii erau singuratici, gata să muşte dacă li se îngrădeau drepturile. Încercai atunci sentimentul bizar că era mai important să mă ataşez de acest fenomen decît să-mi regăsesc identitatea. Cel puţin, cele două obiective mi se păreau inseparabile.

- Ce-i cu mutra asta tîmpă? Te interesează sau nu ce-ţi povestesc?

- Scuză-mă, mă gîndeam.

- La ce, Einstein?

- E ceva putred în toată povestea asta. Nu-mi aduc aminte de nimic, dar pot să-ţi spun că bei lichior de bissap şi că Dakarul este capitala Senegalului, sediul Comitetului central al Africii unite. Mda, ştiu toate astea. Dar nu mă întreba care-i locul meu în toată lumea asta afurisită! E de ajuns să mă gîndesc la aşa ceva ca să mă dizolv ca o vulgară pastilă într-un pahar cu apă.

- N-ai impresia că informaţiile ce te privesc sînt la limita sferei tale de percepere? Apoi, în faţa figurii mele uluite: Bun, văd că domnul e un cunoscător. S-o luăm altcumva. Concentrîndu-te puţin, ce crezi, poţi să-ţi rezolvi problema?

- Nu. N-am nici o şansă. E ca şi cum mi s-ar fi şters trecutul, ca şi cum mi s-ar fi furat viaţa. Într-un mod iremediabil.

- N-aş vrea să te sperii, dar chestia asta a ta nu e o simplă amnezie.

- Zău?

- Am cunoscut un setter ce avea nişte crize groaznice de amnezie. Spumega de furie nopţi întregi. Bietul de el! Credea cu încăpăţînare că e suficient să aprofundeze chestia ca să iasă la liman, dar de fiecare dată era mai nasol. N-avu niciodată impresia asta de vid total de care-mi spui.

- Şi tu ce crezi că e?

- Ştii bine ce cred eu că e.

- Nu prea. N-am vederea de ansamblu.

- Atunci ce ştii?

- "Swapping"-ul e o porcărie. Nu se lipeşte de tipii de pe stradă. De diplomaţi, de cavalerii industriei, de ăştia da, dar nu de ţărănoii de felul meu.

- Ştii pe naibal insistă el. Există alte puteri pe lumea asta, mai ascunse. În locul tău, mi-ar fi teamă.

- De cine?

- De toată lumea.

- Mă duc să iau o gură de aer. Mă sperii.

Şi avea de ce. Staţi să vedeţi.

Născocit pe de-a-ntregul de Hans Henkel, un bioinformatician ce se considera descendent al celebrului constructor de bombardiere,virusul H-38 sau Swap-Swap poate goli memoria unei maimuţe resus în mai puţin de o nanosecundă. Cel puţin în prima sa variantă. Diversele birouri, agenturi sau celule de contraspionaj îl folosiră de îndată în aşa hal încît armata umbrelor nu întîrzie să-şi merite numele, adică să se umple de debili fără creier, bebeluşi de vîrstă canonică incapabili să se exprime sau să mai facă faţă. Guvernele discută, se consultă, Swap-Swap-ul este condamnat.

Conştient de ameninţare, îndopat cu radiaţii şi reprogramat, virusul se mută sub botăul luminat al lui Marocain Bennani, succesorul spiritual al lui Henkel. Swap-Swap merge cu amabilitatea pînă la a deveni selectiv. Nu numai că prezervă facultăţile motrice şi intelectuale, ci alege din memorie informaţiile zise active, cele în care subiectul joacă un rol, lăsînd intacte cunoştinţele de ordin general. În sfîrşit, în loc să-şi

distrugă prada, Swap-Swap o canalizează și o încarcă într-un *buffer* exterior, la dispoziția operatorului. Un virus pe gustul tuturor.

Așadar, știam.

Îmi ignoram pînă și vîrsta și totuși, datorită ziarelor specializate ce se întinseseră în lung și-n lat pe tema swappingului, știam tot despre animalul care, dacă e să-l cred pe Stanislas, îmi golise hambarul. Principiul selectivității, virusul la lucru. Înspăimîntător, nu-i așa? Îmi și imaginam dragul parazit, țopăind de la un neuron la altul, evaluînd potențialurile cu o mutră de mîncăcios, golindu-mi trecutul an de an, zi de zi, oră după oră. Și pe mine, ca un turn demontat piatră cu piatră. Să te arunci sub roțile trenului, nu alta!

La bar, cerul o oglindă. Aveam atît de puține idei în tărtăcuță încît mă agățam de orice scînteiere. însărcinatul cu îmbătarea îmi arată sticlele din spatele lui. Între Martini și Ngombe, deasupra unui șir de portrete de pocitănii colorate cu pîslă, sfîrșii prin a depista o figură de zăpăcit. A mea.

Dacă mi s-ar fi cerut părerea, cu siguranță că nu mi-aș fi luat mutra aia. Nimic nu cadra cu epava pe care mi-o imaginam. Ras proaspăt, relativ aranjat la păr, cu un moț blond-roșcat puțin ciufulit și ochi albaștri încadrați de o montură aurită, o față de tehnician superior irlandez stricată de un nătărău brutal pe care l-ar fi invidiat orice proconsul cu bun-simț. Necunoscutul perfect. Surpriza perfectă. Eu, în acest caz. Stanislav avea dreptate, numai realitatea îți poate destrăma speranțele.

Mă aștepta pe trotuar. Lampioanele lui *Savannah* se reflectau în violet pe umerii săi de cîine. Văzut din spate, părea că rîde.

Zorii nu erau departe. Mîngîiau linia zgîrie-norilor, Marea-Moschee înaltă de treizeci și opt de etaje, coloanele de sinteză de vanadium la capătul cărora luminile de semnalizare păleau văzînd cu ochii, morile comasate în turmă în jurul primelor avîntări ale megalopolei.

Strada cobora spre instalațiile portuare, spre bulevardul prezidențial, mărginită de dughenele cehilor și ungurilor cu vitrinele una mai mizerabilă decît alta.

Mirosuri de nisip, de colorant textil, de sudoare și arsuri se învălmășeau.

Rămăsei o clipă groggy, atît cît să mi se îmbibe memoria.

Nici un ecou, numai chestii noi. Un străin pe pămînt străin. Voiam să plîng dar ochii îmi persistau uscați. Regatul meu nu-i pe lumea asta, cum spunea cineva.

Un gunoier automatic se apropie bîzîind. Aspira sacii-de-gunoi cu sughițuri respingătoare, iar deasupra motorului se auzea trosnetul surd al concasoarelor.

Frînturi de muzică răzbăteau dintr-o răsuflătoare, invitînd la dans. Un cerșetor cu profil scandinav dormea, în imediata apropiere. O lungă șuviță blondă, legănată de adiere, îi atingea ușor nasul.

Stanislas nu spunea nimic. Numai zgomotul formidabilei masticații creștea sub carcasa iluminată, la fel de implacabilă ca anunțul codificat al unui sfîrșit al lumii. Îl lăsai să se umfle în spatele meu, apoi mă cărăbănii, cuprins deodată de o spaimă nelămurită.

Mă oprii în capătul de jos al pantei, acolo unde frica mă părăsise, mă întorsei. Silueta Saint-Hubert-ului mergea cu pași mărunți din băltoacă în băltoacă, tîrîndu-și burta. Gîfîia cînd mă ajunse.

- Ce pff, pff, vrei să faci? Pff?

Adoram felul său de a ocoli certitudinile. Ca și cum n-aș fi dat bir cu fugiții.

- Eu bebe. Eu crește.

- Și după aia, pff?

- Să regăsesc ce-mi aparține. Cumpănii figura lui de dezertor, de ștergător de ghete, în final îndrăznii. Știu că nu se cere o astfel de chestie unui keïno, dar ce-ai zice dacă m-ai însoți?

- N-am întîlnit decît doi tipi, pff, care alergau de pomană. Primul era un rachetist afgan. Îi era teamă de comete ca de dracu. Numai să-l fi văzut cînd ieșea din submarinul lui. Tipul gonea ca să nu fie ajuns de umbra lor. Îți dai seama, umbra cometelor. Ai de ce fugi! Întotdeauna am regretat că nu l-am urmat.

- Și al doilea?

- Pe ăsta n-o să-l las să fugă.

Nimic nu se-arată atît de rău pe cît ai crede. Sub cerul acela tropical sub care tocmai mă născusem, îmi făcusem deja un prieten.

Un singur lucru mă necăjea, n-aveam încă un nume.

- Ce-ai zice dacă am ecluza un păhărel ca să serbăm asta?
Avea o mină serioasă.
- De acord, dar cu o condiție.
- Care?
- Lasă-mă să-ți spun Stany.

2

Dintr-un reflex stupid, mă agățasem de gratiile zonei de debarcare. Un mineralier cu pavilion înstelat tocmai amarase la cheiul numărul trei și contingentul încerca în zadar să canalizeze hoarda de emigranți ce viermuiau sub proiectoare. Cele cîteva ordine în limba wolof și franceză sculpate prin difuzoare nu rezistau cîtuși de puțin ghiveciului de *slang* izbucnit din mii de guri.

Străinii defilau de bine de rău prin fața ofițerilor din serviciul de emigrare, cu brațele încărcate de baloturi. În ele se afla, fără îndoială, toată averea lor. Cu toate acestea îi invidiam privindu-i cum își plimbau încheietura mîinii pe terminalul vameșilor. Un gest neînsemnat, fără probleme, care mi-era totuși interzis mie.

Nu trecuse nici un sfert de oră de cînd Stanislas și cu mine fusesem expulzați ca niște nespălați din spelunca în care ne hotărîsem să stropim întîlnirea noastră. Trebuie însă să recunosc că expresia acelui keïno maimuță în clipa în care am încercat să plătesc a meritat piciorul în spate care ne-a proiectat pe asfalt. Nu mai existam nici măcar pentru Sensipac: placa de identificare pe care mandrilul mi-o prezentase n-a reacționat la brațul meu. Cont nealimentat. Mai rău de-atît: ecran virgin. Individ necunoscut în batalion.

Incidentul ne-a permis să dăm gata pe gratis un excelent *kinkeliba* fermentat, dar acum, odată ce efectele alcoolului se risipeau, nu mi se mai părea atît de nostim.

Un miros de pește proaspăt emana din containerele înghețate, donație de la republica Senegal pentru Uniunea Sovietică. Proiectoarele tocmai se stinseseră, iar soarele razant atîrna mulțimii o umbră atît de lungă încît trecea pe lîngă noi ca

să se suie de-a lungul turnului Ousseynou Cisse.

- Simți o vibrație?

- Nimic. Nici un semn. În schimb, înțeleg tot, chiar și ce se întîmplă acolo jos.

- Vrei să spui că îți amintești de legea Ingham?

- La perfecție. Toți negrii trebuie să părăsească Statele-Unite de-acum în cinci ani. Vezi, e ciudat, s-ar zice că vidul începe acolo unde exist eu, acolo unde sînt implicat. Pînă la urmă, ajung aproape să cred povestea ta de swapping.

- Dacă e așa, înseamnă că n-ai ieșit din crîșmă. Nimeni nu te va recunoaște.

- Știu, nici chiar Sensipac.

I-am abandonat pe toți purtătorii ăia de nume ce mă sfidau de partea cealaltă a frontierei și am pornit în aventură. O dulceață plăcută înmiresma aerul, regăseai mangua, papaia, florile de bougainvillées.

Unde să mergi, unde să mănînci, unde să dormi?

Eram o aberație, un proscris, o fantomă. Fără Stany, cred că m-aș fi amestecat printre cerșetorii ce se scurgeau din ghettoul european.

Mai erau vreo cîteva credite în contul lui, m-a invitat într-un birt aurit cu tot răsăritul de soare, un birt pe ai cărui patroni îi cunoștea, o familie de vietnamezi ce o șterseseră din Portugalia. Îl lăsai să facă comanda. Unica încăpere, pe toată lungimea, era împărțită de o perdea decorată cu dragoni chelboși, singura concesie Orientului. Între două segmente de zid se deslușeau cuptoare înnegrite de cărbune, un bufet scund de okoumé, cîțiva tabureți. Pe jos dormeau copii. Unul dintre ei citea la lumina palidă a soarelui și buzele îi alcătuiau cuvinte tăcute.

Îmi fu servit *mafé* și o cană cu apă. Fata ce le adusese se așeză la masa vecină și începu să ne povestească exodul ei; Stanislas, care stătea cu spatele la ea, aproba regulat, înghițind în același timp bucăți de carne în ulei de palmier. Două sau trei găini pitice se vînzoleau prin sală; se preumblau printre mese cotcodăcind, mișcau perdeaua, ocoleau copiii cu ochii închiși, se întorceau ca să ciugulească o fărămitură, își netezeau penele. Această scenă atemporală mă fascina. Studiam traseul găinilor, legănatul lor dizgrațios, frecvența ciugulelilor lor, tentat să înglobez manejul acela unui model mai ambițios, de la care pornind mi-aș fi putut reconstrui memoria. În pierdere evidentă,

bineînțeles.

Tocmai îmi degustam goyava, treizeci și opt de grade, cinci ani vechime, cînd ușa bufetului se deschise. Un oriental înțesat de riduri își făcu apariția dinăuntru. Se întinse tot, înainte de a se apuca de o gimnastică sumară.

- Bătrînul a luat obiceiul de a dormi înăuntru. Zice că se pregătește pentru ziua de mîine, cînd doi metri pătrați de spațiu vital vor fi un lux.

- Bine face, turnurile nu vor merge mai sus de-atît, bombăni Stany. Guvernul va expropia pe capete. Cînd mă gîndesc că la un moment dat am ezitat între cumpărarea unui apartament și dedatul la băutură. Hai, mai toarnă-mi un pahar.

- Bei demult? întrebai.

- De cînd m-am întors din Japonia, copile... O să-ți spun o chestie care n-am mai spus-o nimănui. M-am apucat din ziua în care am aflat că nu s-a prevăzut un paradis și pentru cîini.

- Și te-ai atacat?

- Cam da. Nu sîntem ca elefanții, n-avem un cimitir mitic, nu sîntem ca oamenii, n-avem credință. Chestia asta ne cam lasă proști, așa-i? Să știi că vei sfîrși ca piele zdrențuită în vreo fundătură sau în adîncul unei gropi dacă cineva se mai gîndește la noi, iată un motiv serios să torni pe jgheab.

Botul i se învîrtea în jurul digestivului, privirea nu-i părăsea munții de orez și cafea de la porțile portului, pregătite să alunece în calele cargourilor. Mă emoționa de fiecare dată, ticălosul ăsta. Semnul pe care mi-l făcu cu ochiul avea ceva din surîsul invizibil al lui Buster Keaton.

- Dar nu va dura. Se va găsi pînă la urmă un iluminat să ne clocească o religie.

Chelnerița își reluase monologul, găinile clătinau din creastă, Stanislas vizita un paradis îngălbenit, iar eu mă întrebam cine eram eu. Pe fereastră vedeam umbra emigranților defilînd în spatele umbrei grilajului înainte de a se integra cazematelor Inspecției sanitare.

- Și dacă aș veni de-acolo?

- Arată-mi cum îndrugi păsărească lor.

- *Aï ame eu mén.*

- Te liniștesc eu imediat. Nu ești nici măcar Marilyn, nici Kennedy.

Trebuia să mișc într-un fel. Cu degetul, o oprii pe fata ce se

pregătea să umple cana lui Stany. În clipa în care ieșii, îmi strecură în mînă un ou miniatural. Nu mai mare decît cel de sturz. Călduț. O sărutai pe ambii obraji, un gest de bătrîn bețiv patetic.

Lumea aștepta s-o violez. Nu mă simțeam atît de curajos.

- Hei, deșteptul lui pește, nu sîntem la curse. Mama Natură mi-o fi dat ea patru labe dar nu merg mai repede decît un biped. Din contra. Burta îmi freacă și mă frînează. Ce-ai? Știi încotro mergi?

- N-am nici cea mai mică idee.

- Atunci?

- Mă fac că știu și avansez, asta-i tot.

Dimineața pusese stăpînire pe radă, un val de căldură mi se lipea de omoplați. Deasupra orizontului pudrat de norii grei de iarnă, jalnice păsări de pradă se roteau, survolînd ghettoul european în căutarea unei carcase de dobitoc sau de sărman. Megafoanele moscheelor își răspundeau dintr-un capăt în celălalt al orașului, oamenii își desfăceau covorul, îngenuncheau.

Memoria îmi explora strălucitorul ei trecut. Nu mai găsea nimic de spus și continua să stocheze mirosurile, imaginile, atmosferele. Senzația de gol se accentuase și numai pasul meu soldățesc mă împiedica să-mi compătimesc soarta.

- E ora actualităților, am putea poate să punem capăt ritmului ăsta infernal.

Ridicai capul. Într-adevăr, ultimile flashuri ale actualității se afișau pe cer. Era încă suficient de întuneric ca să poți urmări traiectoria laserelor izbucnind din Capul Caprelor. Pe aluatul zbuciumat al norilor, literele se umflau, ca scrise cu cerneală amestecată cu apă de suiboku.

Ne-am găsit un loc pe un trotuar, în apropierea unei mama, cu sîni atîrnînd încercănați de cenușiu, ce rontăia o nucă de Kola, cu un walkman pe urechi. Muzica funk se zbătea în căști în timp ce buzele îi murmurau versete din Coran.

SENSIPAC
PE CANALUL FINANCIAR 8.35
CURSUL LIREI STERLINE AZI
A CĂZUT INEXPLICABIL LA ZERO.
CONDUCEREA REȚELEI ACUZĂ:

ANCHETA LUI FOREIGN OFFICE ÎNTREŢINE
UN CLIMAT DE INSTABILITATE ASUPRA I.A.

OSAKA
IPOTEZA LUI RIEMANN REZOLVATĂ
DE UN KEÎNO PISICĂ
E MOMENTUL SĂ O ABORDEZ
PE CEA A LUI FERMAT,
DECLARĂ ALEX.

- Pff! Tot de fleacuri se ţin, keîmîţele astea, ironiză Stany.
- În tot cazul, luate ca matematicieni, dau ceva rezultate. Voi...
- Ce, noi...! E bine ştiut, n-avem fibră logică. Noi funcţionăm la nivel de burtă.

LOS ANGELES
NAŢIONAL STATE BANK
VICTIMA A SOFTERMITELOR?
TREI CONTURI SOCIETĂŢI ALE N.S.B. DISPĂRUTE
ÎNTR-O NOAPTE. ÎN LOCUL LOR FRAGMENTE
DIN SENIORUL INELELOR
PIRATERIE SAU CORUPŢIE,
POLIŢIA SENSIPACULUI ÎN DILEMĂ.

PARIS
LA ORA 15.30 G.M.T. PARTENONUL SATELIZAT.

NIAMEY
REUNIUNEA O.U.A.
LIBIA ESTE UN SPIN ÎN PICIORUL AFRICII
ALPHONSE MBENGUE - CHAIRMAN

SENSIPAC
BAZA DE DATE MONDIALĂ "CLIMATIX"
DETERIORATĂ
NOUL ACCES CONDIŢIONAT DE UN ŢÎNŢAR.

JOHANNESBURG
DUPĂ AFIRMAŢIILE PR. WILLIAMS,
PROCEDEUL KEÎNO A FOST APLICAT
CU SUCCES UNEI GIRAFE.

- Oricui! Vor ajunge să facă şi furnicile să vorbească! Pe legea mea!
- Nu fi gelos, Stany. Nu găseşti girafe la orice colţ de stradă.
- Oricum, au şi ce spune!

LANCIJOU
DIN NOU DESPRE AFACEREA
STEELGLASS CHINEZ CONTRA STEELGLASS MALI
CAPSULA CHINEZĂ CUFUNDATĂ ÎN INIMA
MAGMEI NU MAI RĂSPUNDE.

Grozav.

Vecina îmi dădea cu cotul. O îmbulzeală se forma la întretăierea dintre Perspectiva Senghor cu strada Mandela; am profitat de acest fapt pentru a coborî din nori, cu atît mai mult cu cît nici o informaţie nu mă lămurise în ceea ce mă privea. Aproape că m-aş fi aşteptat să citesc:

DAKAR
GĂSIT MEMORIE.
RUGĂM A O REVENDICA NEÎNTÎRZIAT
SINDICATULUI DE INIŢIATIVĂ.

Ar fi fost prea simplu. Simțeam vag că nu eram tipul de individ care să cocheteze cu norocul. Stanislas se agita ca și cum o escadrilă de purici tocmai îi aterizase între urechi. Ne-am apropiat de intersecție fără să ne grăbim. Treceam printr-un ciclu complex de ardoare și descurajare și pe moment nu mă interesa oul ce se clocea la căldura palmei mele. Strada era plină de coloratură și femeile în cămăși largi exaltau valuri de flori, de păsări și de capete de președinți. Bărbații discutau curățîndu-și dinții, cîteodată ridicau pumnul.

O curiozitate ieșită din comun mă împinse în primul rînd, dînd din coate. Mulțimea se formase în cerc. La mijloc, o cabină Sensipac și, retras în coloana semitransparentă, un autohton vizibil terorizat. Nici strîmbătura, nici dansul nebunesc al ochilor săi nu mă nelinișteau atît cît cele trei triunghiuri de aur ce-i marcau fruntea și obrajii.

Un contaminat!

Termenul de contaminat traduce bine fobia ce însoțește fenomenul. În realitate, victima nu e purtătoarea vreunui virus, nici fizic, nici moral. O dovedesc testele: nici o contaminare posibilă. E vorba numai de un simbol de neșters trasat în carne.

Cu toate acestea, nimeni nu e la adăpost. De fiecare dată cînd intri într-o stație Sensipac pentru a accede la rețea, îți asumi riscul de a declanșa o reacție. Atunci începe coborîrea în infern. Nu știu dacă asemănarea cu sigla atomică joacă vreun rol, cert e că întotdeauna comunitatea respinge contaminatul.

De altfel, ceremonia se desena sub ochii mei, înflorată de folclorul african. Tam-tam-urile își făcuseră simțită prezența din adăposturi misterioase și palmele băteau deja pieile. Nenorocitul se agăța de cabină. Doi coloși blindați cu gri-gri-uri își asumară alungarea lui și el apăru cu fața ascunsă în mîini, îmbrăcat într-un costum de trei piese tip tehnocrat, cu mocasini și cravată vag asortate. Cîteva mama se lansaseră într-un cîntec plîngăreț ce se spărgea pe alocuri în diatribe sincopate pe durata cărora publicul tropăia furios, cu degetele crispate, cu ochii albi.

Contaminatul plîngea: i se răsuciră cu blîndețe brațele pentru a lăsa să i se vadă stigmatele. Triunghiurile de aur posedau uluitoarea proprietate de a capta lumina și păreau să se îngroape în craniu, asemenea a trei cuie de crucificare. O femeie într-o rochie ce i se mula pe corp reuși să-i arunce puțină

apă pe față. Fără îndoială spera să dizolve triunghiurile. Acestea se mulțumiră să strălucească și mai tare.

Resimțeam o compătimire tulbure în ceea ce-l privea pe acest alt dezmoștenit. Proiectoarele scenei îl desemnaseră astăzi pe el, în timp ce aceiași cenzori pe mine mă condamnaseră la umbră. Eram două fețe ale unui sistem care, într-o bună zi, decisese să nu mai funcționeze normal.

Stanislas apăru lîngă mine. Își redescoperise vocea părinților săi și mîrîia, cu fălcile dezvelite.

De ce tremuram? Exista cu siguranță mult mai mult respect, mult mai multă umanitate în această sărbătoare a excomunicării decît în cele omologe de pe vechiul sau noul continent. Cîți contaminați nu fuseseră găsiți spintecați, împănați cu alice sau decapitați pe străzile din Atlanta, din Kiev sau din Moonglow?

Mi-era teamă pentru mine, nu pentru omul ce era dezbrăcat. Bineînțeles, i se sfîșiau hainele, bineînțeles, era sacrificat, dar fără violență, pe durata muzicii sacre, iar el înțelegea, se supunea ritualului, ceda. Societatea îl respingea precum o turmă oaia bolnavă; era de condamnat, un reflex crud de supraviețuire, dar i se lăsa șansa vindecării.

Gol, el ne ierta, iar capul său nobil, iluminat de o lăuntrică licărire de blestem, se legăna în ritmul balercilor. Nici o picătură de sînge nu cursese, chiar dacă tam-tam-urile sunau a război. Alianța acestei poliritmicități tribale cu Perspectiva Senghor, limpede și pură, mastabalele sale de sticlă, rondul navetelor sub cerul prea încărcat, rezuma reușita tardivă a Africii. O mînă spre spațiu, picioarele înrădăcinate teatral în pămîntul ancestral.

Cadența se înteți, mulțimea se risipi în direcția Meccăi și prizonierul o luă la fugă, cu sexul descoperit, cît îl țineau picioarele. Va căuta să trăiască altfel, altundeva, departe de uniformitate.

Pricepui parabola dar eram încă prea tînăr pentru a mă revolta.

Alerga pe gudron, spre cancerurile aride ale magherniților. Un trecător îi aruncă un sac de cărbuni, își încinse mijlocul cu el și, cu mîinile în jurul șoldurilor, își reluă goana. Un prim pas spre reabilitare.

Crac! Un cadru tocmai se rupsese pe un chei, panică, strigăte, comentarii. Realizai că tam-tam-urile dispăruseră din intersecție, că sufletul țării se retrăsese pentru a răbufni acolo,

aproape de blocurile de gheață sparte, în duhorile căpitanului și a peștelui-sabie; nu rămăseseră decît un pumn de *bana-banas* curioși să asiste la viitoarea furie a Sensipacului.

O substanță băloasă și cristalină îmi curgea printre degete. Linsăi inima oului și îmi rănii limba în cioburile cochiliei.

3

Să am sufletul împăcat.

În clipa în care intrai în stație, mi se păru că aud un cor îndepărtat și ingenuu, un început de ritornelă, un cîntec miraculos. Nu-i dădui nici o atenție, căci sîngele-mi zvîcnea în tîmple.

Curioșii aplaudaseră gestul meu fără să știe că, așa cum fără îndoială nu mai existam la nivelul Sensipac, nu riscam nici să mă contaminez. Mai ales acest "fără îndoială" mă șicana și mă bucura totodată. Cel puțin, dintr-un anume punct de vedere, nutream speranța că terminalul din bar se bîlbîise.

Geamurile se polarizară cu repeziciune, ascunzînd lumea, mutra fatalistă a lui Stanislas, restaurantele din tablă ondulată de la picioarele turnurilor, emigranții americani ce se iveau pe Perspectivă, picioare bîțîitoare.

Noaptea luminoasă a rețelei se lăsă peste mine, noapte pe care o ghiceam burdușită cu raze, senzori, palpatori.

Sensipac mă studia.

Verdictul său fu fără drept de apel. Apăru un ecran alb ce reprezenta locul meu în rețea; pentru Sensipac eu n-aveam nume, nici greutate, o talie nedefinită, un cont virgin. Cît despre adresă, culoarea dinților, arborele genealogic și alte frivolități, să nu mai vorbim.

Bietul de mine, șters din rîndurile umanității!

Un detaliu totodată contrazicea această declarație de neputință.

Un semn de întrebare clipea la poalele foii de vizualizare. Ca și cum rețeaua, surprinsă de anonimatul masei de carne pe care o evaluase cabina sa, aștepta o confirmare din partea mea.

Să-mi recunosc non-existența, de exemplu, sau să mă dizolv în aer asemenea unui spirit necăjit. O lăsai în pace! Ţineam prea mult la corpul ăsta, în ciuda figurii sale despuiate de farmec. Era tot ce-mi rămăsese dintr-un trecut ipotetic.

Simbolul continua să palpite în obscuritate.

MOD INSERARE

Pronunțai un singur cuvînt:

"NEMO"

Mărturisesc că pe moment gustai din plin butada. Dacă mă gîndesc mai bine, prenumele căpitanului de pe *Nautilus* a fost atît de des utilizat în astfel de circumstanțe încît azi trebuie să fac eforturi în ultimul hal ca să-i găsesc sare și piper. Cert este că cele patru litere se afișară în fața rubricii NUME ,deschizîndu-mi orizonturi nesperate.

Înscrisei NUL în fața PRENUME-lui, ceea ce mă făcu să strecor HÉNON AVENUE*, în ceea ce privește adresa. Iar Stanislas mă mai acuză de lipsă de umor!

Cînd văzui materializîndu-se apoi presupusa mea greutate (șaptezeci și șase kilograme), talia (un metru șaptezeci și unu), nu mă mai îndoii că o procedură excepțională mi-ar fi respins integrarea la rețea.

Cursorul tocmai se oprise la mălaiul din contul meu.

Inspirai puternic. Nu depindea decît de mine să devin omul cel mai bogat din lume. dar cum să enunți suita formidabilă de 9 care defilau în pas de atac îndărătul pleoapelor mele? Comedia era pe punctul de a se termina, îmi imaginam deja protecțiile, testele de control ce nu vor întîrzia să se aplice asupra pretinsei mele averi, reducînd la neant firava speranță de identificare ce-mi era prezentată.

Mă mulțumii să cer suma confortabilă de cinci sute de mii de credite. Nici prea mult, nici prea puțin.

Cîteva secunde de plutire.

Cifrele refuzau să se materializeze, bruște fluctuații de luminozitate deformau ecranul, eu asudam din belșug.

În sfîrșit apăru un număr.

80000

---

* - joc de cuvinte avînd în limba franceză sensul de *Bulevardul Hénon*, dar și de persoană neavenită, considerată (drept) nulă. În contextul general NUL HÉNON AVENUE ar semnifica *Nul și neavenit.* (n.tr.)

Aş fi preferat un zero fără drept de apel.

Acest simplu decalaj îmi atrăgea atenţia că Sensipac îşi bătea joc de mine, sau că măcar o voinţă exterioară trăgea sforile şi că, avînd impresia că profit de pe urma lacunelor societăţii, mă zbăteam în zadar între ghearele sale. Atunci cînd ieşisem sub iluminatul violent al bombei de noapte, nu mă simţisem în mod deosebit liber. Şi iată că brusc, ceva profund, visceral, inalienabil îmi scăpa, ceva ce regretam deja.

Mă sufocam.

Validai această pretinsă alegere fără entuziasm. Mă întîrzia în părăsirea cabinei şi a atmosferei ei de închisoare electronică. Ca s-o scurtez, mă declarai orfan şi aflai cu aceeaşi ocazie că ciroza îmi ameninţa sistemul nervos. Mulţumesc, dom'le Mare Ordinator. Slobozii un oftat mare de uşurare cînd, la sfîrşitul sesiunii, personajul fictiv se introduse în reţea. Redevenisem un om, unul din preţioasele angrenaje ale lumii în mers. Sensipac mă veghea. De la cel mai mărunt terminal puteam avea acces în sensurround la băncile de date cele mai puternice din reţea. În orice punct de pe glob mă aflam, eram recunoscut, contactabil la acelaşi nivel cu preşedintele Bangladeşului sau cu măturătorul mării Furtunilor. Datorită lui Sensipac aveam o valoare intrinsecă, drepturi, îndatoriri faţă de fraţii mei umani. Ah, să simţi, punîndu-ţi piatra ta, că participi la construcţia lumii.

Afară, soarele plumbuia aerul. Mă clătinai. Nu persista decît amarul.

- Araţi de parc-ai fi încasat vreuna.

- M-am lăsat cumpărat pentru optzeci de mii de credite. Mda, numai pentru atîta. În plus, am aflat că numele nu servesc decît ca să ne bată-n cuie aripile.

- Ce tot vorbeşti, gagiule?

- Nu ţi-am spus încă numele meu?

- Zău? Oi fi moştenit vreun titlu!

- Eu ce mă omor să-ţi tot spun. Mă numesc Nul Nemo şi am de unde să-ţi clătesc gîtlejul pînă la următorul big bang.

- În sfîrşit o veste bună.

Nu cred că vreun Saint-Hubert, keĭno sau nu, să ştie să privească viaţa cu un ochi altfel decît blazat. Stanislas-ul meu îşi exterioriza bucuria în maniera unui Droopy înţepenit pe viaţă în butoiul lui Diogene şi dacă n-ar fi fost infinitul freamăt ce-i sălta urechile de martir, s-ar fi putut crede că tocmai îi anunţasem

bombardarea cuştii. Mă privi insistent multă vreme în felul său nebun exuberant înainte de a mă întreba:

- Eşti sigur?

Neîncrederea lui mă exasperă. Mă înfundai din nou în staţie.

Un apel albăstriu, urgent, strigăte de copii aflaţi în recreaţie în curte, insolite, neobişnuite, apoi noaptea, rutina.

La sfîrşitul şedinţei de investigare verificai dacă Sensipac mă recunoscu, dacă între timp creditul meu nu s-a topit în caruselul electronilor şi dacă...

...Un semnal roşu îmi desemnă zona MESAGERIE. Cineva încerca să ia legătura cu mine. E ciudat cum în acel moment nu mă putui gîndi la nimic altceva decît la fisc. Într-o civilizaţie în care ţi se taxează metrul cub de aer respirat, nu moştenesti optzeci de mii de credite fără urmări.

Nici un semnatar. Patru cuvinte în formă de invitaţie:

ÎNTÎLNIRE CALLE SAN-ISIDORIO EGUERAS

Nu suflai un cuvînt lui Stanislas înainte de a mă fi instalat pe un taburet din *Savannah*, în faţa unui pahar cu mentă de harissa. La acea oră a dimineţii alcoolul avea o nuanţă murdară. Ochiul tovarăşului meu, pe jumătate închis, lăsa să picure o lacrimă de somn. Asta nu-l împiedică însă să bea cu mai puţină ardoare şi convingere.

- Era semnat?

- Nu, simple cuvinte tastate pe claviatură. Nu tu univers, nu tu miros, nu tu imagine. Cum îţi explici asta?

- Interlocutorul tău n-a utilizat calea normală. Nu există en'şpe mii de posibilităţi. Pe Sensipac, particularii nu mai dispun decît de "medium band", şi în acest caz, ai dreptul la mediu înconjurător complet, decor, mutră, sentimente şi discursuri. Te-ai gîndit la o Inteligenţă Artificială ? În timpurile astea din urmă o grămadă de mişmăşitori s-au branşat la I.A-uri. Odată civilul ascuns după gheaţă, poa' să fie ce-o fi, rămîi ca viţelul. Iar agresantul nevăzut,necunoscut.

- Dacă se amestecă I.A.-urile...

- Şi totuşi datorită lor aţi putut înjgheba Sensipacul. Fără puterea lor de calcul, mule. Bun, domnule Nul Nemo, mi s-au blocat fălcile, soarele mă moleşeşte, aşa că permiteţi să mă

întorc în apartamentele mele.

- Te însoțesc.

- Plătește mai întîi, să am și eu plăcerea să asist la miracol.

Nimic de zis, omul de azi e un animal gregar și încercai un sentiment de mîndrie ieșit din comun atunci cînd plăcuța-terminal se ilumină sub brațul meu, celebrînd reintegrarea mea socială. Profitai pentru a mă informa de localizarea unui eventual Egueras presupus a adăposti o eventuală stradă Saint-Isidore. Sensipac răspunse pe loc.

- *E viva España* ! exclamă Stany coborînd cu chiu cu vai de pe taburetul lui.

Un mers agale de bețiv ne mînă tocmai pe plajă. El mormăia niște vagi zgomote umede, fără a-mi acorda mai multă atenție decît unui felinar de stradă. Rarele găști de cîini cu care ne întîlneam îl ignorau. El trecuse o frontieră iar eu nu-i invidiam singurătatea. Judecînd după anumite grimase ale consumatorilor, dedusesem că keïnosii se scăldau între două ape. Desconsiderați de unii, invidiați de alții, ei nu aparțineau nici unei lumi și faptul că felis keïna domestica demontase o ipoteză veche de trei secole nu se constituia în vreo oarecare schimbare. Cîinele, pisica, sau omul de pe stradă își băteau joc de Riemanm.

Puțin cîte puțin îmi dădeam seama în ce grad de dezorientare mă născusem. Care din semenii mei ar fi acceptat să lege prietenie cu un keïno ? Rușine ? Nici nu-mi puneam problema și în timp ce însoțeam acest tîrîie-burtă în stare de ebrietate, nu regretam nimic.

Neoanele debitelor și benzinăriilor, albastre, roșii, verzi, se stingeau. Carnea atîrnînd de cîrlige, băuturile, piramidele de fructe își recăpătau culoarea de zi în timp ce parfumurile se înălțau din concesiuni pe măsură ce ne apropiam de cartierele populare. Un vals neîntrerupt de navete ne survola și umbrele lor transformau asfaltul în caleidoscop. Eu nu-mi găsisem încă echilibrul, iar memoria îmi lupta îndîrjită pentru a transforma secundele în minute, minutele în ore. Mă îndopam cu amănunte, cu anecdote, conștient că această bulimie nu va astupa niciodată hăul. Trebuia cu orice preț să-mi recuceresc trecutul, să-i redau locul lui.

Curînd am ajuns la cornișă. Vilele de culoare ocru și roz evocau antice vise senine și, în căldura jilavă a dimineții, atunci cînd orașul industrial comasat pe platou amenința toropeala

acestei insulițe, întrezării drama Africii. Disensiunile, contradicțiile ei, seva în ascensiune răsturnînd tradițiile. Amînase termenele, luptase cu toată inerția sa, dar progresul albilor, după ce-și pustiiseră malurile și își secaseră solul, se impusese în cele din urmă.

Ici și colo, pe povîrnișuri, șantiere, hidoșenii. Stanislas, imperturbabil, dormea mergînd. Am mers de-a lungul cîtorva vise, am ocolit grămezi de moloz, am respirat praful de ghips stîrnit de prăbușirea acelor patios coloniale, pentru a ajunge într-o cazarmă dezafectată în apropierea căreia hoarde de buldozere sonice evoluau în tăcere printre aspiratoare uriașe. Între ham-ham-urile și stomacurile acelea artificiale, se auzea jos clipocitul oceanului.

Un splendid airedale ne observa de o bună bucată de vreme. Se postase pe marginea unei depresiuni și botul său, pe care-l cobora apoi îl ridica cu regula ritate, lucea într-o culoare neobișnuită. Cerul se reflecta în băltoaca din fundul văgăunii și părea că ceva din luminozitatea lui se depusese pe nasul animalului. Dacă Stanislas nu ar fi făcut un ocol, niciodată n-aș fi luat notă de paleta de la picioarele sale.

- E foarte mișto, Rand.

- Mda. Dacă furtuna mi-ar mai lăsa ceva timp.

Stanislas se răsuci către mine.

- Ai văzut vreodată o pisică să clocească o chestie atît de mișto ? Asta vine din sine, băiete, și nu va fi luată de infos.

Cerul căzuse în gaură. Nu o simplă reflecție, nu, un spațiu vrăjit în care cerul se etaja la infinit, roșul prezicea asfințiturile Orientului, negrul o aripă de corb, și o lumină profundă ca și cum un soare s-ar fi pierdut în cei cîțiva centimetri ai acelei ape de muson.

O picătură de aur atîrna de nasul artistului. O lăsă să cadă între două mișcări diafane, străluci și crezui o clipă că astrul își regăsise drumul. Nu se întîmplă nimic , paietele se rotiră încet, deja înăbușite : o boare de octombrie cînd ultimile ploi se depărtau spre nord.

Rand, terrierul airedale, dăduse glas acuarelelor lui. O ușă, aripi, plecare. O fugă culminantă cu un zbor, o imitație de pescăruș, o cufundare în azuriu. Discurs iluminat pe care furtuna îl va risipi, care va fi trăit doar clipa unei priviri. Această operă nu-și va sfîrși traiectoria în tenebrele vreunui muzeu, va muri de

o moarte frumoasă, naturală, fără ca vreun critic asasin să pronunțe injuria de keïno.

În clipa în care eram pe cale să mă eliberez de vrajă, îl auzii pe Rand bombănind.

- N-aș vrea să mă amestec în ceea ce nu mă privește, dar prietenul tău e filat.

- Nu-ți face probleme, Rand. Mi-am dat seama. Nu-ți spun cum, dar prietenul meu, așa cum zici, tocmai a fost swappat.

- Aha. (Terrierul păru lămurit .)

- Acu', 's prea negru ca să cuget. Vedem noi mîine.

Saint-Hubert-ul dispăru într-un fel de coteț acoperit de grilaj și tablă și aproape imediat îl auzii sforăind. Ghereta vecină îmi propunea un braț de paie, trei tablouri naive sub sticlă, un trib de goange și mîzgăleli în care revenea ades cuvîntul "sopi". De la fereastră, în hărmălaia pereților ce se loveau, a puternicii aspirații a mașinilor și a cîntului Atlanticului, îmi căutai în zadar îngerii păzitori.

Calmul tovarășului meu era probabil comunicativ, căci căzui curînd într-un somn agitat în cursul căruia mă văzui scalpat și torturat pentru că refuzam să-mi declin identitatea. Unii vor merge pînă-ntr-acolo încît să insinueze că visele noastre sînt reflectarea realității.

FAȚĂ CLARĂ

1

Juan Miguel își cunoștea meseria. Îndoi ușor tabla portierei, scurt-circuită placa sensibilă, conectă microregia la ploturile ce se iteau prin deschizătură și lansă procedura de *debugging*. Maximum un minut. Înțepenise aparatul între coapsa dreaptă și caroserie, își aprinsese o țigară și visa la cheful din coline pe care și-l va putea permite. Dacă mama Serenei avea să fie plecată la culesul viei, poate că tînăra va accepta să-l însoțească.

Doi paznici civili tocmai o luaseră pe la Calle del Sol. Juan Miguel simulă un aer detașat, aspiră cu lăcomie fumul, blestemînd încetineala programului și mai ales pe constipatul ăla de Pepe ce refuza să-i copieze versiunea 5.8. Înspre partea lui, nu-și putea permite s-o lungească.

De-abia avu timp să-și dea seama că securitatea tocmai cedase cu o pocnitură deosebită, că o jerbă de flăcări îl trimise în paradisul piraților, negru precum o brichetă de cocs.

Vitrinele restaurantului vecin zburară în cioburi, rănind ușor fața unei femei destul de vîrstnică, cu ochelari de soare și batic colorat, ce medita în fața unei *cafe con leche*. Cînd scaunul i se răsturnă pe solul plin de rumeguș, ea se azvîrlise deja la adăpostul zidului. Un observator lucid ar fi notat în acel moment răsuflarea ei precipitată dar stăpînită, slaba emoție pe trăsăturile-i de fier, reflexul de a-și îndrepta ochelarii. O altă

specie de profesionişti.

Deflagraţia muri în vagi ecouri... liniştea... un crucifix căzînd din tavan, ale cărui bile de ambră se sparg pe lespezi. Şuşoteli... aşteptarea sub mese, în spatele contorului. Rugăciuni.

Cînd patroana, frîntă-n două, se repezi să adune crucea, un suspin străbătu sala. Alarma se terminase. Urmară ridicări, scuturări de praf, mulţumiri cerului. Valul de consumatori începu să se reverse pe trotuar. Necunoscuta îşi luă poşeta, mătură cioburile de sticlă agăţate de piele şi se pierdu în mulţime. Fără grabă, cu toate că se ghicea o urgenţă în alura sa de vulpe.

Nu rămînea din Ouaga Sport decît o ciudată floare de metal înnegrită, ce ar fi proiectat petale în jur. Din hoţ, nimic. Un paznic se zvîrcolea pe şosea ţinîndu-şi intestinele cu mîinile, în timp ce camaradul său, cu uniforma sfîşiată, bălăbănindu-şi braţele, îl asculta gemînd fără să reacţioneze. Un fum aspru se întindea puţin cîte puţin, înecînd strada într-o ceaţă ireală. Un centenar izbucni în hohote de plîns.

Străina pălise nu la vederea bălţii de sînge ce se întuneca sub spatele rănitului, ci recunoscînd epava maşinii sale. Cu toate că era de notoritate publică faptul că separatiştii basci îşi revendicau acest teritoriu, spera să părăsească regiunea înainte ca ei să purceadă la fapte. Atentatul ăsta o tulbura cu atît mai mult cu cît falsificase numărul de înmatriculare în aşa fel încît să apară un cod local.

Inspectă împrejurimile. O ulicioară se deschidea în spatele statuii Madonei. Un copil îi făcea semn, un băieţel blond cu pielea albă, în pantaloni scurţi. Ancheta se va purta fără ea. Studie mulţimea şi cum nimeni nu o observa, îl urmă pe puşti.

Acesta părea să cunoască ocolişurile cele mai secrete ale satului. Nu-i vorbise încă, numai un gest din încheietura mîini pe care îl repeta ori de cîte ori o vedea ezitînd. Umbra era răcoroasă, apa cădea în cascade din fîntîni şi zidurile cenuşii se plictiseau la soare.

Ea îi urmase paşii orbeşte, în ciuda experienţei sale. Fără să ştie de ce, avea încredere în copil. Unde o ducea, pentru cine lucra ? Tot atîtea întrebări alungate, convinsă cum era de inocenţa lui.

Trecu pe lîngă oameni cu beretă ce puteau a peşte, alţi copii atît de ocupaţi să-şi traseze şotroanele pe pietre încît uitau să vorbească cu ghidul ei, apoi un măgar cu botul deschis la

culoare, muște. Tatele își întorceau capetele în urma ei, dar ea le ignora. Rufe atîrnau la ferestre, lavanda acoperea duhoarea pescuitului. Voci bruște izbucneau, apeluri, îndepărtate și triste, încît păreau venite dintr-o altă dimensiune, din culoarea cerului spaniol.

În timp ce măsura cu pași mari porțiunile de *ramblas,* frînturi de copilărie îi reveneau în minte. Dimineți în care iarna, retrăgîndu-și ceturile, strigătele se auzeau mai departe, atît de sus încît fugea să se ascundă sub pod ca să urle numai pentru a nu vedea ultimele stele căzîndu-i în mînă. Coborîrea în inima Sensipacului, îngrozitoarea impresie de ameteală în fața infinitului său, senzația că toate viețile umanității, puse cap la cap, nu vor ajunge pentru a-i epuiza ramnificațiile. Piramidele de nisip pentru că ele rezistă mai bine decît castelele cele mai bătătorite fluxului. Iar și iar, planeta încătușată în lanțul informației. Revolta, domolirea.

O picătură de sînge îi cursese de pe pomete pînă la buze. Își tampona zgîrietura, își pipăi fața, neliniștită acum. Încetini pasul. În clipa în care ridică privirea, copilul dispăru. Nu că ar fi fugit, nu că l-ar fi pierdut din vedere, ci dispăru. Soarele îl penetră și el dispăru. Cum ar putea fi descrisă altcumva secunda în care lumina îi invadă corpul, nelăsînd nici măcar o irizație, nici o umbră pe pătratul de pietre rău aliniate ? Cum altfel se explică panica ce o cuprinsese instantaneu pe această femeie atunci cînd se văzu pierdută în labirint, singură și rănită ?

Își reveni foarte repede. Știa în mod inexplicabil că trebuia s-o ia la dreapta, apoi de-a lungul bisericii Santa Esmeralda pentru a ieși în Plaza Mayor. Acolo era gara, dispariția anonimă, siguranța.

Consultă superficial tabela de plecări înainte de a-și rezerva un loc la clasa întîi pentru Hendaye. Era gata să jure că degetele îi aleseseră fără ca ea să aibă vreun cuvînt de spus. Sensipac îi eliberă biletul.

Zece minute mai tîrziu se afla instalată într-un compartiment insonorizat ce-o ducea spre Franța. Atunci de-abia începu să cugete.

Perla platinată ce și-o montase pe nară o sîcîia. Îi era teamă să nu se infecteze orificiul căci de cînd bijutierul maur instalase bijuteria, ea nu încetase s-o pipăie. Era un gînd foarte rău, primul după multă vreme.

Cît despre Ouaga, n-avea de ce să se teamă. Puterea exploziei sortea eşecului orice tentativă de identificare, şi asta cu atît mai mult cu cît îşi lăsase un nume fals agenţiei de închiriere.

Atunci de ce această lehamite ? Cunoştea foarte vag motivul, refuza să-l privească în faţă. Şaizeci de ani e puţin cînd speranţa vieţii se ridică la o sută treizeci de ani la femeie. E puţin, fără îndoială, dar atunci cînd consideri existenţa ca pe o cursă de rezistenţă, nu te poţi împiedica să constaţi că ai parcurs o jumătate de drum. Cealaltă pantă iese în relief, cea care coboară în eternitate.

Degeaba îşi repeta că toamna începuse cu mult mai devreme, atunci cînd n-avea douăzeci de ani, că celulele creierului său erau deja moarte cu miliardele, încerca o profundă deziluzie.

Episodul cu copilul nu contribuia deloc la liniştirea ei căci o obliga în prezent să se îndoiască de propriile-i simţuri.

Misiunea de-abia începuse şi ea se aflase la un pas de moarte şi nebunie. Imaginea subliminală a mîinii însîngerate şi negre aruncată în poala Madonei, în imediata apropiere a restaurantului, o obseda. Fără acel hoţ, ea nu s-ar mai afla acum aici pipăind blestemata asta de memorie ce-i sîcîia nara.

Swappingul în sine se desfăşurase foarte uşor. Ca de obicei. Deghizată în femeie-oglindă, şi-a urmărit ţinta pînă la *Savannah.* Acolo, în obscuritatea chinuită a tavernei, în timp ce camuflajul ei reflecta frenezia spoturilor, l-a invitat pe bărbat la dans şi l-a înţepat în moalele cefei cu vîrful un ghiei. O durere infimă, o deschizătură suficientă pentru Swap-Swap.

Dispăruse pe furiş, înainte ca partenerul ei să se clatine, simţind deja bila de porţelan încălzindu-i-se în mînă. Afară, cu neoanele de foc deasupra capului, aşteptase sfîrşitul transmisiunii, ultimul sughiţ al emiţătorului, ultimul flux de amintiri. Perla mată nu cîntărea mai nimic în dogoarea iernatică. Abia vreo patruzeci de ani.

În schimbul a o mie de *ougyahs* de hîrtie, bijutierul maur turnase platină în jurul perlei, montase microcircuitul de eşantioane în tija-suport şi pe cel de analiză în fermoar. Ţinuse de asemenea să-i găurească nasul în condiţii de igienă pe care ea le considerase precare.

Trenul depăşise *no man's land* -ul fără ca vreo împuşcătură

să fie trasă asupra vagoanelor sale blindate. Peisajul spaniol al Țării Bascilor i se spulbera într-o dîră verde și brună în care fermele și Casele Poporului azvîrleau rare pete albe. Se ghiceau pe alocuri comandouri în manevre și zgomotul mitralierelor răsuna ca un țîrîit de greieri. În ciuda faptului că demarcarea Barcelona/Zaragoza/Vigo fusese recunoscută de către O.N.U., situația franjei basce rămînea problematică, mai ales de cînd generalul Ferrere își atrăsese simpatia Bisericii dublînd bugetul alocat ministerului Cultelor. Anticipînd o probabilă recucerire a teritoriului lor, separatiștii accentuau presiunea asupra populației locale prin atentate revendicate deschis.

Poza primei amintiri este întotdeauna o experiență de încercare.

Cu toate că patronii ei îi puseseră la dispoziție un curriculum vitae de mai multe pagini-ecran, ușurința cu care reperase leagănul o mira încă. Satul, fără îndoială, nu se schimbase prea mult, excepție făcînd deteriorările minore cauzate de războiul de Independență. Trecea prin fața casei cu jaluzele roșii a callei San-Isidorio cînd o arsură îi excitase nara. Un flash îi traversase de îndată mintea, o crispare trădînd un decalaj subtil de la realitate, răzorul de trandafiri, vopseaua proaspătă, ulcele ce n-ar fi trebuit să se afle acolo, un parfum nou de măghiran.

Nu trebuise să intervină. Amintirea alunecase de la perlă pînă la leagăn, o simțise săpîndu-și cușca în memoria pietrelor. Fusese o desprindere, ca și cum o aschie intimă i-ar fi sărit undeva din adîncul inimii. Din ce în ce mai cutremurătoare la fiecare misiune. Din ce în ce mai dureroasă.

Drumul va fi lung pînă la prezent. Pentru a se elibera, trebuiau semănate semințe de trecut, trebuia golită perla prin sacade frustrante. Era munca sa și ea n-o iubea.

În apropriere de granița Puigcerda, auzi bătăi în ușa compartimentului. Văzînd că nici unul dintre vecinii ei nu reacționează, se ridică, dădu perdeaua la o parte. Din spatele geamului, o privea fix un copil. Un copil cu părul de culoarea grîului, cu pielea atît de albă încît părea că strălucește în obscuritatea tunelului. Copilul din Egueras.

Pînă ca ea să deschidă ușa, se depărtase. Îl strigă "Pușliule!", atrăgînd privirile neînțelegătoare ale călătorilor de pe culoar.

Nu se îngrijoră prea tare. Era sigură că-l va revedea.

FAȚĂ OBSCURĂ

4

Cu ochelari negri pe vîrful botului, cu urechile remorci, Stanislas mă întîmpină la trezire bodogănind un blues de Coleman Hawkins.

- Nu-ți mai lipsește decît o cămașă havaiană! ironizai eu.

- Și ție o pereche de ochi dinaintea găurilor.

Mă întinsei, apoi mă apropiai de fereastră. Furtuna se dezlănțuise după-amiaza și durase toată noaptea în așa hal încît nu rămăsese din compoziția lui Rand decît un izvor purtînd amintirile acuarelei pînă la ocean. Buldozerele cîștigaseră cîțiva metri, bucăți de dărîmături răsunau între două inspirări de uriaș.

Pe șantier, școlari chiulangii se jucau de-a războiul. Își atîrnaseră cămășile de un copac, asemenea drapelelor, iar nuditatea lor strălucea. Jocul lor favorit consta în a se plasa în fața mutrelor mașinilor și a le înjura pînă ce procesorul se zăpăcea. Mă emoționau, mă atrăgeau mucoșii ăștia, simțeam în ei o altă putere decît inocența, decît tinerețea, impactul unei gîndiri colective, stăpînitoare, aproape anormală. Mici zei coborîți pe pămînt într-un moment de cer senin pentru a torpila progresul. Adorabili monștri a căror tată mi-ar fi plăcut să fiu.

În timp ce mă bîntuia acest gînd necuviincios, îi văzui deodată încetînd jocul, întorcîndu-se în direcția mea, fixîndu-mă cu privirile. Bătui în retragere, ca rușinat că i-am imaginat ca fiind

ai mei.

Mă îmbrăcai. Stanislas continua să privească enormele mașini opintindu-se în noroi. Puștii nu-l interesau, o luptă secretă se ducea între Saint-Hubert și titanii fără minte, o luptă pierdută din start, singura luptă de conceput pentru acest gen de filozof.

Dormisem douăzeci de ore fără întrerupere. O metodă ca oricare alta de a nu recurge la memorie. O reacție de swappat sau de bețiv, după părerea camaradului meu.

Am urcat din nou pe platou după ce și-a făcut un balot din lucrurile ce le-avea. Nu poseda decît prea bogata-i piele, o dragoste nestăvilită pentru alcool și cîteva fleacuri. Între altele, un os de sfînt sau de diplodocus, o carte fără coperți, o perie de dinți de perete, un dictafon, un deschizător de sticle învelit în hîrtie groasă de ambalaj, o ploscă ce purta în plus urma dinților lui, embleme indescifrabile și un mini-sac de călătorie pentru a înghiți tot, sac pe care-l purta în jurul gîtului.

Mă însoțea, afacerea era clară. Nici o întrebare, nici un răspuns, convenisem un pact.

Diminețile lui exalau posomorîrea, dezgustul. În timp ce ne strecuram printre arhitecturile sahariene ale ambasadelor, continua să-și mormăie cîntecul de sclav. Se descreți din clipa în care îl invitai să-și umple plosca la prietenii săi vietnamezi.

La intrare, un puștan de culoare, în zdrențe, agita un taler electronic pe care-l decupase dintr-o cutie de bere. Ciudat, nu părea nici infirm, nici lepros, totuși cerșea, prea puțin preocupat de faptul că cerșetorii senegalezi cedaseră de mult timp locul expatriaților.

Mă cufundai în ochii lui de culoarea alunei și avui impresia că-mi vorbesc. Nu de trecut, nu, ci de prezent. Reprezentam o anumită persoană pentru acest paria, o persoană care nu era numai un binefăcător potențial. Un părinte poate, sau mai degrabă un prieten luînd în considerație paloarea tenului meu. Mă pregăteam să-mi trec brațul peste celula Sensipac camuflată sub tablă și să-mi debitez contul de cinci credite cînd Stanislas îi înfipse colții în coapsă. Cu răutate. Copilul urlă. Nu șovăii; apucai cîinele de șnur și strînsei.

Eram pe punctul de a-l nenoroci, așa că lăsă prada. Abia avui vreme să remarc că pielea, cu toate că purta o serie de amprente clare, nu fusese sfîșiată de colți. Deja puștiul o tăiase spre port.

- Ce te-a apucat?

- Nu pot să suport așa ceva. Îmi este peste poate.

Saint-Hubertul gîfîia, un fir de spumă îi atîrna în colțul gurii. Vocea îi răsuna ca și cum efectul keïno revenea încet încet, după o eclipsă. Operațiile profesorului japonez nu-mi inspiraseră niciodată încredere, sindromul Hyde dacă preferați, iar acest episod mă conforta în opinia retrogradă dar foarte răspîndită după care într-o bună zi vom forța prea tare jocul de-a ucenicul vrăjitor.

Stany se explică în fața unui pahar de vin alb sec. În pielea unei persoane cu bun-simț ale cărei pasiuni au luat o clipă locul rațiunii. Iubea prea mult Africa pentru a o vedea desfigurată de ceea ce el numea paraziți.

- Derbedeii ăștia mici profită de Islam ca să taie frunză la cîini. Ei știu bine că musulmanii trebuie să dea de pomană o dată pe săptămînă. Burți umflate, cerșetorie, leprozerie, asta nu mai e Africa, fir'ar să fie! Am văzut țara suferind ca să iasă din mlaștină, i-am văzut fiii plîngînd cu lacrimi de sînge. N-am chef să se întoarcă iar acolo din cauza gunoaielor astea. Poți înțelege așa ceva?

- Bine, bine, Stany. Nu era un motiv ca să-l muști.

- Poate că mîine se va duce la școală în loc s-o flendurească pe stradă!

Dădu peste cap băutura sa favorită și îi ceru lui Față de Lună să-i aducă toată sticla. În ciuda tiradei sale patriotice, nu-mi puteam scoate din minte că, față de cei de pe șantier, puștiul ăsta îmi acordase o atenție deosebită, m-ar fi recunoscut întrucîtva.

Ideea mă sîcîia în așa măsură încît îi mărturisii și lui Stanislas lucrul ăsta, aproape fără voia mea.

- Vezi-ți de treabă, istețule. Focul îi părăsise privirea. Nimeni nu poate recunoaște un swappat. Nu numai că memoria îi este goală, dar nu mai trezește nici un ecou în capul oamenilor.

- Explică-mi.

- Să presupunem că ai întîlni un prieten. Te-ai întrebat vreodată ce se întîmplă sub scăfîrlia ta, cum se efectuează procesul de recunoaștere?

- Cred că e simplu. Ai imaginea lui în memorie, o compari cu ce vezi și dacă asta corespunde într-o anumită limită, îți amintești de tip.

- Las-o baltă, ai întîrziat. Conceptul de memorie individuală a fost abandonat acum zece ani. Cel puțin ai auzit că obiectele au o memorie?

- Bineînțeles, dar ce-are a face?

- Ei bine, memoriile comunică. Ca să-ți readuci aminte de cineva, trebuie ca memoria ta și a lui să intre în contact, să-și confrunte amîndouă referențialul și să repereze un eveniment comun. E același lucru pentru sacul meu sau pentru masa asta. Ele înmagazinează clipele într-o manieră rudimentară. Nu trece prin privire dar e același lucru. Un fel de empatie.

- Bați cîmpii, Edgar! Pun prinsoare că dacă aș cumpăra un sac ca al tău și aș face schimbul, nici nu ți-ai da seama.

- Posibil. Nu-l am de foartă multă vreme.

- Atunci?

- N-am pretins despre comunicația cu obiectele că s-ar opera la un nivel coerent. Contactul există, dar memoria umană o depășește pe cea a lucrurilor inerte, e vorba doar de putere relativă. Trebuie timp ca un obiect să impresioneze memoria unui om. Trebuie să și-l însușească. Între conștiințe, e altă poveste. Tratezi de la egal la egal.

- Ia stai! Vrei să spui că acum, odată swappat, dacă tatăl meu m-ar întîlni pe stradă, nu m-ar recunoaște!

- Mda, sau poate nu. Memoria lui va încerca să creeze un pod, asta-i sigur. Îi ocupi o zonă prea importantă ca să te ignore dar intersecția nu se va face, n-ar primi nici un ecou pentru că individul presupus a fi tatăl tău nu-ți mai aparține. Și veți trece mai departe fără să vă vedeți. În schimb, va păstra o puternică impresie de deja-vu.

- E citit, Stany al meu, interveni chelnerița scărpinîndu-i fruntea.

- Ți-am mai spus să nu mă mai mîngîi așa. Ne mișcăm?

Am ieșit din birt, cu găinușele pitice în urma noastră, el puțin amețit, eu neliniștit. Dacă nu bătea cîmpii, existența mea nu ținea decît de o recunoaștere aiurită de către Sensipac și de un rendez-vous în Spania ce-mi dovedea că măcar unul nu mă pierduse din vedere: o persoană suficient de șmecheră ca să-și camufleze identitatea în spatele unei Inteligențe Artificiale, poate chiar aceeași persoană ce-și dăduse osteneala să-mi șteargă rețeaua. Inutil să încerc urmărirea unei eventuale filiere în acest moment. Numele de Nul Nemo n-ar spune nimic nimănui.

Cînd te simți singur, vulnerabil, un cîine, chiar keïno, e o mică salvare. Corpul îmi funcționa, iată la ce se reducea viața mea. Cum tocmai treceam pe lîngă locașuri de cult, îmi veni ideea că datoram acest miracol cuiva. Aveam nevoie de o religie, de o credință pentru a continua să-mi pun întrebări.

Pe strada Galandou-Diouf, Allah îmi întinse brațele prin intermediul unei moschei. Ocolii papucii rămași în soare, galbenul țipător, griul umil, și mă apropiai de un *mușarabieh.* Goliciunea decorului mă frapă. Cu excepția unei lustre monumentale, adevărată pădure de aramă bătută, și a unui covor de o textură excepțională în care se înfigeau lame lungi de soare, încăperea se limita la arcade, la stîlpi de ziduri. Albe de speriat. Credincioși cu frunțile pe dale, un cîntec mai mult îngînat decît modulat. Simplu, sfîșietor. Mare trebuie să fi fost greșeala acestor oameni pentru a se umili astfel. De Dumnezeu, de ajutor, nici urmă.

Derbedeii din șantier, tînărul cerșetor mă emoționaseră într-un cu totul alt fel. Încercasem în ceea ce-i privește o empatie, o atracție chiar care nu mă lăsase rece.

Gîndindu-mă mai bine, nimic nu mă reținea în acest loc, nici chiar promisiunea unei mîntuiri. Eram prea tînăr pentru a fi păcătuit.

Într-o clipă sau alta, în descumpănirea mea, trebuie să fi ridicat privirea spre cer. Scînteiau acolo, se roteau, se ciocneau gingaș. Avansam, mă urmăreau; mă opream, oscilau la capătul unor fire invizibile: miriade de pulibule dintre care unele mă părăseau cîteodată pentru a zbura deasupra altor trecători ce promiteau fără îndoială un potențial de consumabil mai ridicat.

Era suficient să le dau atenție pentru ca un concert vocal să înceapă să-mi toarne laude de produse pe cît de absurde pe atît de nevandabile. Vopsea epidermică, vapoduș, tăvălug de dreadlocks sau de încheieturi, programe de comunicare cu stelele, prospector integrat. Tot ce-mi trebuia pentru a mă transforma în miner rodezian de subteran, sigur pe el și nerăbdător să aducă la cunoștință cuvîntul lui Jah Rastafari extratereștrilor.

Pe măsură ce mesajele defilau, bulele se spărgeau, se evaporau și parfumuri coborau pe umerii mei, suave, de neuitat. Eram pe punctul de a-mi pierde interesul față de manevrele lor cînd o voce izbucni din grămadă pentru a mă certa. O voce nici

autoritară, nici severă, exact a unuia care știa tot. Niméni altul în afara mea n-avea nevoie de acest ton patern, de această siguranță fără echivoc.

SÎNTEȚI PIERDUT.
NU ÎNȚELEGEȚI ROSTUL VIEȚII.
VĂ ÎNDOIȚI DE LUMEA CE VĂ ÎNCONJOARĂ.
VENIȚI.
ABDOURAMANE KONATE VĂ VA DĂRUI O CALE PENTRU MÎINE.

O frumoasă descriere a cazului meu. Nu ceream nimic altceva decît o cale.

- Ce crezi, Stany?
- Despre ce?
- Despre Konate.
- Hmmf.
- Poți fi mai explicit?
- Un expector. Asta spune tot.

Efectiv, acest termen acumula multe sensuri. Nu foarte negative, contrar a ceea ce caninul meu tovarăș lăsa să se înțeleagă.

Tentativele sale de umor sarcastic îmi trecură pe la glezne, prinsesem deja problema.

Nu aveam să plec din Dakar fără să-l fi întîlnit pe Abdouramane Konate.

5

Expectorii apăruseră odată cu Reforma.

În cursul acestei mișcări, tehnologia, bine situată datorită victoriilor sale asupra spațiului, energiei și bătrîneții, înarmată cu produsele experimentării, a laminat cea mai mare parte a

pseudo-științelor, ocultismului, medicinilor ușoare sau astrologiei, le-a ridiculizat dezvăluind manipulațiile șarlatanilor. Paranormalul se apărase fără a convinge, astfel încît în mai puțin de un secol ultimele sale bastioane, transmisiile de gînduri, telekinezia și alte proprietăți minunate ale creierului abdicaseră în fața rațiunii pure... în profitul credinței care scăpa întotdeauna tentativelor de raționalizare.

Chiar dacă nu mai era la modă să crezi în geomanți, nu e mai puțin adevărat că sufletul oamenilor resimțise o intensă frustrare la pierderea acestor teritorii fermecate. Paradisul promis de către religii nu era de ajuns, lipsea un basm cu zîne secolului nostru.

Unii, jucîndu-se cu cuvintele, afirmaseră că expectorii au apărut odată cu Reforma. Aveau dreptate. Vrăjitorii timpului ce se iviră în acea perioadă de incredulitate în care fundamentele lumii magice se clătinau, nu erau alții decît tehnicienii transfugi, virtuoși ai criptonului, siliciului și arseniurii de galiu.

Cum oare descoperiseră ei că la capătul circuitelor, între cuantică și oscilatoriu, cînd materia nu spune nici da nici nu, ciudate fenomene deschid ușile viitorului?

Metodele lor sfidau analiza. Nu erau cu mult mai conștienți de talentul lor decît tămăduitorii de odinioară. Echilibriști pe sîrma gîndirii, cînd totul devine în mod inextricabil amestecat, timp, energie, materie. Jongleri improvizați. Artiști.

Știința își generase proprii răsculați iluminați și regreta acum. Bula mirosise ezitarea mea. Vibra la trei degete de mine, aș fi putut s-o sparg. Vocea devenise și mai persuasivă și în nici un caz subînțelesurile ironice ale lui Stany nu mă vor împiedica s-o urmez. Nici bombănelile sale de păduche cîrtitor, în timp ce ea ne ducea spre cartierul indezirabililor.

Insula Capului Verde de-abia rezistase un secol formidabilei creșteri demografice ce urmase exploziei economice din Lumea a Treia. Dakar, după ce se izbise de ocean, alesese calea înălțimilor și cea a adîncurilor. Turnuri de steelglass și nivele subterane. Împărțirea zonelor se făcuse de la sine, repetînd o schemă împuțită de la societățile succesive. Cerul pentru cămătari, noaptea pentru epave.

Iar expectorii oficiau la picioarele scării.

Prin pasajul Lat Dior, ne-am strecurat sub soclul stîncos. O iluminare parcimonioasă făcea ca bula să irizeze în străluciri

roșietice de care profitau celulele pe lîngă care treceam. *Grioți* ai decadenței ne priveau în timp ce fumau *yamba,* cu corpurile unse de un aer uleios și umed. Nu exista mizerie în jur, ci mai degrabă o asceză voluntară. Paria cu care ne întîlneam, poeți, pictori sau muzicieni, își aleseseră destinul. Orașul nu cerea decît să-i incorporeze cu condiția ca ei să-i recunoască sistemul. Nici vorbă, replicau ei, modelul european e prea transparent. Cu toate acestea, erau hrăniți în schimbul unor servicii mărunte, precum întreținerea ciupercăriilor sau a compresoarelor gigantice ce difuzau o atmosferă respirabilă pînă la cea mai adîncă parte a orașului.

Stanislas încetinise ritmul de vreo cîteva nivele și distanța ce ne separa se mărea văzînd cu ochii. De teamă să nu pierd bula, sfîrșii prin a-l pierde din vedere.

- Stany! Hai, grăbește-te.

Mă ajunse din urmă atunci cînd o apucasem pe o nouă scară. Nu se mai ținea prea bine pe labe și urechile i se bălăbăneau precum limbile de clopot.

- Nu mă simt bine.

- Ți-e frică?

- Nu mai pot respira. Dacă nu ies... o să ne strivească.

Înainte chiar ca eu să mă fi gîndit să previn criza, el fugise mai repede decît un șobolan spre lumină. Băgai în buzunar ochelarii ce-i căzuseră și ascultai zgomotul labelor sale descrescînd rapid.

Eșafodajele de susținere se multiplicau pe măsură ce mă apropiam de beznă. Pasarelele răsunau lugubru, piatra reda sunetele mai înnăbușite, iar absența lui Stany începea să se facă simțită. Cu toate că iluminatul rămăsese constant, lustrul bulei pălise. Părea că ezită, că se confruntă cu curenți invizibili ce o făceau să fluctueze fără încetare. Celulele își schimbaseră aparența, se vindeau aici mărfuri ilicite venite direct din porturile franceze de la Mediterană. Recunoscui o furcă de fîn, un taburet de formica, un disc pe 45 turații cu Claude François, tot atîtea comori pe care caraghioșii înnebuniți după artă primitivă le cumpărau pe sub mînă. Față de albi, negustorii manifestau aici o primire puțin plăcută, aproape brutală, cel puțin suspicioasă.

Peste rumoarea compexului și gălăgia devenită asurzitoare a regeneratoarelor, sesizai curînd sonoritatea clară a apei, chiar înainte de a călca într-o băltoacă pe care o crezui de condens.

Dar apa nu picura nici din canalizare nici din tuburile atîrnate de pereți: ci țîșnea din adîncuri, urca în sacade prin îmbinările plăcilor în clipa în care păseam pe ele.

- Pătura freatică progresează în fiecare an. Luna trecută am fost nevoiți să urcăm mașinile. Gustați! Apă pură, nici un gram de sare.

Ploc! Omul spărsese pulibula.

- Intrați, ne vom înțelege mai bine.

Localul lui Abdouramane Konate merita abaterea de la traseu. Niciodată n-aș fi crezut posibilă o așa desfășurare de material la această adîncime. Fusese necesar, într-atît atelierul părea atemporal, ieșit din visul unui tehnician din primul mileniu, sau la fel de bine conceput de o I.A. în apogeul puterii sale, ca totul să fie coborît și instalat înaintea edificării nivelelor superioare sau poate caravane de cărători aduseseră piesele dezasamblate, de-a lungul timpului. Cînd cunoști densitatea integrării circuitelor neuronale, pare imposibil de conceput puterea acestui laborator.

Elice de procesoare se roteau între zidurile receptoare, improbabili magneți reconfigurau orientarea fluxului misterios în timp ce cascade de circuite genetice pulsau pe fundurile bacurilor de reproducere. Dar toate astea nu erau nimic în fața sferei din cuvă. O sferă aproape perfectă, de un azur prometeic, împănată de licurici, imperceptibili dacă un joc de scînteieri n-ar fi iluminat mișcarea lor browniană.

- Pămîntul. Sensipac, spuse expectorul arătînd sfera, venele ei de foc. Dumneata, eu, ceilalți. Identificarea, vă rog.

Îmi întindea o placă, mă conformai. Citi, iar rezultatul nu prea păru să-i placă. Naivitatea identității mele de împrumut îmi crea deservicii.

- Ce doriți, domnule Nemo ?

- Ce promite publicitatea dumneavoastră. O cale, un viitor.

- Nu lucrez pentru mai puțin de o mie de unități.

Se îndulci cînd suma îi fu creditată, deveni chiar amabil. Fără îndoială mă luase drept una dintre acele lăcuste ce pustiau Africa de la *boom* încoace.

Pentru o mie de credite asistai la Geneză. Nu descărcări fulgerătoare, nu bulion teluric, ci o naștere timidă ce emana ozon și gaze rare. Într-un bac nu mai mare decît o strachină de pisică se dezvolta un nou Pămînt, identic modelului pe care expectorul

mi-l prezentase.

Pămîntul Meu.

În timp ce se desfășura miracolul, îl observai pe Konate. Avea de la maliez grosimea oaselor, de la senegalez eleganța trăsăturilor, iar de la ciobanii mauri o noblețe naturală ce se repercuta în gesturile sale de bionician avizat. Îi remarcai privirea halucinantă de șaman, părul pe care-l lăsase să crească în dezordine, credința înfocată.

N-avui nimic de spus despre tehnica sa. Pentru ca prezicerile să capete un sens, trebuie ca modelul să frizeze realul foarte aproape. Cea mai mică greșeală de reprezentare va avea consecințe catastrofice din clipa în care abaterea va fi amplificată de trecerea accelerată a timpului. Martoră a fiecărei tranzacții, a fiecărei deplasări, rețeaua constituie cheia procesului. Datele pe care Sensipac le recolta de la Nouadhibou, Tananarive, Nagasaki, Oslo, Angkor, Louisville năvăleau în timp real în laborator, reconfigurînd în fiecare clipă simularea într-o cursă înnebunită în urma realității.

Neîncrederea pe care o resimțeam față de Sensipac nu mă ajuta cîtuși de puțin și trebuie să mărturisesc că explicațiile amabile ale lui Konate mă agasau.

- Bîjbîim, vă dați seama. Sensipac este imperfect, furnizează o imagine digitală a mediului nostru cînd noi am avea nevoie mai degrabă de o evaluare analogică. *Gaps*-urile sînt cîteodată prea importante pentru ca expectările noastre să se poată realiza.

- Nu prea văd cum ați putea îmbunătăți performanțele rețelei. E deja peste tot.

- Imaginați-vă că la naștere ni s-ar grefa un terminal Sensipac. Rețeaua ar fi în contact cu fiecare dintre noi, secundă de secundă. Paradisul!

Studiindu-i în amănunt silueta în haloul băcului, îl urîi deodată, în mod inexplicabil, cum poate fi urît un artist ce expune unul dintre teritoriile abjecte ale egoului nostru. Nu voiam să atingă lumea cu degetele sale murdare și avide. Dacă memoria mea n-ar fi fost acel imens deșert de disperare, l-aș fi înfundat acolo, să viseze într-o pușcărie de dimensiunile planetei. Dar sufeream atît de tare încît îndurai megalomania lui cu un surîs à la Stany.

Se instală în sfîrșit la micromanete, își fixă un *scop* și demară deplasarea copiei spre acceleratorul al cărui cîmp vibra într-o

cușcă de plumb fără fund. Lumea miniatură se întunecă, se încețoșă de îndată ce intră în contact cu particulele. După un schimb vaporos, se stabiliză. Acum, timpul defila mai repede sub clopot. Odată aținată, proiecția se ambala pînă la absurd. Chiar și numai primele secunde valorau cele o mie de credite.

Konate își scoase *scopeul*. Nu-mi puteam desprinde privirea de pe bula ce-și urma elanul spre un mîine ce n-avea să vină poate niciodată. Un sughiț, o tresărire, iar Pămîntul se cuprinse pentru a deveni un galet al cărui suflet de aur lichid șovăi cîteva secunde înainte de a se stinge.

- Impresionant, nu-i așa ?

- Da, recunoscui eu.

- Cel mai rău e că toate proiecțiile sfîrșesc așa.

- Și în ceea ce mă privește ?

- Mi-am dat toată osteneala. Imaginea dumneavoastră în rețea nu e prea clară. Veți călători. Mult. Poate că veți părăsi Pămîntul pentru o scurtă perioadă.

Anticipasem șmecheriile lui de scamator. Fapte fără importanță reală, o groază de trivialități concernînd oricare altă existență.

- Feriți-vă de umbra dumneavoastră. În ziua în care vă veți regăsi, vă veți pierde.

O cumpănă. Fraze-oglindă ce-și mușcau coada. Chiar și pythia abandonase trucul ăsta, și asta acum vreo cinci secole înainte de Cristos. Dar pentru că ajunsesem pînă aici, îl lăsai să termine.

- Ghicesc o infinitate de joncțiuni cu Sensipac. Legături imprecise, impulsive, aspre, ce se duc, revin. Încredeți-vă în rețea, una din arterele sale vă protejează. Cam atît, mai mult n-ar fi corect să vorbim.

Nu vrui să declanșez o polemică despre calitatea expectării sale. Nenoroc citul părea atît de descumpănit încît începui să mă întreb dacă a decoperit într-adevăr scînteia mea în infinitul colcăitor al semenilor săi. Făcea pe preocupatul printre conexiuni, pe funcționarul zelos condamnat să lustruiască cuvele pentru un stăpîn pe care nu-l va întîlni niciodată.

Măruntaiele Dakarului îmi părură mai obscure, clipocitul apei mai amenințător cînd îl părăsii pe expector. Pentru a-mi risipi temerea, mă tocmii, în zona interlopă, pentru un exemplar din *Tintin în Tibet*, numai ca să salvez un fragment din patrimoniu,

numai ca să mă pun în evidență. Omul nu e numai un principiu, ci și proprietatea, nu-i așa ? Fugii în fața prețului.

Exercițiul fizic al suișului mă învioră în cele din urmă. Stany mă aștepta lîngă o cabină, cu botul între labe. Soarele juca pe plosca ce-o ținea la cheremul buzelor. Clipi din ochi.

- Mi-ai luat ochelarii ?

- Ia-i. Ce te-a apucat, adineaori ? Nu te puteai pierde. Cînd urci, ajungi întotdeauna la lumină.

Mă măsură ca și cum tocmai aș fi ieșit dintr-o galerie de mină, purtînd pe cap cilindrul Pălărierului Nebun, apoi, cu răceală, sublinie truismul meu:

- Iar cînd ești prost, e pentru toată viața.

Aveam un epicurian claustrofob și susceptibil drept tovarăș de drum ! Promițător.

Șarlatanul ăla de Konate îmi infestase sufletul și, în ciuda scepticismului meu, preumblîndu-mă prin străduțele medinei, studiam cu un alt ochi trecătorii ce mă îmbrînceau. Chiar și Stany îmi apărea sub o lumină nouă, iar asta spune tot. Începusem să suspectez acest atașament care, deunăzi, îmi păruse atît de emoționant.

Din fericire, Dakar era deosebit de frumos în dimineața aceea iar gîndurile mele negre nu rezistară mult timp șarmului său. Un nor de pulibule pluteau în voia vîntului pe deasupra cartierului aurarilor. La sosirea mea, una cîte una, se desprinseră de tinerele senegaleze pline de aur, aplecate peste vitrine, pentru a veni să mă cinstească.

Citral, heliotropină, coriandru, frangipanier, santal, bergamotă.

Deformată de valsul sferelor cîntătoare, umbra nu-mi mai inspira teamă și o tîrîi după mine pînă la tejgheaua din Air Iberia.

6

Datorită lui Stany, obținurăm trei magnumuri de șampanie egipteană. Nu-și avea rival în a vrăji stewardesele. Un anumit fel

de a-și încreți fruntea, de a face să apară riduri emoționante, un adevărat stil în spatele căruia ghiceai anii de cîine. La urma urmei, de ce un keïno n-ar utiliza armele omului și animalului ?

Alcoolul îl lăsase nostalgic. Aplecat peste hublou, se smiorcăia cu o perseverență dezarmantă.

- Șterge-ți nasul odată.

- Nu-ți poți da seama ce înseamnă pentru mine. Cînd am plecat în Japonia , nu mi-am dat seama. Astăzi...

- Cum e Japonia ?

- O clătită mai mult înaltă decît întinsă. Nu mi-a plăcut aglomerația. Astăzi ... sînt un cîine din Africa, înțelegi ? Cinci secole pe continentul ăsta durează niște legături. Dacă cumva crăp pe-acolo, îmi vei repatria corpul ?

- Nu fi morbid.

- Promite-mi.

- Dacă ții morțiș...

- Există un cimitir de scoici în Sine-Saloum. O insulă albă unde mi-ar place să mă odihnesc. Se aud vîntul și apa lîngă hambarele de mei.

- Oprește-te, mă faci să plîng.

Continuă pe tonul ăsta tot zborul. Eram încîntat să aterizez. În timp ce un T.T.G.V. ne ducea de la Madrid la Egueras, trebui să recunoască faptul că, la urma urmei, Spania era o țară plăcută. Lichiorul de ananas contribui mult la această înviorare bruscă. Ne apropiam de destinația noastră, iar eu nu-mi mai găseam astîmpărul. Degeaba îmi concentram atenția asupra cortegiilor militare în ținută kaki ce se îndreptau spre nord, asupra evoluțiilor SIMS-ului 18 zairez pe care-l cumpărase statul major spaniol, războiul terestru mă depășea. O altă luptă se ducea în memoria mea, mai crucială, mai înverșunată. Starea de gol se agrava din oră în oră. În treizeci de minute, parcusesem cele două mii o sută treizeci și opt de pagini-ecran din Timpul pierdut de Proust fără ca memoria să se oprească în a-mi cere în continuare. Mai ales din cele trăite.

Proveniența noastră africană ne cauză cîteva necazuri la trecerea în zona liberă. De cînd Zimbabwe se dăduse de partea partidului basc, emigranții de pe continentul negru erau supuși unor percheziții mai amănunțite și cu toate că Stanislas se proclamase apatrid, trebui să-și golească sacul în fața vameșului ce atinse o clipă osul fetiș ciudat alcătuit, înainte de a frunzări

cartea şi de a mirosi conţinutul ploscăi.

În afară de noi, nimeni nu coborî în gara din Egueras. Trenul plecă de îndată, lăsîndu-ne pe un peron pustiu. Geamurile murdare ascundeau birouri. Goale.

Soarele prînzului estompa contururile fisurilor ce brăzdau betonul. O briză capricioasă agita tufele de agave şi mirosuri de cimbru şi rosmarin pluteau între pini. Undeva jos, într-o apatie toridă, satul curgea pînă la smaraldul Mediteranei. În port, cîteva bărci, credincioşi terni trăgînd alene de lanţul lor. Calea ferată, înţepenită între ţărm şi pădurile miniaturale, sublinia orizontul cu un găitan de argint.

- M-ar mira să fim urmăriţi.

- Rand nu se înşeală niciodată.

Stany se culcase sub un palmier pitic. Gîîîa. Îmi împăturii batista, făcui două noduri şi mi-o pusei pe cap. Umiditatea dakareză nu mă mai apăra de insolaţii.

- Atunci am scăpat de ei.

- Dacă nu-i vedem nu înseamnă că am scăpat de ei.

- Aha !

- Nu mai poţi scăpa de nimeni în ziua de azi. Poate ţi-au strecurat un purice.

- Pentru asta, mai degrabă s-ar fi adresat ţie.

- Foarte nostim. Ce-ar fi să mergem ! Mă prăjesc aici.

Un drumeag de pămînt bătătorit începea din spatele construcţiilor. Înclinat şi îngust. Pietre se rostogoleau sub paşii mei fără să deranjeze greierii. Cîtecul lor mă irita căci bănuiam în spatele lor o linişte de o rară puritate . Mai albastră ca cerul. O patrulă de SIMS 18 ne depăşi deodată într-un urlet, lăsînd şase dîre albe şi precise de-o parte şi de alta a zenitului nostru. Reluat de colinele îndepărtate, vacarmului reactoarelor îi trebui mult timp să se stingă.

Nimeni pe străduţe. Obloane trase. Frison de perdele de scoici. Ici şi colo, ruine străvechi pe care nimeni nu şi-a dat osteneala să le reconstruiască sau să le demoleze. Găuri de gloanţe în tencuiala zidurilor, alături de vechi cicatrici. Cu excepţia arterelor principale, străzile nu purtau plăci. Mergeam fără să vorbim, atenţi la cel mai mic oftat. Calmul nu era decît aparent, urma să ne explodeze în faţă asemeni bombelor cu întîrziere pe care iranienii le abandonaseră în cisternele din Abadan.

Un șoarece la capătul labirintului.

Fusesem momit în fundătura asta pentru a fi suprimat.

Frica își făcu apariția, urgentă și teribilă. Tremuram din cap pînă-n picioare. Spaima de a fi în sine un biet muritor într-o lume de zei. Totul se oprise la Egueras, de la pendule la oameni. Și eu eram pe cale să mă imobilizez, statuie pe care respirația o va măcina încetul cu încetul, trei grăunțe de sare împotriva oceanului.

În momentul acela am surprins privirea din umbră. Măslinele perdelei, de plastic alb, iar în spatele lor, o privire. Idioată, stinsă, impenetrabilă, aproape de loc umană.

Dădui binișor perlele la o parte, în timp ce Stany se dovedea mai mut decît moartea. Bucătăria era răcoroasă și obscură, mongolianul stătea pe un scaun de paie, cu figura sa de Bambara întoarsă spre intrare. Buzele-i mișcau într-o crustă de salivă în timp ce urmărea jocul mîinilor mele în ciucurii translucizi. Îndrugai o scuză și îl abandonai unui vis început în zorii timpului său.

De ce Stanislas se ferea să mă privească, ca și cum ne-ar fi descoperit o nuanță de asemănare ?

Memoria îmi înregistrase capul ras, umerii rotunzi, culoarea bască, cea a cămășii prea mari și cenușiul furtunos al ochilor ce-și pierduseră tot magnetismul. Paharul de apă pe masă, vederile cu Sfînta Fecioară prinse cu pioneze deasupra scaunului, terminalul stins, cercurile mușteloor în jurul spiralei hîrtiei cleioase.

Nisipul se infiltra în pantofii mei, străzile se asemănau.

Un clopot sună. Foarte aproape. O succesiune de bătăi, lenește dar constantă. Un glas vioi. Întorserăm spatele mării, biserica se ițea printre țigle și terase. Văzui clopotul, o aripă de porumbel țintuită ce bătea cu încetineala unui peisaj de Tanguy.

- Auzi ?

- S-ar zice că prinde viață.

Într-adevăr, pe lîngă dăngănit, o zarvă își făcea loc pe *ramblas*, explora satul, se rostogolea prin scoicile goale înainte de a se întinde pe plajă.

- Liturghia s-a terminat. Tocmai ies din biserică.

- Ascultă !

Acum se auzeau strigăte. Nu de felul celor ce se aud în fața unei biserici. Durere, răni, torturi. Iar un cîntec se înalța, plin de

blîndețea, de perfecțiunea unui cor de îngeri. Prodromul unui apocalips.

Privirile noastre alunecau pe albeața zidurilor, se tulburau, dar nimic nu apărea de după colțurile străzilor. Apoi teama. Îmi imaginam lucrul cel mai rău, regăseam neliniștea burghezilor în zilele nefaste ale Inchiziției. Nu ignoram faptul că pentru a rezista valului de ateism ce măturase Europa în clipa Reformei, chiar înaintea exploziei de credință milenară, religia catolică își întărise pozițiile, mai ales în Țara Bascilor și în Spania unde conducătorii încurajaseră populațiile să rivalizeze cu fanatismul.

Mai întîi copiii. În stihar alb bordat cu purpură. Capul plecat. Mersul împiedicat. Grimase strîmbîndu-le fața netedă. Murmurînd un imn ce creștea în spatele lor. Nici un strigăt: o suferință mută a cărei origine nu reușeam s-o aflu. A fost nevoie ca unul dintre ei să se împiedice ca să le remarc picioarele. Gleznele le erau închise în chingi de lemn strînse atît de puternic încît sîngele se revărsase prin extremități. Unii aveau abia patru ani și pe obrajii lor arămii curgeau lacrimi. Și totuși cîntau.

Stany mă trase de pantaloni.

- Ar fi mai bine să ne cărăbănim.

- Da ce se întîmplă?

- E *Dies Irae*. S-o ștergem. Creștinii din zona liberă au instituit o zi a mortificării, chipurile pentru a atrage atenția Salvatorului asupra situației lor. Sînt blocați între două credințe și suferă pe chestia asta, speră să obțină iluminarea ce-i va împinge într-o tabără sau alta.

- Trebuia să nimerim tocmai ziua asta! N-o să ne facă nimic?

- Nu știu. Comportamentul lor e imprevizibil.

Nu-mi trebui mult timp ca să-mi dau seama că eram incapabil să plec. O subtilă fascinație mă lega de puștii ce defilau prin fața noastă, cu ura și furia pe buze. Expresia lor, marcată de dorința de a accede la nivel superior de comprehensiune, se întipărea fierbinte îndărătul frunții mele. Simbolismul ei răscolea straturi adînci, îmi simțeam memoria-phoenix cum se consumă, se întărește și mi-era bine. Efluvii de amintiri dădeau tîrcoale la limita indescriptibilului.

Cînd apăru crucea, drumul se tulbură. De ea era țintuit un om gol, cu o coroană de sîrmă ghimpată deasupra sprîncenelor. Nici un artificiu, metalul sfîșiase epiderma, traversase tendoanele, tetanizînd extremitățile. Sînge negru amesteca

pielea cu lemnul. Într-una din mîinile-i crispate, nenorocitul ținea o grenadă. Amorsată. Era aproape asfixiat, membrele sale deșirate desenau o altă cruce, de carne, deformată de gravitate. Arătătorul lui, crispat, tremura pe contactor. Probabil că-și luase angajamentul să reziste pînă ce crucea avea să fie sădită, iar mulțimea împrăștiată. Cei patru adolescenți ce-și împărțeau misiunea de a-l duce zîmbeau forțat, își asumaseră riscul pe deplin conștienți, era felul lor de a participa la *Dies Irae*.

Preotul mergea de-o parte, într-o ceață de tămîie. Penitența sa? Aparentă. Mai degrabă sentimentul de a fi în parte răspunzător de acest exces de suferință. Ca om de bine (refuzam să văd mai departe) suporta o mie de morți fără să aline păcatele turmei sale.

Eram ignorați. Ne retrăsesem pe nisip, aproape de barăcile răvășite. Cortegiul urma direcția plajei, antifoanele se succedau asemenea unor cucernice deșertăciuni.

Adulții se revărsară acum la malul mării. Ei erau cei care strigau. Printre femei, cele mai înverșunate, cu pieptul dezvelit, își frecau sînii cu șmirghel. Altele își ardeau gîtul cu flacăra lumînării. Nu rezistau mult, leșinau, iar corpurile lor presărau strada. Cele mai multe își zdreleau genunchii pe pietrele drumului, se tîrau, se dădeau la intervale regulate cu capul de pereți.

Bărbații își aleseseră lanțul împovărat cu plumb iar zgomotul maselotelor strivind coastele amintea de căderea unui satîr asupra unui umăr de bou. Ciliciuri cusute de lame de ras. Cărți de rugăciuni fumegînd de acizi. Numeroși enoriași încetaseră să se mai hrănească de cîteva zile. Pielea le era galbenă și fleșcăită, pașii șovăielnici. Un înverșunat își lovea pomeții cu un box american, iar terciul obrajilor îi făcea doi ochi de muscă purulenți.

În fine, viziunea de coșmar se îndepărtă. Un scuipat roșu-carmin, străpuns de așchii de vitraliu unde întîrzie un cînt gregorian și petale de femei. Orhidee rănite la nesfîrșit.

Ne-am întors în stradă, Stanislas evita colțurile întunecate. Nimic de zis, nimic de gîndit, nimic de plîns.

Urcînd spre biserică, am întîlnit un cuplu liniștit. Bărbatul ținea o carte de rugăciuni în mînă și pe soția sa de braț, o micuță chestie neagră ce mirosea frumos a săpun. L-am întrebat în spaniola mea aproximativă:

- *¿Donde esta la calle San-Isidorio?*

Ne-a mîncat din ochi ca și cum parada monștrilor i i-ar fi afumat. Mai ales pe Stanislas care i-a mulțumit cu un accent castilian capabil să-mi stîrnească gelozia.

Două străzi la dreapta, una la stînga, o sută de metri drept, apoi iar la stînga.

Era s-o iau la fugă.

7

Ceva mă aruncă în genunchi în fața casei. Năucit de întinderea de cer, soare, stele pierind, mă auzii urlînd.

Trecutul se deversa în mine, nu doream nimic mai mult decît să-mi deschid pîntecul pentru a putea țîșni.

Aveam cunoștință de firele de nisip de sub genunchi, de umbra lui Stanislas lipită de pîntecele său, de strigătele înnăbușite ale procesiunii întortocheate printre portocali, aveam cunoștință de toate astea, dar în același timp îmi aminteam.

Un rîu de foc lucind în mii de sclipiri, oglinzi ce mă vedeau crescînd, piatra, vîntul, pămîntul ce mă trimiteau înapoi la mine însumi. Iar la capătul acestui potop incandescent, certitudinea unui nume ce răsuna precum o fanfară.

Mă numeam Roman, Roman Leyter și mă născusem în această casă.

- Te simți bine? Doar n-o să crăpi în labele mele, nu?

Saint-Hubertul mă prinsese de guler și mă trăsese la umbra unei tufe de trandafir. Probabil că leșinasem. Nisipul mi se scursese pe ceafă, între cămașă și vestă, în buzunare.

- Fii liniștit, soarele-i de vină. Și tot sîngele ăsta. Și pe mine m-a răscolit, să știi.

- Puțin îmi pasă, Stany. Puțin îmi pasă de măscăricii ăia. Pot să-și zboare și creierii, mi se filfîie. Mi-am regăsit memoria, Stany! Știu cum mă cheamă!

- Hai că am descoperit America! Povestește-mi cum ți s-a întîmplat.

- Casa! Mi-a trimis un fel de descărcătură.

Mă apropiai de șambrană și o forțai.

- Găsește-mi un levier.

- Doar n-o să spargi ușa!

_ Știi vreo altă soluție ca să putem intra?

- Nu, lăcătușii nu-s făcuți pentru cîini.

- Ai face mai bine să-ți dai concursul decît să faci pe șmecherul. Atîta vreme cît ceilalți se pretind Isus Cristos și apostolii săi, avem tot timpul. Apoi...

Cheia ridică un zăvor interior. Piciorul de scaun pe care nu știu unde-l găsise Stany, era prea gros ca să ajungă la bară. Trebui să sparg șambrana.

În interior, soarele se stingea pe pereții prăfuiți, pe pînzele de păianjen. Cîteva mobile, fotoliul din lemn de palmier în care tatăl meu se balansa pe răcoare, patul conjugal în stejar masiv și mătăniile din lemn de măslin. Fotoliul pîrîi sub greutatea mea.

Stany se învîrtea prin cameră, mirosind dalele precum un cățelandru lipsit de educație. O firidă se deschidea lîngă bucătărie.

- Aici dormeam eu, îndărătul unui paravan.

- Și erai al patrulea din cei trei copii.

- Nu-ți permit să rîzi de așa ceva!

- Scuză-mă. Ușa grădinii e deschisă. Mă duc să trag o talpă.

Lipsea tic-tacul cucului, ciripitul canarilor în cușca ruginită, lipsea o inimă casei: vocea cumpătată a mamei murmurînd Ave Maria în timp ce deschidea scoicile aduse din piață, rîsetele ei stăpînite cînd tata îi imita pe fasciștii generalului Ferrero.

Noi nu eram iberici adevărați, ci veneam din Franța unde pescuitul periclita prea repede gustul bretonului meu tată. Pe vremea aceea nu exista decît o Spanie, unită și indivizibilă, sub autoritatea noului *caudillo,* cu toate că deja valul de atentate anunța furia și hotărîrea separatiștilor.

Aveam cinci ani cînd izbucni războiul civil. Tot atîți păduchi-de-frunze pe tulpinele trandafirilor, tot atîtea furnici în fisura de deasupra patului meu. Peștele nu lipsea. Iar fără ambulanțe încărcate de răniți ce scrîșneau mai jos de noi, războiul ar fi rămas un firicel de fum pe înălțimile Liguezului. Cel puțin în primii ani.

Apoi au venit oameni cu brasardă și au vorbit de alegeri libere. Au pus afișe pe străzi și oamenii se întrebau ce voia să însemne cuvîntul "referendum". Eram toți acolo, noi, puștii din

gașca lui Raimondo, îndărătul geamurilor de la primărie, pe vîrfurile picioarelor noastre desculțe, ascultînd discursurile partizanilor, cele ale opozanților. Și războiul s-a prăvălit peste noi. Nu se putea altcumva, cred eu.

Îți amintești cînd din fundul patului ascultai geamătul obuzelor ca și cum dintr-odată tunetul prindea din urmă fulgerul? Tropăitul trupelor în *ramblas*. Ordinele, rafala, strigătul. Ușa se deschide din zbor, soldatul năvălește plîngînd, cu umărul roșu în lumina lunii. Privește, pata de sînge n-a dispărut de loc.

Dar de bomba din magazinul cizmarului? Găurise cortina de fier în timpul nopții. O gaură rotundă, la fel de mare ca un pepene de Cordoba, metalul, gros de doi centimetri, modelat în petale. Ni se interzisese să ne apropiem, dar de îndată ce nu mai eram luați în seamă, mirosul de piele și pap ne atrăgea și lansam provocări în fața deschizăturii obscure, mai ales de cînd lanterna lui Arcoz născuse un reflex misterios între buclele pantofilor, în spatele tejghelei.

Pe vremea aceea nu eram prea grași. Cu excepția fiului cofetarului, ne era ușor să ne strecurăm prin gaură și pe zi ce trece să cîștigăm cîțiva centimetri, să ne apropiem de bombă pînă cînd...

Te-a năpădit din nou detunătura, suflul ei dantesc ce te-a aruncat în vitrina lui *Carneria Lopez*. Și moartea, patru corpuri ciopîrțite, prăfuite de moloz. Pedro, Raimondo binențeles, Miguel și celălalt Pedro, cel a cărui soră se scălda goală în golf.

Sînt acolo, tineri și surîzători, și totuși nu mai sînt acolo.

Începui să plîng, așezat în fotoliul tatălui meu.

O clipă de amar, repede alungată, căci deja se succed orele luminoase.

Debarcarea Căștilor Albastre, batoanele de ciocolată din adîncul buzunarelor lor, cuburile de lapte concentrat pe care le lăsam să ni se topească sub limbă, ivorienii de pe plajă jucînd fotbal, dansurile lor brute și sincere pe care noi le imitam. Sergentul Issaka Konte mă lua de mînă cînd seara se lăsa în largul Balearelor și-mi spunea povestea cu nebunul ce stătea cocoțat în manghierul său, cu o cochilie de ou în chip de pălărie. Eu rîzînd cu toți dinții. Venea din marea Africă, încă impregnat de asigurarea tihnită ce-i permitea acestui continent să se salte în primul rang mondial.

Fotografia fiului său am păstrat-o multă vreme sub pernă,

în așteptarea zilei cînd aveam să mă întîlnesc cu el. Alte rîsete. Liceul Cervantes și cocardele cu coarne de *toros*. Autobuzul prin praf, zdruncinîndu-se, gemînd, aducîndu-mă înapoi la Egueras la fiecare sfîrșit de săptămînă. Egueras ce-mi părea că se micșorează cu fiecare călătorie.

Și patrulele de inspecție ale miliției, gărzile civile, ura în această zonă abandonată de Dumnezeu.

Frica de spion, de agitator.

Din nou între cîine și lup. Tata nu va mai surîde cîntului apei pe piatra fîntînii, a murit în noaptea aceea de duminică. L-am așteptat pînă la prînz, barca sa nu va mai eșua pe nisip într-un scrîșnet ușor și pueril, plasa nu va mai atîrna în grădină cu bilele de plută ca mușcate de o armată de rîme. O mină în derivă, venită din alte războaie.

Deja, înmormîntarea fiind pe socoteala omului, cutia se bălăbănește de-a lungul plajei iar marea se îmbățoșează în aramă și argint îndărătul colierelor sale de mine plutitoare. Traversăm locul, e prea alb, nu-i o zi să simți pămîntul închizîndu-ți-se peste ochi. Tata e acolo, sub pleoapele mele, ar vrea să-mi spună multe lucruri dar i s-a cusut gura.

Lăsînd de-o parte fiarele de sudură, lucrătorii din Madrid își făcură cruce la trecerea coșciugului, copiii din cor șușotiră mai dihai în fața cilindrului negru la care se conectează ultimile terminații. De mîine, Sensipacul va deservi Egueras.

Tatăl meu nu va fi cunoscut niciodată Sensipacul, iată ce-mi spuneam în gînd în clipa în care înfruntam, cîteva zile mai tîrziu, ochiul polițist al primarului, înainte de a pătrunde unul cîte unul în cabina unde urma să fim înregistrați și astfel să aparținem marii familii Sensipac.

Roman Leyter, fiul lui Samuel Leyter și al Vivianei Quellec.

Sîmbătă seara, cînd lămpile se stingeau, ne regăseam la picioarele coloanei. Era mîna spaniolilor, cu siguranță. Viziunea noastră asupra lumii, într-un fel orientată, ne interzicea să gîndim altfel.

Stația ne speria în aceeași măsură ca și bomba, poate chiar mai mult pentru că ignoram în ce fel ne-ar putea lovi. Alfredo și Nimeno și Jorge și Rosita. O bombardam cu pietre, îi turnam nisip prin deschizături, convinși, naivii de noi, că mecanismul se va bloca. Săpam în pămînt pentru a dezgropa cablurile, ne dovedeam ridicoli pentru un sărut al Rositei.

Dimineața, rețeaua îngloba ca întotdeauna Egueras. O uram deja pentru faptul că mi-a furat puțin din demnitate, puțin din tată.

Casa, mereu, o bornă de-a lungul traseului, o cutie de rezonanță, o cochilie în care se vor îneca sentimentele, faptele, gîndurile, miresmele. O auzeam respirînd încet ca și cum redescoperea arta de a trăi prin oameni.

Veniră timpuri grele, nepăsarea rătăcindu-se, o porție de azur destrămîndu-se asemenea fumului. Hora fetelor te amețește.

Atentatele se înmulțeau, mamei îi era frică. Făcea gospodăria, muncea din greu; un canar muri, urmă celălalt, cușca rămase. Casa prevedea degradarea noastră, se abandonă prin plăci, ierburile nebune proliferau pe alee. Niciodată greierii nu cîntaseră atît de clar.

Într-o sîmbătă, autobuzul a făcut pană la trei kilometri de Amares. Luna strălucea ca un foc de artificii, rece și țeapănă, cînd se opri în sfîrșit în fața primăriei. Trei claxoane. Mama mă aștepta, cu valizele sprijinite de zid. N-am vorbit toată noaptea, am rămas unul lîngă celălalt, ghicind numele stelelor în liniștea călduță, ascultînd casa plîngînd.

Cînd zorii au colorat colinele, mi-a prins o valiză în spate, mi-a strecurat alte două în mîini și m-a împins cu palma spre mare. Am auzit ușa și obloanele izbindu-se, pașii ei urmîndu-mă.

După, după...

După...

Strigai. Stany năvăli din grădină.

- Iar începu !

- Calmează-te.

- Nu-mi amintesc nimic. Iar începu, ascultă-mă pe mine.

- Hai, încearcă.

Încercai. Bomba, sergentul Konate, înmormîntarea, ura, fuga, totul era în ordine. Dar după, nu mai exista nimic.

Viața mi se sfîrșea la doisprezece ani în dreptul unui răsărit de soare la fel de trist ca un asfințit.

FAȚĂ CLARĂ

2

O chema Mérine și n-avusese niciodată copii. Nici nu voise vreodată. Depărtarea aceasta vis à vis de procreere o preocupa cîteodată, atunci cînd surprindea o privire între mamă și fiu, pe stradă. Se mustra atunci de cruzime și căuta în trecutul ei vreun episod ce-ar fi putut-o dezvinovăți.

Fără succes.

Nu-i plăceau copii. Și cu asta basta !

Și nici puștiul cu părul galben ce o preceda de cîteva zile. Meseria o învățase să se ferească de mutrele văzute de mai mult de două ori. Sistemul de filatură practicat de băiețel o dezorienta. Nu o urmărea niciodată; se mulțumea să se posteze în punctele cheie fără să pară că ar observa-o. Și ea se trezea că îl urmează, ca și cum, într-un anumit fel, el îi anticipase mișcarea. Ea credea prea puțin în expectori, iar în expectorii cu mîinile în buzunare nici atît. În mod vizibil, băiatul călătorea fără bagaje, fără ordinator, nici model.

Întoarcerea din Sfînta-Sofia o obosise. În curînd nu-și va mai putea permite acest gen de călătorie. Se refugiase într-o sală de așteptare de provincie ca să uite peisajele ce se înlănțuiau, valsul orarelor și mai ales vidul imens al spațiului, negrul absolut ce te orbește deîndată ce-ți întorci privirea de la Pămînt.

În ceașca de plastic roșu, cafeaua căpăta reflexe de moar.

De-abia ce se așeza se pentru a se reculege. Timpul florilor și a poemelor de William Butler Yeats.

Vaque memories, nothing but memories.
But in the grave, all, all shall be renewed.

Totul ar fi fost bine în cea mai rea dintre lumi dacă, în filigran, o voce copilăroasă și laborioasă n-ar fi bîiguit aceste cîteva cuvinte pe care ea nu le citise niciodată:

La pausa entre vida y muerte
fascinada tiene, tode
sin aliento, a la mañana.
De miedo nada se mueve.
La inminencia de un peligro
- muerte de una gota clara -
crea en torno ondas de calma.

Își fripse cerul gurii cu cafeaua, menținu ceașca la buze. Cu cruzime, în mod deliberat. Numai durerea o putea liniști în acele clipe.

Prima dată? O, nu. De ce să te neliniștești, Mimi ? Înnebunești încetul cu încetul, fără tam-tam. Nu-ți rămîne decît să zîmbești iar ceilalți n-o să intuiască nimic.

Pentru ea care nu aștepta pe nimeni, sala devenise deodată la fel de opresantă ca o baie turcească.

Odată ajunsă pe chei, se reculese, își căută echilibrul. Amețeala trecătoare se risipea. Viața clocotea, iar ea își va înfige dinții adînc în ea, cu zeama de papaia curgîndu-i pe bărbie. Întărită de această hotărîre, nu întîrzie să-și reproșeze faptul de a fi deschis o paranteză în misiunea ei. Era impetuos. Se simțea hăituită din toate părțile acum, ca și cum trecutul și viitorul o mențineau, extenuant, pe un prezent precar. Te miști sau cazi.

Ora 10. Jurnalul se imprima îndărătul geamului.

ANKARA
AYATOLLAHUL SEL-SUUD MOARE
ÎNTR-O CABINĂ SENSIPAC
AMENINȚAT DE JIHAD DEASUPRA REȚELEI

LUNA-TREI
MAI MARE SPERIETURA DECÎT PAGUBA
UN METEORIT STRIVEȘTE UN NEOTAUR
LA ZECE KILOMETRI DE DOMUL LIGENKO

SENSIPAC
PERTURBĂRI ÎN BAZA
DATELOR METEOROLOGICE ÉOLE
ZĂPADA PREVĂZUTĂ LA NASSAU
DE 15 AUGUST

SENSIPAC
CASA ALBĂ
ȘI KREMLINUL PROTESTEAZĂ
DOUĂ SECUNDE DE MICKEY MOUSE
ÎNTRERUP TELECONFERINȚA
ÎN CURSUL NEGOCIERILOR SALT 28

BATON ROUGE
ÎNCÎNTĂTOR OBICEI
O COMUNITATE DE CONTAMINAȚI
TRECUȚI PRIN PENE ȘI GUDRON

ARHANGHELSK
PR. DOUROV PREZINTĂ
NOUA SFECLĂ ROȘIE
MAI DULCE, MAI REZISTENTĂ LA FRIG
DEGAJĂ ZECE CALORII ÎN PLUS LA KG.

Cangrena cîștiga teren. Se precipită spre cilindrul înălțat la limita cheiului, în parcul cu cărucioare.

O obscuritate deosebită ce alunecă de-a lungul sticlei, senzația îmbătătoare de a aparține lumii, de a participa la înalta

operă. Murmură un număr, se pregăti de salt.

Un fund de mare după furtună cînd nisipul stîrnit își agită draperiile suspendate. Filtre, halouri și umbre difuze. Impresie verde-albăstrie, de univers în efervescență în clipa în care energia se domolește. Pămîntul a doua zi după furia hercinică.

Patronii ei o primeau întotdeauna într-o ambianță cenușie smarald în care niciodată nu apărea vreo figură precisă. Din precauție, pe ea n-o afecta . Ca și vocea aceea fără consistență ce plutea între două ape.

- În ce stadiu te afli, agentule?

- Am depus a treia tranșă.

- Nu merge destul de repede. Ținta vă urmărește, e pe punctul de a părăsi Egueras. Cunoașteți pericolele strategiei ce-ați adoptat-o. La fiecare etapă, dușmanul nostru prinde puteri. Nu dorim să-i lăsați timp să respire.

- Voi avea nevoie de informații mai precise.

- Nu putem face mai mult în starea actuală de lucruri. Posedați toate informațiile disponibile. Nu vă rămîne decît să le girați.

- Prea bine.

- Încă ceva. Evitați Africa. Preveniți-ne de îndată ce ați trasat alte jaloane. Ne vom ocupa personal de veriga africană. Vă mulțumesc.

La ieșirea din cabină, scăpără un chibrit, repetă de trei ori gestul înainte de a rupe bățul fără să obțină nici cea mai mică scînteie. Lemnul cehoslovac nu era bun de nimic, ar fi trebuit să cumpere chibrite marocane.

Probabil se simțeau depășiți, amenințați, din moment ce-o forțau astfel. Ea avansa în ritmul ei, singurul pe care îl cunoștea. Niciodată nu-i reproșaseră încetineala pentru că nu ignorau faptul că graba putea strica totul . Dar iată că intrau în panică văzînd răul cîștigînd teren.

Mérine avea mentalitatea fiarelor. Îi plăcea să fie hăituită de către victimă. Izbitura unei uși în spatele ei, un zgomot de pași pe asfalt în inima unui cartier părăsit, un miros de camelii prea persistent, toate astea constituiau șarmul profesiei sale. Această misiune promitea mult. Avea o cu totul altă anvergură decît cea de la *Tigercat*. Mai neclară, fără îndoială, la prima abordare, dar plină de direcții greșite.

Cu vîrsta, Mérine pretindea mai mult ca să simtă că

trăiește.

Ca de obicei, nu i-au dezvăluit nimic. Ducă-s-ar să-i reguleze libienii! Ea n-ar fi ajuns niciodată în vîrful scării dacă n-ar fi învățat să adune doi și cu doi. Știa să se folosească de simțurile ei, să facă un ghiveci și să tragă concluzia.

Agentul Mérine Snojborg n-avea încredere în acel curriculum vitae aseptizat al lui Roman Leyter. Nimic mai banal, mai convențional decît viața tipului. Se gîndi că dacă ar fi încropit biografia lui Jean Moulin înaintea arestării lui, ar fi semănat cu cea a tînărului acesta nu prea frumos, nu prea inteligent.

Își imagina fără greutate furia patronilor săi în fața ermetismului memoriei. Dacă ar fi fost posibilă decodarea informațiilor conținute în bila de platină ce-i orna nara, meseria de *swapper* s-ar fi oprit la secunda *swappingului.* După aia, ar fi fost suficient să faci apel la mașini stupid de eficace, fără vreo sensibilitate deosebită, capabile numai să regăsească un episod într-o cronică mai degrabă bogată.

Din fericire, memoria își conserva lacătele iar lucrările întîmplătoare ale doctorului Shemi de la universitatea din Bombay asupra magnetismului animal sau ultimile mutații ale Swap-Swapului nu puteau debloca situația. În definitiv, *swapperii* ajungeau de unde au pornit, bogați într-o sumă fabuloasă de informații din care nu puteau înțelege nici cel mai mic bit. Frustrant, nu-i așa ?

În ziua aceea, îndărătul *Ray-Bans*-ilor săi antediluvieni, Mérine se exalta ca și cum un spectacol inedit avea să se desfășoare la adăpostul marchizei. Sticla murdară, acolo sus, căpăta nuanțe de vitraliu sub laba soarelui. Cîteodată, avea impresia că zărește printr-o spărtură strălucirea unei stele în plină zi.

Asta data de la prima sa vizită la Sfînta-Sofia. O invadase în clipa în care amintirea se detașa de nucleu pentru a se fixa între arcadele butante, în liniștea nopții spațiale. Viziuni de primăvară, de vară, de cireși înfloriți, de alergări peste cîmpuri, cînd grîul deja puternic urcă pînă la nivelul sînilor. Sentimentul fugar că ceva de nestăpînit se declanșase în arcanele corpului, totodată plictisitor și deprimant. Cunoștea numele acestei tulburări, refuza să-l murmure de frică să nu greșească.

Dragostea nu era făcută pentru Mérine. Nu gustase din bărbați decît în fața nopții, în așa fel încît diminețile o găseau

adeseori singură, căutînd prin cutele cearcefurilor puțină căldură în timp ce pași coborau scările. Mérine nu știa să promită, ignora totul despre arta de a fi femeie. Fuga, asta o știa, atît în dragoste cît și în meserie. Era fata curent de aer, între două ferestre, două aeroporturi, două flirturi pe care se forța să le facă pe cît putea de anodine de frică să nu sufere.

Și iată că o candoare o traversa pe neașteptate, o emoție strălucitoare ce o răscolea.

Sprijinit în coate de bufet, un individ n-o scăpa din ochi: un tînăr *shogun* camuflat sub un impermeabil de piele à la Mermoz, a cărui privire, de îndată ce se încrucișa cu a ei, explora cerul de sticlă ca și cum ar fi descifrat acolo mesajul lansat de Hirohito peste Tokyo după puciul din 1936. Mérine se ferea de acești băieți sălbatici ce se desprinseseră din *Nomenklatură* în clipa cotiturii pentru a proclama stare de război. Război economic, tehnologic, biologic, război latent ale cărui victorii nu se soco teau în numărul victimelor, ci în părți de piață. Dispuneau de cei mai competenți cercetători, mijloace fără măsură comună cu cele ale Statului, se interesau de descoperirile cele mai neașteptate, cele despre care nu se vorbește în presă. Erau micii stăpîni ai Europei în zdrențe și afișau aroganța șefilor militari ai vechii Japonii.

Își frecă nara. Un presentiment. Era momentul să ridice ancora.

Ca să plece unde ?

Dacă i se refuza Africa, C.V.-ul începea să ducă lipsă de repere. Folosise deja punctele de intrare cele mai evidente, copilăria tristă în țara războiului, funeraliile lui Doreen, întîlnirea; va trebui să înainteze cu chibzuință. Exploră mental direcțiile posibile, dramele, bucuriile, se agață de detalii. Adresa domiciliului principal ! Acolo unde s-a găsit corpul soției sale ! Un nod important în evoluția personajului, fără îndoială. Sau să se mulțumească cu locul său de muncă. Institutul părea de asemenea purtător. Un grafic prindea contur, pivoți pe o matrice plecînd de la care existența victimei ar fi putut să se bifurce.

Mérine "adulmeca" puțin cîte puțin personajul, îi dădea glas, atitudini, elanuri. Un loc în singurătatea ei.

Ezita încă atunci cînd pătrunse din nou în stația Sensipac. Din spirit de risc, formă mesageria lui Roman Leyter. A doua întîlnire pe care o înscrisese pîlpîia. Roman luase cunoștință de

ea cu mai puțin de-o oră înainte. Nu peste mult timp, literele se vor șterge. Un frison o străbătu pe Mérine, frica sau altceva. Atît de aproape de acest om și atît de departe în același timp. Avu impresia că-i aude respirația. Ovalul feței lui, bărbia pe cît de atrăgătoare pe atît de ridicolă, ochii triști ai unui băiat ce nu mai știe ce-ar putea pierde. Corpul ei lipit de al lui în bomba dakareză.

Aprilie, mai, cu mult înaintea frunzelor moarte.

Frisonă, ceru derivație specială. Fund de acvariu, neînsemnătate de plancton, nisipul ce se depune încet. I.A.-ul și patronii ei o fereau de orice indiscreție. La adăpostul geamului, desfăcu filtrul, tastă:

SFÎNTA-SOFIA DIN CONSTANTINOPOL.

Shogun-ul se topise în mulțime. Răsuflă ușurată.

Pe aripile vîntului, mireasma trandafirilor uscați între paginile *Doamnei Bovary.* Un poem de decupat, o arie de Puccini. Portretul unei bătrîne în nuanțe sepia. Un făraș, lung și cald. Fisuri într-un zid îmbuibat de soare, infiltrații de lumină.

Vezi, Mimi, nu-i chiar atît de rea nebunia.

Se îndepărtase de construcții, ajunsese la capătul cheiului. Mai multe trenuri moțăiau. Instalată de-a lungul șinelor părăsite, tabăra impegaților șomeri zumzăia ca un cuib de viespii. Lopeți, tîrnăcoape, felinare, macazuri ruginind și copilul blond, stînd pe o scăriță, cu genunchii la gură.

Părea că n-a văzut-o. Ea se apropie, el se mulțumi să-i indice un vagon. Puțin nisip se scurgea printre degetele lui ca pentru a marca faptul că timpul nu conta. Ea urcă în tren fără să-și pună întrebări. Nu rămînea nimic din prăfuirea aurită nici pe traverse, nici pe balast.

Chiar ura ea cu adevărat copiii ?

FAȚĂ OBSCURĂ

8

Două siluete încărcate cu valize, depărtîndu-se în roșeața zorilor. Și după?

Informațiile utile nu se rezumau de fapt la cine știe ce. Egueras și Dakar. Punct. Roman Leyter? Nul Nemo? Două nume care, la urma urmei, sunau tot atît de bine la urechea mea.

Întins pe pat, Stany molfăia un chewing-gum, cu privirea pierdută. O atmosferă de meditație înmiresma casa, din grădină răzbătea cîntecul insectelor.

- Ți-am mai arătat pînă acum dinții mei?

- Nu, de ce?

- Ia uită-te.

Fixînd în continuare grinzile negre, deschisese gura mare. Mă aplecai asupra dinților săi, curați, lucioși de salivă, plantați pe marginea bolții palatine. Molari mari cît degetul meu.

- În ziua în care am sfîșiat prima mea carne, tata m-a împins cu botul. A examinat urma mușcăturii, a mirosit și, privind-o pe mama, mi-a spus: "Nu vei fi niciodată un Saint-Hubert, băiete." A fost cea mai mare decepție din viața mea de cîine. De atunci, am devenit keïno, citesc Shakespeare în original, meditez asupra sensului vieții, colecționez timbre poștale, dar îmi voi aminti întotdeauna de mina sa dezamăgită cînd și-a dat seama că aveam trei canini într-o falcă.

- la să văd.

Adevărat. Un canin în plus se ițea din gingia superioară, ciudat orientat în raport cu vecinul.

- Asta ca să-ți explic că nu servește la nimic să extrapolezi. Îți bați atît capul, te consumi, mai bine te-ai pișa la pîrnaie. Să trecem, povestește-mi cum ai început.

În ciuda reticienței mele, îi descrisei anii copilăriei, refăcui drumul fermecat pînă la ruptură. Cîinele ăsta afurisit asculta mai bine decît mulți alți oameni. Mă incita la confidențe și explorai pentru el căi pe care le omisesem. Cu toate acestea, blocajul rezista și zăpada continua să albească lumea în jurul lui Egueras.

-Nu-ți face sînge rău! Și mai ales ferește-te de imaginația ta. E capabilă de și mai rău, numai și numai pentru a-ți ușura memoria.

-Ușor de zis, doctore. Și măcar de-aș fi sigur că trecutul ăsta îmi aparține! Mi-ar trebui dovezi, ceva tangibil. Nu crezi că,...

Eram deja afară, fugeam să-mi scuip plămînii. Stația Sensipac se înalța acolo unde mi-o așezaseră amintirile. Un punct bun deja. În clipa în care să intru în ea, îmi schimbai intenția, căzui în patru labe, începui să sap în nisip de-a lungul soclului de beton. Mai departe. Mai adînc.

Da, DA!

Existau, le simțeam cu vîrful degetelor și mai că-mi era de ajuns. În dimineața plecării, nu mă gîndisem decît la ele, coborînd străduța, cocoșat de bagaje. Nu la numele stelelor ci la ele, sub nisip, lîngă Sensipac.

Le scosei la lumină. Netede, translucide, eterne. Agatele. Spirale sidefii, cea a lui Raimondo ce se rostogolise din buzunarul lui în clipa exploziei. Cea a Rositei, aproape opacă, dar pe care o plimba cît era ziua de lungă peste buze ca pe o pupilă călduță. Și a mea, neschimbată, pe care-o numeam agată numai de moft, cu toate că o găsisem în atelierul lui Goncalvez, în scobitura unei bări de protecție, plină de ulei uzat. Mă priveam în ea, cu nasul în față, enorm, bilele ochelarilor și fruntea, mică, teșită, părul, o buclă blondă, aproape invizibilă.

Nu fugisem pentru ele, în ciuda nețărmuitei plăceri ce-mi încălzea inima, dar acum că acest element se insera în povestea mea, încrederea îmi revenea pentru că masa celor trei bile din palma mea mă asigura că îmi trăisem cu adevărat viața, că exista obligația de a-mi fi restituită.

Stația mă înghiți, îmi afișă pedigriul. Copilul minune, Roman Leyter, se întorcea la cuib. Născut la Egueras din tată și mamă cunoscuți, la o dată cunoscută, și-a urmat studiile într-un liceu cunoscut. Totul concorda. Din vechea mea identitate subzista numai activul bancar din care fuseseră defalcate cheltuielile efectuate de la recunoașterea mea.

Nul Nemo? Un coșmar pe care nu-l doream nimănui.

Bineînțeles, mesageria primise o informație. Dacă fugisem, o făcusem pentru cele cîteva cuvinte pe care le ghiceam la nivelul inferior al arborescenței. M-ar fi putut lăsa flămînd. Aveam sentimentul că mă ordonam unei voințe precise, raționale, obsedată de o schemă coerentă. Ea îmi desena un parcurs pe care trebuia să-l urmez etapă cu etapă dacă doream să-mi redobîndesc integritatea, divertisment de chirurg iluzionist ce mi-ar fi decupat memoria în felii pentru a o distribui cu zgîrcenie pe parcursul încercări lor inițiatice.

Cît de iritat eram, în calitate de cîine respectabil al lui Pavlov, mă prezentam la locul menționat în mesaj. N-aveam mai multă demnitate decît Stany înaintea intervenției profesorului Keïno. Dacă mi s-ar fi cerut să mă tîrăsc, m-aș fi conformat. Fie numai și pentru un minut, o secundă după plecarea aceea în lumina zorilor.

Drogat cu propriul trecut, ce farsă sinistră!

Aș fi dat mult ca să-l întîlnesc pe ucenicul vrăjitor și să-l învăț regulile de bună-cuviință. De ce-l vedeam eu rău, dat dracului, ranchiunos, pornit să mă facă să sufăr tot atît cît suferea și el? Un bolnav, un nebun. Sau un doctor? Îmi încolțise în minte ideea unei terapii revoluționare destinată luptei împotriva amneziei. Poate că se stimula memoria pentru ca ea însăși să înregistreze un progres în direcția cea bună, cea a vindecării? Nu prea mai puteam crede acest lucru de cînd apreciasem cruzimea tratamentului. Capul îmi vîjîia și nu mai aveam decît o singură dorință, să umplu fisura. Tăietură, rană, arsură cu fierul înroșit ce-mi umplea colțurile ochilor cu licurici. Exista ceva deosebit în felul ăsta de a trata individul, ceva sadic, teribil de inuman.

Exact ca în lumea umbrelor, mișcări cenușii și lichide în care fusese compus textul ce-mi era destinat.

BAYONNE PATRU. BLOC HK23 X8 Y1 Z307.

Nimic mai mult. Un rebus.

O suflare și totul se sfîrșise.

Lipsa mă împingea în brațele delirului. Mă așezai pe o treaptă, la soare. Bilele se învîrteau între degetele mele. Gura Rositei pe renglotă, pe boaba de strugure, pe obrazul meu. Nu reușeam să-mi concentrez atenția, devia, zbura ca vîntul, la întîmplare, prin culoarele temporale.

O explozie foarte departe. Nu prea importantă. Începui să rîd văzînd figura lui Stany întorcîndu-se spre gara cocoțată la extremitatea potecii pietruite.

- Nu face mutra asta de înmormîntare. La anul își vor cumpăra un Crist nou.

- Bani aruncați! Ți-e sete?

Ne-am urcat într-un expres cu destinația Franța, destul de afumați. Aveam nevoie de alcool pentru a bate bine cărțile. Cu ochiul umed, îl priveam pe Stanislas pierzîndu-se în fundul ploscăi sale și mă întrebam despre adevăratul scop al prezenței lui lîngă mine. De ce se agăța el cu atîta încăpățînare de pașii mei? Nu era în natura keïnosilor să se întovărășească cu om.

De cealaltă parte a geamului, de cealaltă parte a reflectării mele era Bizanțul. Culorile litoralului, o paletă de materii prețioase, crisopraz, diamant, aur. Muzica monoraiului, o licărire. Mireasma ierbii uscate, a terenurilor calcaroase și a colinelor, un focar de esențe rare. Numai alcoolul poate lustrui așa vechile bogății ale pămîntului.

Am început să schimbăm legăturile, am umplut divina sticlă de la izvor de fiecare dată cînd suna a gol. A plouat la un moment dat, pe lîngă Ariège, peisajul s-a încețoșat, dar oare chiar am sesizat noi diferența? Oricum, ploua pe capetele noastre. Stany cita din toate puterile teoriile cele mai pesimiste ale filozofilor post-kantieni, iar eu, eu mă întrebam dacă sînt eu. În tot acest timp, kilometrii se acumulau într-un ritm de două sute la oră. Soare și ploi. Ploi și soare. Și hora agatelor, atît de plăcute amintirii mele.

Am fost expulzați în plin cîmp, la zece kilometri de Bayonne. La vest, un zid bara orizontul. În fața noastră, o baracă prefabricată de proastă calitate în care torcea un pisoi-șef în uniformă, direct importat din Japonia. Mersei după informații.

- Am luat bilete pentru Bayonne. Ce se-ntîmplă?

- Pentru Bayonne, ia te uită! În sfîrșit, ce aveți de obiectat?

Ați ajuns. După asta, trenul urcă spre nord.

- Ce-i rahatul ăsta în care am intrat?

În fața tonului pe jumătate mucalit, pe jumătate zeflemitor al keĭno-ului pisică, Stany își suflecase fălcile și întrebarea sa semăna cu o mușcătură adîncă. În mod mașinal, îi mîngîiai spatele, fapt ce nu făcu decît să-i sporească furia.

Foarte profesionistă, felina ne scuipă o explicație în timp ce-și pilea ghearele. Stany și cu mine uitasem cu totul de accidentul de la centrala din Anglet, cu vreo treizeci de ani în urmă. Și totuși catastrofa produsese mult zgomot și morți. Bayonne fusese șters de pe hartă, radiațiile îndiguite prea tîrziu de dispozitivul de securitate Guerenine, patru sute de kilometri pătrați de teren blestemat îndărătul zidului rușinii.

Sub hygiafon zăcea o bancă de un verde praz ce mirosea a caprifoi. Odată așezat, încercai să repun lumea la locul ei, în ciuda grețurilor.

-Nu te mai lamenta atît, Stany. Cred că de data asta aici ni se înfundă.

El insistă pe lîngă keĭpisică, din ce în ce mai jigodie, aproape arțăgos.

- S-a liniștit de-atîta timp! Putem trece? Așa, cap-pătrat, fă pe prostu', îți vine bine.

- O, duceți-vă, dacă așa vrea pipota voastră. O bășică mai mult sau mai puțin pe mutra ta de imbecil ...

- Și costume antirad, de unde, mutră de șobolan?

- Pentru asta poți fi liniștit. Cu condiția să găsești una pe măsura caltaboșului tău.

- Ține-mă, Roman, sau îl sparg. (Îmi zicea Roman de la Egueras.) Și acolo? Ce-o să găsesc acolo?

- Alice pentru curul tău jegos. Băieții de la Air Freeze detestă curioșii.

Funcționarul cu mustăți adoptase metoda vicleană a vulpii lăsîndu-și prada să se obosească. Avea față de Stany avantajul calmului și vedeam clipa în care camaradul meu se va repezi asupra plexiglasului, cu spume la gură. Aș fi vrut să dezarmosez bomba atît cît stătea în puterea mea. Mă ridicai, iar banca îmi rămase lipită de posterior înainte de a recădea cu zgomot.

Urmă o liniște adîncă. Apoi rîsul meu. Aveam fesele verzi praz și rîdeam cum nu rîsesem niciodată. Rîdeam imaginîndu-mi motanul, încreștit tot sub ochii lui de sfinx, revopsind banca

înaintea fiecărei garnituri de tren în speranța păcălirii vreunui găgăuță. Rîdeam atît de tare încît mă reașezai.

Ilariant să vezi capetele acelea de animale savante scormonindu-și în memorie, în mușchi, configurația rîsului! Nimic. Nimic. Li se dăduse totul în afara acelui mic nimic ce preschimbă viața: rîsul.

Ceva mai tîrziu, îi deplîngeam. Pe moment, m-am bucurat de privilegiul meu cu gura pînă la urechi.

- Hai, vino. Să dăm peste cap unul.

Nu remarcasem orașul de tranziție ce se instalase la poalele zidului. Departe de gară și de caracterul ei oficial. Pe un teren viran și defrișat ce se transforma încetul cu încetul în depozit de gunoi. Tablă, carton gudronat sau metal recuperat. Un Ierusalim de saltimbanci, de refugiați, striviți de zidul său. Și tot soarele ce năpădea nu reușea să poleiască mizeria.

Nu fu greu de găsit un birt. În locul acela dezmoștenit, oamenilor le era întotdeauna sete. Se servea un lichior fără gust, fără culoare, dar ce tărie avea ...! Chiar și Stany se declară mulțumit. Viața mergea prea repede, așteptai să găsim un loc de la o masă ca să întreb:

- Ei?

- Ca focul.

- Altceva?!

- E subțire. Air Freeze a cumpărat terenurile iradiate pentru o nimica toată și își instalează megacavourile de cealaltă parte a zidului.

- Megacavouri?

- Mda, construcții pentru suspendați, dacă preferi. Cei care au bani gîrlă ca să aștepte un tratament sau o chestie de felul ăsta.

- Vrei să spui că se crionegizează, crio ... criogenizează.

- Au găsit ceva mai bun decît frigul. Un gaz rar, zynargonul. Oprește activitatea celulelor, totul, și protejează. De radiații mai ales. Iar radiațiile îi apără pe bătrîni de amatorii de moșteniri. Înțelegi cum vine treaba?

- Bine, bine, dar ce legătură am eu cu toată povestea asta?

- E simplu, puișor, ai întîlnire cu un cadavru. Iar el ți-a lăsat adresa lui.

9

Se auzeau rafale șfichiuind zidul, palme răsunătoare ce dispăreau în oftaturi înainte de a sforni din nou. Pînzele cabaretului vibrau precum velele întinse pînă la refuz, acoperind în unele clipe pînă și rostogolirea zarurilor pe zinc. În bricul acela fără catarg, barmanul privea consumatorii cu aerul unui căpitan care a văzut prea multe sănătăți sabordîndu-se în recifurile de alcool. Iar eu, eu nu vedeam decît streașina ce golea ploaia prin canalul bordat de spumă.

Eram în ultimul hal.

Trei zile la purgatoriu, într-un cabaret-hotel ale cărui culcușuri, singurul avantaj, se etalau la mai puțin de zece metri de bar. Dacă s-ar fi putut instala o conductă între salteaua mea și butoiul cu poșircă, sînt convins c-aș fi supt pînă la sinucidere. Asta în condițiile în care mirosul de urină și de vomat ce răzbate din paie de îndată ce timpul se strică, nu m-ar fi alungat sub ploaie.

Zidul! Dincolo de el, adolescența, moartea. Cîteva tone de probeton, mirosul urît al atomului și paza dulăilor prea conștiincioși.

Aveam cu ce să-mi bat capul, memoria nu-mi lăsa nici un răgaz. La capătul celor doisprezece ani, mă întrebam ce circumstanțe ne-ar fi putut împinge, pe mama și pe mine, de la Mediterană la Atlantic. Și cum se făcea că un fiu de pescar devenise atît de bogat pentru a-și oferi un tratament cu zynargon. Atîtea scenarii îmi umflau buzunarele încît intenționai să mă improvizez în scriitor. Abordam toate genurile, roman lacrimogen, popular, polițist sau fantastic. O poveste a țîncului fără o lețcaie venit la oraș ca să învingă. Cu ajutorul borfașilor, a zînelor sau a extratereștrilor. Cu un trădător în cîrcă. Nimic convingător, bineînțeles. Atît cît să potolesc foamea asta stupidă ce mă împingea la zid.

Stanislas dispărea ore întregi. Consideram compartimentul lui foarte suspect, dar nu mai mult de atît. Se întorcea la căderea nopții, lac de apă, cu umorul în bernă. În tot acest timp, eu îmi povesteam viața și căutam continuarea din sticlă în sticlă, în ciuda înțepăturilor ce-mi răscoleau stomacul și a certitudinii că alcoolul mă va lăsa orb.

Sîntem cu toții veverițe vîrîte-n roți, diferă doar diametrul cuștii. Numai bunul Dumnezeu știe cît eram de sătul să mă omor atît pentru unul care-mi promisese răspunsuri și se străduia să le facă inaccesibile. Lucru ce nu mă împiedica să trag tare ca și cum viața mea ar fi depins de asta.

În seara aceea mă pregăteam să-mi iau rămas bun cînd o cascadă de apă pătrunse sub cort în același timp cu o aparență de femeie. Pentru siluetă treacă-meargă. Pentru restul, a se adresa la reclamații. Îi iertai figura cu atît mai mult cu cît ținea în brațe forma pleoștită a lui Stany. Înainte să am timpul să mă îngrijorez, acesta îmi și făcuse cu ochiul complice. Ticălosul, se răsfăța, atît de îmbuibat încît lua meseria de cîine în serios.

- Mai nou, plimbi grădinițele?

- Cu mine vorbești, Lovecraft?

Nu mă gîndisem mai-nainte, dar bărbia mea semăna puternic cu cea a sihastrului Providenței. Mi-am făurit o stimă solidă pentru damă. Citise sau văzuse gravurile din cărțile rare.

- E-n regulă, Louisa, e O.K., bîigui Stany.

- El e cu banii?

- Da. Repetă-i și lui ce mi-ai spus adineaori.

Mă jenam să mă uit chiorîș la aluatul torturat al obrajilor ei, la nasul frînt ce vibra la fiecare inspirație, la ochii de iasomie pe care trebuie să-i fi furat vreunui star de la Paramount. Se numea Louisa Cherokee, dar fișia curcubeu ce-i încingea craniul făcea trimiterea mai degrabă la indienii huroni sau sioux. În tot cazul, era genul de permanentă ce rezistă la furtună.

- Ai vrea să mergi în partea cealaltă, după cîte mi-a spus Stany.

- Și să mă întorc.

- Se poate juca. Cît bagi în afacere?

Laba Saint-Hubertului îmi mîngîie coapsa o dată.

- O mie de credite, de acord?

- Poate cu Aschiuță să faci tu afacerea asta. Să zicem că n-am auzit nimic.

Stany apăsă din nou, mai puternic. La urma urmei, banii nu reprezentau nimic pentru mine. Moștenisem o avere tastînd la o claviatură.

- Zece mii.

- Corect.

- Două mii acum, restul la întoarcere, murmură Stany.

- Vă grăbiți?

- Într-atît ne deprimă cătunul ăsta, că o să ajungem să bem apă. Înțelegi?

- Mai e ceva. Nu lucrez singură. Și atîta timp cît n-am deschidere, nu putem trece.

- Cînd?

- Nu știu. Poate să fie peste o lună sau chiar și mîine. Nu depinde de mine. Deschiderea, copiii mei, deschiderea!

Tîrgul se încheie cu aceste cuvinte sibilinice. N-aveam de ales.

Ne-am instalat la ea. Un adăpost de tablă ondulată ce amenința să ne facă bucata ori de cîte ori vîntul își lălăia romanța. Trăia cu un copil a cărui mamă nu putea fi. Numai dacă crezi în minuni. Micuța fetiță din Gibraltar evocată de Brasillach avea fără îndoială această frumusețe fără strălucire, acea nuanță de trandafir cenușiu ce accentua licărirea furtunilor. Shine vorbea cu un accent basc ce înapoia ploaia norilor. Cînd moțăiam, i se întîmpla să-și treacă degetele prin părul meu rostindu-mi prenumele, Roman, Roman, foarte încet și nu știu de ce îmi venea chef să mă branșez la Sensipac. Ciudat cum copiii și cu mine schimbam vibrații luminoase. Și nu se limita numai la Shine. Toți mucoșii din tabără, de fiecare dată cînd îi întîlneam,îmi surîdeau din spatele măștii foamei și expresia lor de Mozart asasinat declanșa în mine revolte surde și impulsive ce sfîrșeau prin a se epuiza în lipsă de țintă.

Shine mă iubea, eu o iubeam, dar timpul trecea între beții și clipele de tandrețe.

O săptămînă, două, am tot mîncat omlete prea sărate, am ascultat monstruana vorbindu-ne pe un ton plîngăcios de ascensiunile pe care nu le va efectua niciodată. Deasupra patului meu prinsese în pioneze o hartă cu albastru și alb a Alpilor, o reprezentare naivă dar precisă unde figurau numele defileelor și ale piscurilor. Colorase cu carioca roșie Mont Blanc-ul și trasase mai multe itinerarii de acces cu care ne împuiase capul deși îi explicasem de o mie de ori că Mont Blanc-ul trezea în mine tot atîta poezie cît un flanel sintetic. Barem de-ar fi ales Jungfrau, Everestul sau Annapurna! Fiecare dintre noi are visele pe care și le merită. Nu că ar fi fost incultă, din contra. Biblioteca ei, chiar dacă era deteriorată de umiditate, conținea o groază de comori. Dar ea visa numai la Franța, restul

lumii o lăsa indiferentă.

Micuța o urmărea în călătoriile ei imobile, zăpada și ghețarii se reflectau în obrajii ei, o vedeam fixînd pioletul, încordîndu-se în trecerile dificile și respirația înghețîndu-i înainte de a leșina. Eu deveneam marmotă murată-n alcool, hibernam așteptînd ipotetica deschidere. Roman, Roman, sînt cu tine, șoptea copilul de pe înălțimi atunci cînd adormeam și ăsta-mi era un cîntec dulce, la fel de tăcut ca o avalanșă, departe, departe, pe versanții lui Mont Blanc.

Stany o detesta pe Shine. O omora din priviri ori de cîte ori se apropia de inima mea. În momentele alea tare aș fi vrut să-i rup șira spinării, dar în adîncul meu se declanșa o reacție neobișnuită ce mă făcea să-l iert de îndată. Cînd își dădu seama că manevrele sale de diversiune eșuau, luă obiceiul de a pleca cu noaptea-n cap ca să mă facă să simt adînc lipsa lui. Cel puțin așa credeam eu.

Dacă n-ar fi fost soarele ce-mi urla în memorie, n-aș fi petrecut toamna în găoacea aia. Louisa ne promitea deschiderea dar nu prea se agita și cum o luam la întrebări, devenea Herzog și își scotea colții. Cel mai ades îmi reproșam că-i vărsasem avansul.

Ieșeam rar, citeam mult. Singurele mele vizite erau la zid. Cu agatele în mînă, mergeam de-a lungul lui ore întregi, căutîndu-i o falie. Un hop în firul timpului, un accident, un hiatus. În spatele lui se afla cea de-a treisprezecea aniversare și altele, fără îndoială. În disperare de cauză, îl împingeam, îmi izbeam fruntea de el, îl sfidam. Tot atîtea gesturi inutile ce nu făceau decît să-mi exacerbeze durerea. Cînd mă înapoiam, umorul meu execrabil năpădea femeia și copilul.

Era o seară obișnuită. Umbra zidului stingea asfințitul, băusem și mă plimbasem. Iarna se apropia cu pași mari și în tabără braserourile înfloreau. Mirosul omletei îmi dădea mațele afară, Stany o ștersese denoapte, iar eu aveam chef să fiu rău.

- Deschiderea ta e un fleac, Louisa. Ne duci cu prețul.

Și-a întors spre mine mutra de lup jupuit, ținînd în mînă tigaia și un ou. Ochii săi aveau culoarea neveurilor primăvara, realizai că nu ne-a mințit. Știa o filieră. Dar în seara aia căutam cearta cu lumînarea, ăsta-i adevărul.

- Trebuie timp, te-am prevenit.

- Nu mai pot. Acum c-ai încasat biștarii, te aștepți c-o să

renunțăm. Nu-mi place să fiu luat drept fraier, Louisa. O să-ți dau o lecție.

- Îndrăznește.

Pe fundul tigăii uleiul clocotea. Louisa lăsase oul. Un picior bine plasat și uleiul i-ar sări în față. Poate că asta ar mai fi ameliorat lucrurile. Cu condiția să nu fiu eu în situația ei dacă se dovedește a fi mai rapidă. Shine tremura într-un colț. Violența ce urca în mine mă paraliza, nu-mi știam un așa potențial de ură. Pentru nimic în lume n-aș fi vrut să rănesc puștoaica. Dar mecla aia de ceară topită mă provoca la mai rău. O dată, o singură dată s-o chinui și s-o fac demnă de ochii ei.

- Destul.

Stany stătea în prag, cu coada ridicată. Fuma o țigară etiopiană ce putea a smirnă.

- Problema-i rezolvată. Am codul pentru noaptea asta.

- M-ar mira, fluieră Luisa.

- Mă doare undeva de părerea ta. Pentru opt mii de credite, ai de găsit combinezoane și material într-o oră. Cît să degustăm incomparabila ta omletă.

Tigaia fu trîntită din nou pe placa încinsă. Îmi descleștasem pumnii. Shine se ocupa deja să spargă ouăle. Fără un cuvînt, Louisa își îmbrăcă vesta de oaie și ieși.

- Cum ai făcut?

- M-am descurcat. Noi, keînosii, ne ajutăm întotdeauna.

Fu tot ce putui scoate de la el.

Ultima omletă avea un gust de ploaie, chiar dacă Shine veni s-o mănînce pe genunchii mei.

Am plecat în jurul orei 11. Orașul de pînză dormea; în braserouri cîțiva tăciuni mai pîlpîiau, cîteva umbre palpitau între lăzile Semilunei-Roșii, cîntecul imperceptibil al stelelor ne însoțea, estompat de luna plină. Furtuna se depărtase spre vest.

Doi oameni ni se alăturară, nu prea vorbăreți, mai degrabă încăpățînați, cu o desagă în bandulieră. N-am pus întrebări. Înotam toți cinci prin mocirlă, bucuroși să respirăm aventura. În afară de Stany ce ne înjura ori de cîte ori o băltoacă îi îneca botul.

Ne-am depărtat de tabără și de zid vreo doi kilometri. Eu tăceam, presupuneam că-și cunosc meseria. În amont de terminus, am ajuns la o stație Sensipac. Izolată, aproape de o vilă în ruină. Unul din recruți ce se numea Boyo scoase din traista lui un asortiment de chei magnetice în timp ce confratele lui, un

anumit Lou, curăța cu lopata nămolul pe o suprafață de doi metri pătrați la patru pași de cabină. Nu schimbaseră un cuvînt, ca și cum s-ar fi înhămat la o muncă de rutină.

Louisa stătea îmbufnată în colțul ei. Nu i-o ierta lui Stany că-i furase momentul de glorie și plăcerea de a-mi trimite uleiul în nas. Tranșeul cobora adînc. La nivelul genunchilor, lopata întîlni o suprafață de metal. Trebui curățată, scoasă la lumină. Un chepeng rotund închis într-o masă de beton. Boyo podidi pe buloane în fulgere de energie statică. Cu un zgomot clar, chepengul de trecere se deschise peste tenebre.

Cei doi se ridicară de șale și își aprinseră cîte o țigară. Louisa asculta noaptea. Mă apropiai de gaură și cercetai marginile ei. Era suficient să-ți petreci picioarele, să te lași în jos, găseai cu siguranță o scară de bord. Chiar în clipa în care mă pregăteam să mă bag, Boyo mă dădu la o parte cu un brînci. Violent. Nu avui nevoie de nici o scuză. Deschizătura se ilumină, un fascicol orbitor traversă cîmpul, o lamă de cer, pe cît de frumoasă pe atît de mortală. O secundă mai tîrziu și m-aș fi trezit tăiat în două la nivelul bazinului de capcana laser.

- Asta-i pentru curioșii de felul tău, rînji Louisa.

- O.K., trecem primii, spuse Lou. Nu înceziți. Chestia asta se declanșează în fiecare minut.

Nu fusei ultimul la coborît. Tehnicienii aprinseseră două proiectoare de umăr. Era loc numai între nodurile rețelei și perete.

- Nu sînt riscuri. Evitați numai contactoarele ce depășesc blocurile de alimentare.

Lama trecu încă o dată peste capetele noastre, o strălucire azurie ce imita luna. Începurăm să ne mișcăm, aplecați ca șobolanii.Numai Stany găsea situația confortabilă. Ecoul pașilor noștri se departa încet, iar în cursul rarelor noastre pauze, îl auzeam descrescînd la infinit.

Grosimea cablurilor Sensipac mă impresiona. Pe acolo treceau spectre largi, sunetul, bineînțeles, imaginea, mirosurile, o anumită idee de volum, atmosferele, microcosmosuri întregi. Nu realizasem niciodată cu adevărat puterea Sensipacului. Nemulțumită de a revoluționa numai comunicațiile, rețeaua totală a zdruncinat domenii atît de diferite precum arta, stocajul de informații sau psihologia. Realizatorii, regizorii creau pentru Sensipac. Era suficient să te branșezi ca să te trezești cu Fabien,

într-o carlingă pierdută în largul Buenos Aires-ului, în inima ciclonului, căutînd cîteva stele, precum o momeală mortală în fundul unei curse. Era suficient să vocalizeze o adresă ca să respiri parfumul cedrilor din Beyrouth, în grădina unei mătuși îndepărtate și s-o asculți pe bătrînă vorbind de artroza ei. Era suficient să întinzi mîna pentru a culege puțină ploaie deasupra ștrandurilor din Sahel. Era suficient...

Atinsei izolația ca și cum prin ea aș fi putut spiona acest du-te-vino măreț ce regiza o bună parte din lume. Mă gîndeam la tatăl meu, la întunericul coșciugului, la întunericul cabinei și mă sufocam. Pieptul mi se ridica spasmotic, aerul pe care-l inspiram nu-mi dădea suficient oxigen.

Cînd căpăcelele se închiseră de fiecare parte a grupei, urlînd, crezui că am atins un contactor.

10

- Controlul. Identificați-vă, vă rog.

Vocea răsună în tunel, amplificată de plăcile de fontă. Sudoarea îmi înțepa ochii. Imperturbabil, Boyo despacheta combinezoanele, ni le distribuia. Lou își rodea unghiile.

Louisa era palidă în lumina proiectoarelor. Bombăni:

- E rîndul tău, dulău. Sper să ai numărul cel bun.

Stany enumeră o secvență de cifre și de litere.

Liniște abia șifonată de pelicula antirad cu care ne echipam, blocîndu-ne sîngele în artere. Îndîrjită.

-Dacă te-ai înșelat, I.A.-ul îți va mai da o șansă, șușoti Louisa. După aceea, Domnul să ne aibă în pază.

Găsiseră un sac protector pentru Stany cu o vizieră transparentă și un filtru de aer. O chestie nostimă în alte condiții, în alte locuri.

Deasupra noastră apăsa zidul. Mai degrabă ideea de zid.

Nu se întîmplă nimic.

Secretul vieții mele merita riscul pe care mi-l asumam ?

- Autorizația de acces acordată. Vă rog să vă îmbrăcați echipamentul HX 23. Intrați în zona 600 Roe stabilizată. Autonomie cinci ore. După acest termen, luați legătura cu centralul pentru noul cod. Mulțumesc.

Nimeni nu sări în sus cînd sasul ne eliberă căci combinezoanele noastre cîntăreau, nu glumă. Dar în inimă bucuria exista. Îl căram pe Stany sub braț și mi-era suficient să întorc ușor capul ca să desluşesc prin plastic ridurile ce-i parcurgeau capul și cîteodată ochii lui de turist prins pe un aeroport israelian de o brigadă islamică.

Mai departe decorul se perpetua, identic. Intestinele rețelei ocupate de o serie de digestii mute și la fel de iuți ca lumina, baletul proiectoarelor pe zgrumțurii betonului, înaintarea în profil pentru a nu declanșa o catastrofă, ritmica respirației noastre în grila filtrului. Vorbe inutile. Gesturi repetate. Automate într-un tunel prea mic pentru ele. De departe în departe, forma rectilinie a amplificatoarelor de care ne frecam pieptul. Și cîteva chepenguri, uneori iluminate de un fascicol laser, ca niște bruște suduri fără scîntei.

Grăbisem pasul în ciuda sudorii și oboselii, hăituiți de termenul de cinci ore. Greutatea lui Stany îmi trăgea umărul. Cred că a dormit cea mai mare parte a traseului.

În sfîrșit Lou indică o scară ce nu se deosebea cu nimic de celelalte. O urcă pînă la jumătate, lăsă să treacă pînza laser înainte de a se lupta cu buloanele. Cu cronometrul în mînă, Boyo îi dădea ustensilele. Tac, tac, tac..., tac. Șapte puncte de fixare cedară fără probleme. Celelalte două rezistară. Secundele defilau pe contor. La un moment dat, Boyo îl trase pe Lou de mînecă. Acesta ridică din umeri, una din piulițe tocmai sărise. Se enerva pe ultima, căci percutoarea derapa. Camaradul îl apucă de braț, forțîndu-l să se aplece, dar totuși nu destul de repede. Ghilotina de lumină coerentă apăru, dispăru. Se auzi un zgomot mat, capul percutoarei, tăiat drept, căzu la picioarele noastre. Nici o izbucnire. Un rîs nervos, sec, ne mișcă buzele.

Placa cedă la prima lovitură de ciocan. Louisa și cu mine așteptarăm trecerile următoare ca să ne riscăm la exterior. În timp ce-mi pocnii capul de ghetele ei, știui ce resimțea un viitor ghilotinat.

Senzația de sufocare nu dispăru nicidecum atunci cînd ieșii

în lumina lunii: ne aflam în fundul unui canion larg de trei metri ai cărui pereți atingeau aproape astrul. O stație părăsită ne bloca una din ieșiri.

Nimeni.

Greierii cîntau. Fluturi de noapte zburau la firul ierbii, în jurul tufelor de iarbă ce sfîrtecau gudronul. Prezența lor în zona iradiată le conferea o aură feerică, ireală. Penetram o lume stinsă ce fremăta.

Două tăieturi, strîmte și clare, despicau canionul. Lumină la capăt. Halucinantă ca forță.

Pașii noștri pe iarba umedă vibrau în mod ciudat prin filtru.

Am dat într-o alee străvită de șiruri de neoane. Un coșmar de arhitect, blocuri cubice aliniate față în față, reci, dure, albe sub iluminarea concentrată, înghesuite ca niște frunți de piatră într-o paradă titanică. Fără gingășia unei ferestre sau unui simplu ochi de bou, dădeau impresia că pe vechile construcții fusese turnată o învelitoare ermetică pentru a le izola de rău.

Între cerul în fuziune și pămînt, șiroind de cascade de falene ce se sfărîmau pe asfalt, ziduri vaporoase și tremurătoare ce renășcoceau zăpada, blîndețea ei, tresăririle ei atunci cînd viscolul o răscolea. Insectele se lipeau de filtre, de ochelari în timp ce, în spate, amprentele ni se decupau întunecate pe covorul de aripi. Și moartea albă continua să bîntuie tenebrele, atît de diafană, atît de intensă încît o luai drept o zvîcnire de viață.

Curățai geamul lui Stany și scuturai sacul. Dormea.

- Îi urmăm?

- I-ai întrebat?

La Saint-Hubert, diferența între somn și starea de veghe e infimă. Cînd doarme ai crede că meditează și vice versa. O ajunsei din urmă pe Louisa.

- Bayonne Patru, blocul HK 23, îți spune ceva?

- Sigur că da. Sîntem chiar în zona lui Bayonne Patru. Dacă mi-ai fi spus o altă cifră, aveai de mers zece borne.

- Și blocul? E unul dintre alea? Cum se intră înăuntru?

- Lou va veni cu voi.Consultă o diagramă. Hei, Lou, îl însoțești la HK 23. Uite, ăștia-s coordonatele. Se pare că a sosit ceva nou acolo. Bun, deci prudență și nu lăsați urme.

Am luat-o la dreapta, printre două cuburi, apoi la stînga pe o alee asemănătoare cu prima. Lou înainta repede, ferindu-se cu gesturi precise de norii de aripi. Din verde kaki, combinezonul

său devenise gri pal. Și al meu la fel, fără îndoială. Încă respiram cu greutate. Un orologiu îmi ticăia în cap. Urmele noastre în puncte se ștergeau cu repeziciune, mă pierdusem deja în acest univers monoton ce-mi provoca dezgustul.

- Ține-mi asta!

Îi prinsei sacul. Îngenunchie în dreptul unei fațade și mîngîie betonul. Un fragment de tencuială, nu mai mare decît o unghie, se desprinse. Strecură înăuntru doi senzori conectați la o regie înainte de a se așeza fără multe mofturi pe o saltea de falene.

Eu rămăsei acolo, înfipt ca un om de zăpadă oarecare, cu papornița de cîine în mînă. O diodă începu să clipească.

- E de așteptat vreo cinci minute. Am lansat himera. Trebuie să ajungă pînă în inima sistemului și să-l facă să creadă fel de fel de chestii. Creierul mega-ului se dă mare dar în fond e un naiv. Cu ce treburi înăuntru?

- Am venit să-mi văd mama.

- A șters-o fără să-ți lase nimic?

- Las-o baltă, Lou, interveni Stany. Nu-i treaba ta.

- Ce vrea să spună, Stany? Explică-mi.

- Crede că vrei s-o faci să cedeze.

- Cum asta?

- În majoritatea cazurilor, tipii pe care-i aduce aici au fost păcăliți de bătrînii lor. La nivel de moștenire, pricepi? Meseria lui Lou este să trezească aceste cadavre ca să-i facă să semneze un nou testament în favoarea clientului.

Preferai să tac și să-mi imaginez drumul himerei în jungla de biți, falsele alarme la trecerea unui plombaj, un pas înainte, doi lateral, camuflajele, salturile necondiționate, branșamentele forțate spre rutine de decodificare, capcana de amorsat, cea de evitat. Un schimb aproape instantaneu de replici, un atac brutal, un blocaj simulat și deschiderea, dezvirginarea sistemului. Regia bîzîi.

- Feriți-vă, nu se știe niciodată.

Abia avurăm timpul să fugim în spatele unghiului cubului, să aruncăm un ochi pentru a nu rata focul de artificii, să răsuflăm ușurați. Lou ne chema.

O intrare se deschise în bloc, un culoar carenat o prelungea pînă la o criptă. Amețeală! Nici sus, nici jos. Băteam pasul pe loc la marginea vidului. O rază de lumină roz murdar, viscerală se înălța în centrul imensei săli, scăldînd corpurile întinse pe grile.

Mii de cadavre distribuite pe nivele, goale, ca de cretă, cu aparență sfărîmicioasă ca organele de molii calcinate. Bogații și amanetații acestei lumi reduși la expresia lor cea mai simplă. Grași, slabi, tineri, bătrîni, bărbați, femei, copii în linie, în rînduri, în coloane, în matrice. Păr și bărbi cenușii, buze minerale, ploape filtrînd priviri de statuie. O enormă familie de alburii așteptînd învierea.

Două platforme alunecaseră pînă la noi, venite din profunzimile roșietice. Lou mă așeză pe prima.

- Formează coordonatele pe terminal, mașina te ve conduce. Ca să te întorci, faci *RETURN.* Ai o oră. Nu mai mult. Nu voi aștepta.

X8. Y1. Z307.

Ascensorul merse de-a lungul unui șir, apoi altul, plonjă încet. Cadavrele defilau, cu nasul ridicat spre boltă, înspăimîntător de rigide. Respirația mea de astmatic în rîtul de aramă puncta traseul. Vampirul și adormiții, moartea și copii ei. Din a-mi ști camea caldă și moale, din a-mi pîndi următoarea pulsație a inimii, nu resimțeam nici o siguranță, nimic alceva decît o imensă umilință în fața misterului supraviețuirii. Eram un vis îmbătrînind, ei nu mă vedeau, atîmați de firul timpului precum picături în echilibru.

- Mi-e frig, spuse Stany.

- Spune mai degrabă că ți-e frică.

- Dacă aș putea să trag o dușcă, m-aș simți mai bine.

- Nu te-a mai făcut nimeni fricos pînă acum?

- Din cîte știu, nu. În fața acestor spectacole, mă întreb dacă merită osteneala de a-ți meșteri creierul. Cu cît îmbătrînesc mai mult, cu atît mai puțin îi înțeleg pe oameni. În fine, exista atunci un fel de inocență în a te pișa pe tomberoane. Acum, cînd urinez în toaletele turcești, am din ce în ce mai mare poftă să sting totul, să-mi vărs tot ofu, să urlu la lună.

- Faci pe dracu'!

- Ce știi tu?!

Chiar, ce știam eu?

Ăștialalți își rîdeau zdravăn de teoriile noastre de filozofi de salon. Visau ei oare? Construiau imperii în liniște? Sau poate că zynargonul paralizase fiecare celulă, aducînd noaptea profundă, cea care nu admite nici o lucire, nici o inteligență?

Goliciunile își pierduseră tot erotismul; pîntecele și sexele

erau blocuri de marmură. De fiecare gleznă atîrna o placă ambutisată, la fel de dizgrațioasă ca o etichetă pe tabloul unui maestru. Cu toate că o pudoare stupidă îmi crea o reținere, eram nerăbdător să-mi văd mama.

Platforma se înscrise într-o nouă travee, încetini. Un zynargat, doi, trei. Oprire. Călcîiele cadavrului se odihneau la nivelul bărbiei mele. Mă înălțai pe vîrful picioarelor. Privirea îmi alunecă pe coapse perfecte, pe o vulvă lividă, o burtă netedă, sîni precum coline de talc, un gît de fată tînără.

Douăzeci și cinci de primăveri, nu mai mult. Maică-mea nu putuse muri atît de tînără. Verificai indicațiile terminalului.

BAYONNE PATRU HK23 X8 Y1 Z307.

Nici o greșeală. Plăcuța de identificare îmi atîrna în fața nasului.

DOREEN LEYTER NĂSCUTĂ ROLLSMAYER.

Mă agățai de grilă, mă cățărai pe balustrada ce împrejmuia platforma și descoperii fața Doreenei, fața soției mele.

Trecutul mă invadă.

11

Un pic înainte, un pic după. Oribilă frustrare.

Purtam același combinezon antirad. Proiectoarele stinse, soarele încă ascuns. Prea devreme ca umbra mea să fie cea a unui uriaș. Vîntul de decembrie măturase faienele uscate departe de cavouri. Socrul meu, mare fumător în fața Eternului, nu știa ce să facă cu mîinile. El fusese cel ce insistase ca eu să fiu prezent în dimineața aceea. Eu nu voiam. Doreen murise și pînă ca serviciile de reanimare să intervină, creierul îi fusese deteriorat iremediabil.

Bineînțeles, dacă în cîteva secole avea să se descopere cum se reînnoadă lanțurile de neuroni și cum se relansează

sinapsele... dar mai bine să crezi în Dumnezeu. Sufletul Doreenei își luase tălpășița iar noi nu-l vom prinde niciodată. Charles Rollsmayer achita nota; din decență, mă conformasem. Stăteam spate în spate ca doi dueliști în răcoarea dimineții. Inginerul de la Air Freeze scruta cerul încadrat de zid.

- Nu mai întîrzie mult.

Îl privii, tresării. Îndărătul vizierei, un ou cît un cap, vreau să spun o minge de carne ovoidă fără ochi, fără nas, fără gură, continua să vorbească de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic.

- O să meargă repede, o să vedeți. După aia, veți fi liniștiți.

- Cît de în siguranță e? interveni socrul meu.

- Faraonii nu erau mai bine protejați.

- Asta nu ne-a împiedicat să ajungem aici.

- Pentru că ni s-a dat autorizația de survolare. Ați examinat cripta? O bombă de trei megatone abia ar zgîria construcția.

- Și totuși există un mod logic de a intra.

- Într-adevăr, cu condiția să știi să reperezi un contact de patru centimetri pătrați pe o suprafață de o jumătate de hectar. Oul nu se lăsa intimidat. Apoi trebuie să dejoci cel mai bun program algerian al timpului, optsprezece proiecții îmbucate în *overlay* cu detecție automată de *scanning.*

- Ce-a făcut un om, poate desface un altul.

- Așa-i. În cazul ăsta, îi urez distracție plăcută. Nu știu pe nimeni care să fi scăpat Gardienilor.

Sosirea navetei puse capăt acestui schimb de replici. Reușii să nu mă reped spre coșciugul de sticlă manipulat de două noi capete de ou. Naveta fluctua, o clipă ici, alta colo. Culorile se preschimbau, se descompuneau, reveneau, o emisie instabilă pe frecvența ei. Lumea se destrăma asemenea unei pînze prea vechi pentru a suporta trecerea timpului.

Ape translucide brăzdau ecranul de abur, descoperindu-i încetul cu încetul corpul. Doreen expusă în vitrină, cu nuditatea gîrbovită, cu paloarea anemică, cu carnea umflată de criogenizarea temporară. Doreen, precisă, alb pe negru, singura ancoră în care să fixezi universul în decădere.

Abia deschisă capsula, o falenă scăpată din holocaust i se puse pe buze și crezui o clipă, cînd aripile îi palpitară, că Doreen îmi vorbea de dincolo de moarte. Cu un gest brusc, tatăl alungă insecta. Așadar omul acesta nu visează niciodată?

Și ploaia? Nu ploua. Ești sigur? O aversă poate, în clipa în

care corpul pătrundea în cavou. Nu, soarele puțin mai sus, umbrele noastre mai scurte.

Detalii nesemnificative ce rănesc memoria. Un trecut aspru și ruginit îmi zdrelea dragostea. Nu mai eram sigur de nimic. O navetă sau o camionetă colorată negru și argint? Sau poate un dric decent și greu, cu lințoliul funerar fluturînd în vînt, tras de doi cai negri... Mă agățam de imaginea Doreenei, de albeața sa de Ofelie dar, pe nesimțite, mă cutremuram. Am trăit într-adevăr scena asta? Cîți funcționari de la Air Freeze asistaseră la ceremonie? Cîte ouă? În ce anotimp?

Evoluam într-un puzzle ale cărui personaje păstrau piesele, împiedicîndu-l să se risipească în cele patru părți ale rătăcirii.

Urmai coșciugul de-a lungul culoarului, cu mîna așezată pe o gleznă ce se încălzea încet. Ne-am urcat toți (mai ales nu mă întrebați care *toți*) pe o platformă și ultimul drum a început. În liniște, în pădurea de marmură, între crengile sale cenușii ce nu se vor mai ridica. Geometria nudităților etalate ne dădea impresia că sîntem noi înșine culcați, deseori numărul face legea.

Oprire. O grilă, o plasă impalpabilă. Am așteptat carnea să atingă temperatura ambiantă. Pompele coșciugului evacuau apa cu poticneli, nu era frig. Stăteam totuși cu pumnii în buzunar. Un ou a bombănit, a consultat un cadran, a pregătit o injecție. O picătură curată în vîrful siringii, o perlă de eternitate și Doreen a trecut dintr-o stază în alta, de la culoarea apei la culoarea cretei fără să resimt altceva decît o furnicătură cînd acul a străpuns pielea.

Apoi au depus corpul precum o carne pe tejgheaua unui măcelar, cu precauțiunile paradoxale ale îmbălsămătorului, și Doreen s-a integrat confreriei "suspendaților", a morților vii pentru totdeauna. Cînd i-au pus eticheta la picior, am știut că pornim două traiectorii paralele. Povestea mea se va termina peste un secol la două sute de kilometri de Pămînt, într-o urnă pe orbită sub ochiul impasibil al stelelor, în timp ce a ei nu făcea decît să înceapă.

Înainte de a pleca, i-am trecut mîna prin păr, părea bumbac foarte uscat, mi-a fost teamă să nu-l rup. N-am putut-o săruta. Între crio și efectul zynargonului, o strîmbătură îi revenise, un relief de rictus al groazei pe care specialiștii nu i-l putuseră șterge în totalitate.

Dar de ce murise Doreen? De ce groaza aia?

Îmi pierdui echilibrul. Mă aflam în vîrful unei corăbii, căptușeala velei se prăvălise de-o parte și alta, iar malurile, ascunse de ceață, licăreau lugubru. La picioarele mele, fluxul timpului, inalterabil, incomprehensibil.

Urlet...

...

Nu deschisesem gura.

Urlet...

...

Mă clătinai, cocoțat pe bara platformei. Deformînd învelitoarea sacului, Stany se ridicase pe labe, gîfîind, scrutînd adîncimile megacriptei în timp ce Doreen își urma periplul, departe de viață, departe de mine.

Era dificil să ghicești originea acelor strigăte. Ciudate ecouri se împleteau sub boltă, sunetele foloseau curenți secreți, urcînd, plonjînd, întorcîndu-se de pe spate pe față, atingînd fese, sîni, deformîndu-se peste bărbii sau frunți pînă la a imita sonoritatea unei corzi căutînd o ieșire într-un labirint flasc.

- Ca om de veghe, ești formidabil! Presupun că n-ai văzut nimic.

- Ce te-a apucat? Ești prost dispus?

- N-am chef de rîs. Privește!

O flacără albăstrie pîlpîia cîteva etaje mai jos, cîteva rînduri mai la dreapta, subțire ca un pumnal, iar albastrul acela luminos cu sufletul roșu-sînge contrasta cu monotonia iluminării.

- Se distrează bine, ticălosul.

- De cine vorbești?

- De cine crezi că vorbesc? De congresul păstorului protestant pe care l-am întîlnit adineaori?

- Lou?

- A dat peste un încăpățînat. În general, amenințarea cu radiațiile e suficientă ca să-i facă să cedeze. Semnează fără probleme. Ca să ajungi la arzător, trebuie că tipul e bine călit.

- Nu simți nimic?

- Talpa picioarelor, asta degajă mirosul ăsta urît cînd se roșește.

- Termină-te. Cum naiba merge bicicleta asta?

Mă izbii de inteligența îngustă a platformei. Singura deplasare autorizată se baza pe sistemul de coordonate pe

care-l folosisem ca s-o regăsesc pe Doreen. Stany mă observa cu un aer dezamăgit.

- Fără bravuri, azi. Oricum, data viitoare nu vom mai fi aici ca să-l oprim. S-o ştergem.

Strigătele. Strigătele chiar şi cu palmele pe urechi. Liniştea în sfîrşit, teatrală, de o virginitate uluitoare. Bogătaşul cedase, sau poate că adevărata moarte, cea care nu admite întoarcerea, îl lovise.

Galeria, apoi proiectoarele arzînd retinele, plîngînd aripi sfărîmate. Rămăsei o clipă nehotărît, în pragul cavoului. Amintirea Doreenei mă hărţuia, mă aşteptam la o dimineaţă de iarnă, cochilia goală şi transparentă a cosciugului deschis în soarele inoportun, strîngerea hotărîtă a mîinii de către Charles Rollsmayer şi zborul navetei sau fuga dricului într-un vîrtej de fulgi albi.

Departe, departe, o rumoare mecanică.

Am aşteptat, cu spatele sprijinit de zid, apoi strigătele au reînceput. Strigăte de femeie, isterice de data asta. Poate şi mai tragice. Dooren? Cîte posibilităţi? Foarte puţine. Dar Doreen? Şi masca de groază din nou. Neputinţa mă înnebunea.

- E inuman. Nu-l putem lăsa s-o facă.

- Ai avut ce-ai vrut?

- Aşa cred.

- Mai avem nevoie de el ca să ne întoarcem, sau de ceilalţi?

- Nu. Tu ai cuvîntul de trecere. Dar...

Făcusem greşeala să pun sacul aproape de control. Cu un gest din cap, prin învelitoarea de protecţie, Saint-Hubertul smulsese himera de pe zid şi, sistemul redobîndindu-şi drepturile, uşa grea se reînchidea peste mormîntul Doreenei. Nu se mai auziră strigătele. Numai un mormăit ce rumega pe metal în adîncurile oraşului morţilor.

Stany se agita în capsula lui.

- Hai, e mai bine să nu încezim pe aici.

- Îţi dai seama că ai ucis un om?

- Numeşti asta crimă, tăticu? Aş zice mai degrabă eutanasie.

Nu mai aveam argumente. Cîinele ăsta diabolic le găsea pe cele ce nu admiteau răspuns. Îl luai sub braţ şi fugii, departe de a-mi găsi pacea în suflet. Ceva mă tracasa.

O rumoare.

Lui Lou n-o să-i lipsească aerul. Cripta conținea destul oxigen pentru o armată întreagă. Atît cît va dura rezervorul arzătorului, Lou va avea lumină. Dar, foamea, Dumnezeule! Foamea! Mizerabilul va muri de cea mai oribilă dintre morți. Numai dacă nu...

Tunet îndepărtat.

Refuzai să mă gîndesc, mă orbii cu proiectoarele, plînsei pe falene, fără să pot alunga imaginile insuportabile. De băut și de mîncat! Megacavoul era înzestrat cu tot. Mîncare din belșug, prăjită la flacără, apă de aspirat în artere. Și cînd toată acetilena se va fi consumat, canibalul va acționa pe întuneric, din nivel în nivel, pipăind pe grile și, fără să-i pese de gustul de cenușă ce-i va întîrzia pe buze, va mușca din noapte cu toată gura. O noapte care, tîrîndu-se din carne în carne, va deveni Doreen.

Bubuit.

Efortul fizic trebuie să reprezinte pentru mine o formă de catharsis căci începui să fug de-a lungul aleii, pe solul fremătînd, în ciuda combinezonului ce se bloca între picioare. Alunecai, bineînțeles, mă rostogolii într-o maree prăfuită,îmi lovii umărul. Niciodată durerea nu fu. mai binevenită căci atunci cînd suferam înțelesei că mintea lui Lou nu va rezista atît de mult.

- Te doare?

- Din contra!

- Mama ta de curvă, te-ai gîndit măcar vreo clipă la mine? Toate oasele mi le-am rupt. Deodată, din plîngăreț, tonul trecu la urgent. Ridică-te. Repede. Se acreşte. Vacarm.

Uitasem de Gardieni. Ei nu. Soseau într-un concert răsunător, o fanfară de pistoane, de came și de angrenaje. Ucigași în platoșă neagră pe care proiectoarele aruncau harpoane scînteietoare. Tancuri autonome, conduse de I.A.-urile armatei. Detectoare cu infraroșu, circuite anticipatoare, crema armamentului, toate țintele amestecate. Capabile să doboare o navetă în plin zbor, un om, un cîine sau o libarcă în plină fugă. Infailibile, n-aveau nevoie să fie silențioase.

- Fă exact ce-ți spun. În speranța că spiritul smucit al unui keïno le va da de lucru. Zbori drept pînă la...

Nu-mi amintesc de nimic în afara unui balet laser ce-mi aprindea șerpi la călcîie, de vocea hipnotică a lui Stany ce mă arunca dintr-o parte în alta a macadamului, de mirosul de gudron topit traversînd filtrul, de sudoarea ca o baie de lavă, de

greutatea de sac pe umărul meu rănit, de fragmentele de chepeng pulverizat de lasere atunci cînd plonjai cu capul înainte din prima în intestin. Am mers la risc, cea mai mică secundă conta, lama-capcană a Sensipacului ne-ar fi putut decapita.

Acolo jos nu mai existam. I.A.-urile ne considerau ca șterși din peisaj. Absența cadavrelor deruta totuși programul expert. Zece minute, în timp ce Gardienii vuiau deasupra capetelor noastre, izbii în cablurile Sensipacului ca și cum voiam să tai un cordon ombilical blestemat.

12

Thétys visa undeva sub noi, între Pămînt și cîmpurile solare ale Sfintei-Sofia. Ne adusese pe orbită după numai trei zile de așteptare la baza Kourou unde ajunsesem, ca urmare a unui nou mesaj Sensipac. Sezonul turistic atingea cotele maxime.

Cu toate că soarele apusese după glob, ultimele raze aprindeau focuri de veselie pe Taj Mahal și pe Compania Cuzco. Mai departe, aproape invizibil la marginea orizontului planetar, Saint-Martin de Landshut și turnul său scînteietor. Aștrii artificiali începuseră să se roșească în jurul monumentelor ce se afundau în zona obscură. Deja coloanele Partenonului ardeau într-un alb de nesuportat în timp ce amiaza marca cu îndrăzneală Sanctuarul din Ocotlan.

Cercul arhitecturilor se întindea de pe un mal pe celălalt al nopții, la adăpost de poluare, de vandali și de teroriști. În locul lor se ridicaseră ansamble cu chirie limitată, mai prozaice dar care permiteau ca mii de nenorociți să scape de umiditate maghernițelor de tablă ondulată. Arta părăsea Pămîntul încet încet, regăsind vocația elitistă ce caracterizase vîrsta de aur. Trebuia să fii bogat să poți vizita Notre-Dame și garguiele sale, reconstituirea Tombouctoului din epoca lui René Caillié sau Poarta Leilor. Poporul se mulțumea cu holograme și odată ce venea seara, bătrînii de pe pridvor arătau nepoților sclipirile Alhambrei, cometei false a lui Abu-Simbel, ale casei de pe cascada lui Frank Lloyd Wright. Atunci nepoții le promiteau că

odată ce vor fi bogați îi vor lua pe acele puncte de argint care purtau nume magice. Iar ei zîmbeau cu subînțeles.

Pluteam în derivă deasupra bazilicii fără să îndrăznesc să intru. Stany se preumbla pe la etajul inferior al pronaosului principal, printre pocăiții duși de curent. Reușise să-și procure un veritabil costum de scafandru pentru cîine și se bucura astfel de o autonomie totală. Aventura din Bayonne îl marcase: își purta acum urechile și mai jos și se smiorcăia pentru te miri ce. Își regreta maghernița, florăresele din piața Kermel, sonoritățile acute ale *koras*-urilor în amurg, cînd cocorii cu coroană zburau deasupra cîrmei, în largul lui Cayar. Regreta acuarelele lui Rand, *bissap*-ul fermentat, pe scurt regreta toate tabieturile sale.

Sfînta-Sofia se etala sub ochii mei nostalgică, îi ghiceai regretul de a fi fost smulsă sipetului Bosforului. Enormul soclu de pămînt și de beton amestecate în fundațiile sale amintea de rădăcinile ei, locul ei în maxilarul planetei. Bazilica nu fusese făcută pentru spațiu: valurile ei de beton, brute și severe, zidurile și stîlpii de susținere a căror galben intens evoca cofeturile turcești, mă răscoleau profund, chiar dacă Procopius ar fi fost încîntat să o vadă plutind atît de sus.

Coborîi din nou, nu voiam să pierd răsăritul soarelui din naos. Stany se învîrtea pe lîngă un grup de turiști botswanieni ocupați să-și încarce videocamerele. În larg, un cargou lansa o ploaie de coroane mortuare fosforescente deasupra unui cimitir de pe orbită.

- Nimic, nimic!

- Poate că am sosit prea tîrziu. Cu mustață, ți-ar sta foarte bine în comandant de cavalerie al U.S.

După regăsirile mele cu Doreen, timpul devenise principala mea preocupare. Alergam contra morții; nu a mea, ci a amintirilor. După Stany, odată ce memoria impresionase materia, amintirea redevenea subiectul entropiei. Materia, aerul, lumina uitau. Se producea o deteriorare pe măsură ce noi senzații se înmagazinau în memoria lucrurilor. Acest lucru explica fețele ouălelor enigmatice, vibrațiile neplăcute, incertitudinile ce pătaseră secvența de la Bayonne. Nu mă înșelasem, fragmente de trecut se descompuseseră sau se risipiseră în zona iradiată, forțîndu-mi sufletul să stabilească pasarele provizorii, scurtături rudimentare, șocante, dar necesare echilibrului viziunii.

După cîte se spune, memoria noastră funcționează ca imaginea unui proiector. Claritate mare pe subiectul principal și zone de umbră ce se îndesesc pe măsură ce se depărtează. Mi se înapoiau amintirile, e adevărat, dar multiplicate, ca și cum o copie accentuase cîmpurile clare și înecase cenușiurile într-un negru profund. Mi-era teamă acum ca nu cumva clișeele să se voaleze. Dacă întîrziam prea mult, n-aveam să moștenesc decît un peisaj de ceață bîntuit de fantome fără identitate, un ghiveci de informații parazitate frizînd nonsensul.

Împins de rachetele dorsale, pătrunsei prin mijlocul pridvorului și rămăsei împietrit. Atingeam un alt univers, aerian, impalpabil, ce n-avea nici o legătură cu caracatița prăbușită amenințînd să se spargă de Pămînt. Aici era domeniul viselor sau al îngerilor. Totul viza spațiul, își lua zborul spre infinit. A face imaterial ceea ce e material, adăugase istoriograful lui Iustinian.

Zorile sintetice pătrundeau prin firide și bazilica se umfla, se îndopa cu vapori iridescenți, asemenea unui aerostat gata să decoleze. Libertatea agravitației sporea plăcerea. Eram pe punctul de a mă lansa, cu o detentă, spre cupola ce se detașa de extradosul bolții sale, într-atît decupa lumina piatra în jurul firidelor, cînd o siluetă, ascunsă în spatele unei imposte, îmi atrase atenția. Știui că o iubeam înainte chiar ca soarele s-o lumineze. Eleganța aceea, buchetul de păr auriu ce ieșea din cască... Doreen.

Pe atunci nu-i cunoșteam nici numele, nici zîmbetul. Era prima dată cînd o întîlneam, prima dată cînd părăseam Pămîntul. Vindecarea nesperată a fiului președintelui Elios Karan mă săltasem la nivel celor mai buni psihopedagogi de pe glob, fapt ce, în afara recunoștinței barosanilor, mi-a umplut buzunarele. Odată îmbogățit, n-am mai stat pe gînduri. Promiteți oricărui copil că-și poate realiza o dorință și lăsați-l să vorbească. Veți rămîne surprinși să constatați cît de mult ceea ce poeții au numit "orbita nemuritoare" a marcat tinerețea noastră.

La Egueras, mergeam ades pe plajă, cu Rosita și Raimondo. Seara, cînd marea tăcea, cînd nisipul se înmiresma. Ne țineam de mîini și urmăream valsul sorilor pînă cînd ne durea capul. Îi priveam atunci strălucind pe "agata" mea ca și cum i-aș fi putut închide acolo. Nu cred că e vreun copil ar fi putut rămîne insensibil la trecerea termelor lui Caracalla. Cei mai norocoși aveau ochelari, căci Spania noastră era prea săracă. Ne

imaginam și mă întreb azi dacă ceea ce bănuiam nu era cu mult mai frumos decît ceea ce apărea pe lorniete. Toate astea pentru a afirma că am crescut cu acest mit în adîncul sufletului.

Sfînta-Sofia. Era o problemă de instinct la început, nu de dragoste. Cum s-o explic? Un fel de melancolie inevitabilă ne împingea unul către celălalt, poate o dorință fugară de a comunica.

Ne-am urcat drept în sus spre corola de cărămidă. Și în timp ce adevăratul soare se înfunda în ambrazuri și ne separa de ceilalți printr-o oglindă minunată, căștile noastre s-au atins, am auzit vocea ta, a trebuit să ne agățăm unul de celălalt pentru a menține contactul.

Apropie-te, Doreen. Nu prea repede. Ca doi amanți pe cheiul unei gări într-un vechi film francez. Vino, vino să-mi spui ce ți s-a întîmplat.

- Ce cauți aici?

- Învăț să mă rog.

Eu, ateu înveterat, găseam afirmația ei adorabilă. Dacă mi-ar fi spus că măsura albedoul stelelor, aș fi cedat farmecului ei la fel de repede. Era genul de femeie pe care o privești vorbind, dar al cărui discurs contează mai puțin. M-a luat spre mozaicul Cristului Pantocrator. N-am văzut acolo decît figura unui homosexual, mustăcios și bărbos ca pentru a compensa părul de femeie de sub halou. Arătătorul său ridicat părea să proscrie dragostea.

- Cum să nu crezi, după toate astea? a murmurat ea lipită de mine, iar eu am încuviințat.

Numele meu îi spunea ceva. Al ei, îl citisem din întîmplare într-o rubrică mondenă. Eram celebri, fiecare în felul său. În dreptul mozaicurilor profeților și celui al Fecioarei în abside, am vorbit de noi, de credință, și chiar de copii. De cei ai lui Dumnezeu și de ceilalți. Mai ales de ceilalți, cei de care doream să am grijă, dezmoșteniții, deziluzionații Europei, victimele fascismelor și ale regimurilor polițienești. Pe timpul acela, colcăiam de proiecte. Fără îndoială că nu i-am vorbit de ele în bazilică, de teamă să n-o plictisesc. Fără îndoială, am făcut-o mai tîrziu.

Vino. Nu te speria. S-o luăm de la capăt, să ne jucăm de-a cei ce se întîlnesc pentru întîia oară. Să ne întoarcem spre Crist. Mi-ar place să-l descopăr ca pe un tip simpatic.

Știu că ne-ai părăsit, Doreen. Numai de n-aș confunda

moartea ta cu cea a mamei. Mama s-a stins fără să știe de ce a trăit. Sînt cîteva luni de atunci. Îmbrăcată în negru de la dispariția tatei, uzată de anii de muncă prost plătită. Am vegheat-o și, te asigur, am văzut ceva evaporîndu-i-se din trăsături în ultima clipă. Tu crezi în suflet, Doreen. Și dacă ai avut dreptate?

Copiii n-au nimic să le reproșeze părinților. Eu, nici atît. Cînd ne-am instalat în Franța, mama mi-a interzis să mă înrolez în armată. Mă credea deștept, a insistat să mă dedic studiului. A făcut pe femeia de servici, ici și colo, într-o țară în care șomajul endemic transforma oamenii în gospodine casnice. Tricota, seara, la lumina electrică, cînd ochii obosesc tot urmărind goana acelor în lînă. Strîngea sticle, chiștoace de țigări pe care le jupuia cu sfințenie ca să recupereze bucățile lipite de filtru. Tot timpul o ocupație onorabilă ce umplea cratița și plătea cărțile fiului. Ani de cenușă îndărătul cărora bîntuia umbra absentului, ploaia interminabilă a Aquitaniei și miasmele incendiate ale unei Spanii onirice ce se înfrumusețea din lună în lună, și asta în ciuda veștilor despre violente lupte de eliberare.

Cît despre mine, eu cu Freud, Piaget, Kierkegaard, Thurstone, Hoerchart, Tarde, Moreno. Paris, apoi universitatea din Alger pentru specializare. Îmi continuam copilăria în teorii tulburi, alambicate, ca și cum totul s-ar fi oprit în ziua în care mi-am îngropat agatele la picioarele Sensipacului. Refuzam să cresc, să pescuiesc în ape minate, descifram edenurile ce înfloreau în mințile noastre pe cînd nu înțelesesem încă viața. Diplomele îmi jalonau reușita, mă îngropam tot mai adînc în jungla barocă și crudă a omuleților ce, într-o bună zi, vor uita că au rîs. Dar toate astea ți le-am povestit pe urmă,la întoarcerea pe Pămînt. Așa precum tu mi-ai dezvăluit grijile tale de europeancă bogată față de criză, acele accese de patimă ce te despărțeau de Dumnezeu, neliniștea zilei de mîine ce lua la tine proporții de dezastru.

Îți mai e frică? De sărăcie, de moarte, de timpuri, de oameni și de nebunie.

Un cîine latră în difuzor. Silueta decupată de soare se apropie. M-am înșelat oare? E ciudat, gesturile sale sună fals. E lîngă mine acum. în loc să-mi întindă brațele, îndreaptă un aparat spre fruntea mea. Degetul i se crispează pe trăgaci. Declic.

N-am simțit nimic, o străină se îndepărtează, aureolată de aur.

FAȚĂ CLARĂ

3

Taxiul o lăsase la marginea plajei, acolo unde se termina drumul. Nici nu dorea mai mult de-atît.

Așezată pe iarba tare ce răzbătea prin nisip, privea vehicolul întorcînd spre Marsilia. Era răcoare, își strînse baticul în jurul umerilor, își scutură fusta, coborî spre Mediterană. Cerul era albastru mînjit cu alb, anunțînd sfîrșitul toamnei. Vîntul mototolea și norii și stufuI, fluierînd, șuierînd în rafale. Fericit să alerge, să se oprească brusc, să alerge iar.

Umiditatea amestecase nisipul, pașii ei săpaseră minuscule cavități precise, fără deformări. Își scoase încălțările și le aruncă din mers. Picioarele simțiră contactul dezagreabil, plaja nu mai avea nimic din mîngîierea aceea ce se scurgea în jurul gleznelor cînd dogorea vara. Cenușiu umed era siliciul, verde ca ardezia marea, cenușiu melancolic pielea sa. Numai nevinovăția cerului și brunul epavelor mai încălzeau această ambianță turneriană.

Datorită epavelor alesese acest loc. Ele fracturau goliciunea plajei, o încărcau de o semantică față de care n-ar fi valorat mai mult decît toate panglicile luminoase și insipide întinse între apă și pămînt.

Mérine închise marea între doi mastodonți, îi descoperi un aer încîntător, o abandonă soartei sale. Mediterana n-o interesa, și nici epavele la drept vorbind. Dar fără ele ar fi fost insuportabil.

Mirosul de metal corodat ascundea parfumurile trecute ce veneau din larg. Înaintă în umbra unui șlep și regretă de îndată că își abandonase mocasinii. Solzi de rugină presărau solul ca și cum nava ar fi suferit o năpîrlire dizgrațioasă. Trapa era coborîtă, încastrată în plajă. Sui de-a lungul plăcilor ciocănite.

Acolo unde obscuritatea devenea aproape noapte, Tadzio dansa.

Niciodată prenumele pe care i-l dăduse copilului nu se potrivise mai bine. Purta un costum de baie în dungi ce-i acoperea pieptul și cobora pînă la jumătatea coapsei. Niciodată nu semănase întratît cu îngerul blond inventînd dragostea în cadavrul Veneției.

Tadzio al ei, bătrînețea ei. N-o vor mai părăsi. Mérine se îndrepta spre o iarnă zbuciumată, presărată de vise adolescentine, cu focuri mocnind sub cenuși. Cel mai greu, cel mai dureros lucru e acela ce refuză să se recunoască senil.

Dansează, Tadzio, arată-mi ce știam să fac la vîrsta ta, ce n-am făcut.

Mérine închise ochii. Cineva se apropia tușind.

- În afara sezonului, nu prea e multă lume. Oamenii nu înțeleg nimic din toamnă. Și totuși e singurul sezon ce zîmbește acestor grămezi de fierotănii. Ai spune că-s copaci din metal pe cale să-și piardă frunzele.

Poetul în costum vanilat se ascundea în spatele ochelarilor la fel de impenetrabili ca și ai ei. Briza îi răvășise părul, spice castanii i se zbîrleau pornind de la tîmple.

- Am cumpărat totul într-o zi de plictis. Eram bogat. Mai sînt și acum. Niciodată nu mi-au plăcut muzeele, am impresia că obiectele care sînt expuse ne scapă, că totul s-a făcut în sensul ăsta. Acesta e viu. O să moară odată. Muzeele ar trebui să se deschidă timpului, nu credeți?

- Poate.

- Fără îndoială! Imaginați-vă frescele din Pompei fără fisurile intime, dîrele de fum, infimele deteriorări ale culorii. *Fierăria* lui Louis Le Nain fără rețeaua de crăpături deasupra focului. Imaginați-vă trofeele mele ieșind de pe șantiere, cu vopseaua abia uscată. Ridicol. Reliefurile acestea dintr-un alt război ne mișcă pentru că au participat la el. Acolo, vedeți breșa aceea? Un obuz de treizeci. Dar vă plictisesc. N-ați venit să vedeți animalele mele teribile.

- Nu. Dar sînt mulţumită că ele se află aici.

- Mi s-a spus ades acest lucru. Ca şi cum ar exista o frică de falsa infinitate a mării.

- Ce ne sperie în realitate? Falsul sau infinitul?

- Nici una din cele două, de fapt. Numai că există zile în care te simţi departe de cer. Ridică ochii şi păru mirat că privirea i se izbeşte de suprastructura şlepului. Îmi sînteţi simpatică, evitaţi malurile mării. Cerul e încă prea sus.

Pleca. Ea îl strigă.

- N-aţi văzut un băiat? Blond, cam aşa de mare?

- Nu. N-am văzut pe nimeni. Copiii preferă vara sau primăvara.

- Bănuiam eu. Scuzaţi-mă.

Rămase un timp în cochilia navei ascultînd mugetul mării. Un muget încordat amintind un atac de tancuri ciadiene în deşert. Nu ştia de ce venise pe plaja asta. Perla-memorie, golită în bună măsură de satul italian, era aproape secătuită.

Trebuia restabilit contactul? Dosarul se micşora, se reducea la detalii nesemnificative de îndată ce Africa nu mai era în centrul interesului. Dar instrucţiunile erau clare în acest sens.

Păcat. Începuse să "ducă" personajul în adîncul intim al cărnii ei şi descărcări îi străbăteau creierul în unele clipe precum infimele lovituri de picior ale unui fetus exigent. O cuprindea atunci pofta de a întîrzia, numai pentru a-şi zări ţinta urmărită.

O dată, o singură dată. Să-l aştepte. Să inverseze rolurile. Să facă pe neştiutoarea. Să-i întindă bila de platină, să-i închidă degetele peste ea şi să-i murmure "te iubesc" fiind conştientă că nimereşte în capcana relaţiilor pasionale dintre vînător şi pradă.

Beţia cunoaşterii, exasperarea atunci cînd drumurile se întretaie în timp, senzaţia de sclav condamnat la supunere tot mai mare pe zi ce trece pentru că libertatea are acest preţ, regăsirile cu sine însuşi amînate la infinit, dozajul acela pervers ce te împinge la graniţa sinuciderii, toate astea ea le reinventase pentru a nu se prăbuşi.

Cum spune proverbul, sfîrşeşti prin a-ţi urî Pygmalionul. Mérinei nu-i era teamă de ură, ci de slăbiciune. Cea care o va preda duşmanilor ei atunci cînd Tadzio se va volatiliza, alunecînd spre ţinutul pe care n-ar fi trebuit să-l părăsească niciodată.

Nebunia, Mérine. Fereşte-te de nebunie.

O senzaţie de operă întreruptă de suspine, un demon

ascuns în Sensipac, autoreglarea inteligenței la copil, socializarea progresivă, congresul din Neuchatel.

Aceste amintiri nu-i aparțineau. Îi invadaseră rațiunea, inundînd-o cu miraje subtile care, pe măsură ce trecea timpul, nu puteau decît să capete vigoare. În curînd, avea să nu se mai posede: rătăcită în propriul ei corp. Ciudat, intruziunile acestea o delectau pentru că, credea ea, mai devreme sau mai tîrziu legăturile cu realitatea se vor rupe pentru a-i permite să-l urmeze pe Tadzio. Nu-și mai făcea iluzii, trecerea ei în lumea de jos se apropia de termen.

Ieși sub cerul gofrat, îndrăgi din prima ochire cele două fete în rochii de dantelă ce se pupau sub arcada uriașă a unei ambarcațiuni. Un stol de pescăruși își ascuțeau ciocul de cabina unei șalupe. Mai încolo, un Messerschmitt 110 C-1 trona în mijlocul unei curți pline de Stukas-uri.

Aeroplanul avea o ținută semeață în ciuda burții înfundată în nisip; aripile păreau să se împingă în plajă pentru a da un nou avînt fuselajului. Dîre de pași îl împresurau și cineva chiar se urinase pe crucea albă și neagră Luftwaffe. Geamurile postului de pilotaj, brăzdate de siliciu pînă aproape de opacitatea totală, adăposteau o siluetă. Paznicul muzeului împinsese aparența de autentic pînă la a lăsa cadavrul pilotului să putrezească la comenzile aparatului său?

Ușa bombardierului era deschisă. Un miros greu de piele plutea în carlingă, o slabă lumină gălbuie venea din față. Clinchetul unei centuri desfăcîndu-se, întrerupătoare metalice care pocnesc, o respirație greoaie, lumina ce scade în intensitate și mai mult în clipa cînd o siluetă se postează în fața ei.

- Așezați-vă. E loc destul. Echipajul comporta pînă la trei oameni.

Nu era vocea distinsă a poetului-paznic, ci o voce aspră, obișnuită să producă sunete guturale.

- Aș prefera să vă lăsați arma în geantă. Nu vă fac nici un rău. Veniți.

Husa scaunelor era pleznită și buretele ieșea în bulgări la apăsare. Era ceva mai multă lumină în fața instrumentelor. Mérine cunoștea figura asta, impermeabilul acesta de aviator strîns pe talie. *Shogun*-ul își petrecuse peste frunte o banderolă cu desenul unui soare răsărind și strînsoarea pînzei ce-i ridica sprîncenele și îi lungea coada ochiului făcea din trăsăturile sale

germanice parodia grotescă a fizionomiei unui kamikaze.

- Ce vreți de la mine?

Ținea revolverul strîns în mînă, îndreptat spre pieptul interlocutorului ei.

- Vindeți-mi memoria. Vă distruge.

- Ce știți despre ea?

- Vă urmărim de la bun început. N-a fost greu. Acum un an, nimeni n-ar fi reușit s-o urmărească pe Mérine Snojborg. Dați-mi-o, e prea puternică pentru dumneavoastră. Roman Leyter nu e un oarecare.

- E aproape goală. Și apoi, ce ați face cu ea? Nu vă văd cu nasul găurit.

Din toate puterile, îl chema pe Tadzio, îl implora s-o salveze.

Ar fi trebuit să tragă de mult, să nu asculte, să tragă, dar iată că îmbătrînise, se schimbase și pentru că plasele de camuflaj dansau atît de bine deasupra bombardierului, pentru că blondul copilului semăna prea tare cu culoarea pîinii ieșind din cuptorul bătrînului Pablo, la Egueras, ea nu-și va mai folosi arma.

- Restul mă interesează. Africa. Fac ceva pe personalitatea lui. Ce vreau să știu e ce tehnologie folosește pentru a sparge apărarea. Vă dați seama de puterea băiatului ăsta?

- Lăsați-mă să-l nasc pînă la capăt. Nu sînt încă o ratată.

Tot va găsi o metodă să le scape sau să arunce perla pe fundul apei.

- Știu, ajungi să te atașezi de țintă. Mare atenție, după o anumită perioadă, granițele devin confuze. Șefii au evitat să vă vorbească despre acest lucru, dar, la vîrsta dumneavoastră, memoria își pierde etanșitatea. Văd că mă înțelegeți... A fost ultima dumneavoastră misiune, Mérine. Îmi pare rău.

- Nu mi-ați răspuns. Ce veți face cu ea? E indescifrabilă.

- Era. Pînă ce tehnicienii mai au elaborat un model de memorie artificială. Androidul receptor ignoră blocajele originalului. Era aproximațiilor s-a sfîrșit, Mérine. Leagănele, impregnările, s-a terminat cu toate astea, au ieșit din uz.

Ea se gîndea la pietre, la pămîntul lipsit de amintiri, un oblon pocnind, o ușă scîrțîind, obiecte plîngînd. De ce poezia e condamnată să moară înaintea științei? Lumea devenea dură, încăpățînată, iar omul semăna din ce în ce mai mult cu copiii săi mecanici, electronici, bionici.

O lumină diafană scălda habitacolul, cadranele păreau

aprinse, nu știu cum să-i mulțumească omului în costum vanilat. Datorită lui, magia obiectelor se perpetua. Și pentru că falsul samurai pierdut în *hagakura* sa purta un impermeabil de aviator nu însemna că Mermoz renăștea. Din contra, zeflemeaua omora amintirea.

- N-o veți avea.

Amenințînd cu arma, se retrase spre ușă. Nu-i plăcea zîmbetul *shogun*-ului, s-ar fi spus că invoca *kokutai*-ul. Dar și acest lucru aparținea lumii de ieri. Se retrase în obscuritate, se retrase, își simți prea tîrziu picioarele încurcîndu-se în curele, se împiedică. Omul se repezi, ea trase, lătratul pistoletului Tanganyika străbătu plaja. Un glonte în carlingă.

Dacă nu s-ar fi îndoit, l-ar fi omorît. Dar infiltrîndu-se în ea, Roman o învățase rîsul și dragostea, slăbiciunile cărnii și sufletului. Îndărătul ochelarilor negri se ascundea o privire de copil speriat, depășit de evenimente.

Shogun-ul o dezarmase cu o mînă, o țintuise de sol. Buloane de nituire i se înfundau în șale, un miros de ulei negru îi tăia răsuflarea, ideogramele banderolei îi ondulau în fața ochilor.

Comise greșeala de a încerca să-i smulgă bijuteria și contactul degetului lui pe nara ei o revoltă. În apropierea curelei parașutei, la îndemînă, zăcea o cheie zimțată. Fără milă, ținti baza occiputului și lovi. Consecința trimise bărbia *shogun*-ului peste sternul ei. Nu mai mișca, un firicel de sînge își croia drum din păr spre gît.

Ca și cum un stol de ani ar fi zburat, se regăsi pe plaja tristă, pe un nisip ce primea anevoie urma trecerii ei, căută o ieșire. Îndrăgostitele dispăruseră, umbra mașinilor de război era mai vie, marea neschimbată.

Împușcătură, glonț rătăcit, zbor dezordonat de pescăruși. Împușcătură. *Shogun*-ul înainta ca un bețiv, dominîndu-și puțin cîte puțin mersul și tirul.

Depăși un Interceptor tanzanian cu elicele frînte și un U-Boot săltat în echilibru pe orizont, al cărui tun țintea cerul. Suflul îi lipsea, n-ar fi trebuit să alerge încotro văzuse cu ochii. Dar nu se gîndea decît să-și recupereze mocasinii, la marginea ierbii uscate.

Detunătură. O durere în braț o dezechilibră, căzu în genunchi în fața unui șir de blindate, privi sîngele ce năștea din

rană, se întoarse. Cizmele *shogun*-ului străluceau. Așa străluceau săbiile samurailor din Takamori în fața arsenalelor din Kagoshima. Sfîrșitul unei epoci, a unei legende. Sfîrșitul vieții.

- Tadzio, Tadzio!

Nu văzu întorcîndu-se turela din vîrful Sherman-ului. Auzi totuși un scîrțîit atroce, apoi imediat explozia. O ploaie de nisip umed. O îmbrînceală nemaipomenită, totodată blîndă, inofensivă și arțăgoasă. Acolo unde era shogun-ul, tremura acum un crater. Nisip, sînge și rugină în ceață.

Trecîndu-și o mînă peste brat, se îndreptă spre Sherman, escaladă o șenilă. Între degete, un roșu aprins, o pulsație ce-i înțepenea dinții. Trapa era deschisă, un fum gros ieșea din măruntaie. Așteptă ca vîntul să-l risipească, se aplecă. Radioul de bord scoase un:

-Încă nu, Africa.

Nu era nimeni în cabină.

Paznicul venea în fugă de pe dune, cu costumul lui impecabil.

- Doamne, ce-ați făcut? Nu trebuie bruscate. La vîrsta lor, cea mai mică emoție le e fatală.

Se simțea rău. Lacrimi de durere îi ardeau obrajii. Nara i se încintase. La marginea valurilor, Tadzio o salută fără gesturi inutile. Numai un colț de buză ridicat, o gropiță în mijlocul obrazului. Știa acum ce voia el să-i spună.

Voia să-i spună că dincolo de Mediterană se aflau munții fermecați.

Nimeni nu putea să-i interzică, nici măcar vocea Sensipacului.

O clipă întrezări posibilitatea de a se afunda în valuri. Dar intensitatea a ceea ce avea să piardă îi aminti încălțările, abandonate în nisip între două drobițe.

FAȚĂ OBSCURĂ

13

La ieșirea din Thetys, părăsii șirul turiștilor ce se îngrămădeau la terminale. Mi-era lehamite să mai behăi la unison. Pe cale să se transforme în răscruce, în cutie poștală, capul îmi rătăcea prin ciudate travee și aspiram la odihnă, să-mi pot reface puțină ordine în balmeșul ce-mi servea de acum înainte de hambar.

Împinsei ușa transparentă. Ploua în Kourou ca pentru a mă face să regret Sfînta-Sofia, cea imaculată. Lungi perdele cenușii și diafane se răsfirau peste junglă, spălau carcasele navelor înainte de a o zbughi la capătul pistelor. Un miros de pămînt mustind de sucuri și sevă mă ispitea departe de macadam. Mergeam, nu simțeam picăturile, nu vedeam băltoacele, numai perdeaua de un verde luminescent ce palpita, pîrîia în cîntecul musonului.

Dalajul se termina abrupt, apoi vegetația își prelua drepturile, o pădure virgină peste care se lăsa seara. Nuanțe întunecate și lucioase se eșalonau spre adîncurile picurate cu smarald. Lîngă macadamul sărac, jungla părea să rîdă.

-Atunci Kaa îi spuse lui Mowgli...,

Luminile terenului îmi subliniau cu greutate umbra. Nu prea existam, dar asta îmi convenea. Ciudat cum o mînă de zile pot schimba o mentalitate! Nu demult, cerșeam o identitate pentru

sufletul meu; acum preferam să mă pierd în labirintul acesta vegetal, să mă fac uitat, cît să-mi lustruiesc odiseea departe de băț și morcov. In inima abundenței acesteia, poate că voi reuși s-o reînvii pe Doreen! În tot cazul, voi avea ocazia să întind plase, să exploatez filoane ce nu erau pînă acum decît drumuri greșite.

-Doctor Livingstone, presupun?...

Frunzișurile luxuriante, avalanșa aceea de energie și de culori simboliza libertatea mult mai bine decît atelierele Agenției spațiale ale cărei întinderi de neoane evocau deja un viitor îngropat, depășit, arheologic.

- Bwana, eu sătul la mine purtat pachet.

Era călduț sub acoperămînt. Ploaia cădea acolo sus pe acoperișul de frunze, puteai crede că jungla se închisese într-o cochilie, împingînd apa spre granițele ei. Solul spongios hrănea o încîlceală de vlăstare ce capturau periodic gleznele și încetineau mersul. Stanislas urma la o bună distanță. Cel puțin nu-l mai auzeam bodogănind.

Mă așezai pe un butuc. Stany a făcut mutre, a trebuit să-i împrumut batista mea ca să consimtă să stea lîngă mine. Printre copaci, baza scînteia.Pădurea adăpostea resturile zilei, efluvii luminoase puțin cîte puțin atrase spre înălțimi. O pereche de tucani scoteau strigăte dogite lovindu-și ciocurile în timp ce un colibri, într-o zbatere bălțată, aspira ultimul nectar înaintea nopții. O logică complexă dirija acest microcosmos. Totul se mișca, izbucnea, se tîra, zburătăcea, striga și în același timp, cu un calm paradoxal, năpădea arborii-tum.

Stany își făcea pomană cu mine rămînînd tăcut. Progresiv, prostit de scăderea luminozității, părăseam pădurea pentru a regăsi jungla mea interioară.

Fără Doreen, n-avea nici un rost să miști lumea. A trebuit ca întîlnirea să se repete în atmosfera ireală a Sfintei-Sofii ca să realizez importanța dispariției ei. O iubisem pe femeia aceea dincolo de orice expresie. Cînd vorbea ea, milioane de voci se stingeau, de îndată ce rîdea, soarele apărea printre nori și copiii credeau în noroc. Așa era. Nu-mi cereți să vă spun de unde își trăgea această putere. Știu numai că adăpostea infernuri în schimbul acestui har, că la căpătîiul ei convoaie întregi de coșmaruri se succedau, că îi era teamă de orice. Se pare că natura nu se poate arăta darnică fără compensație.

Urmarea? Nu mă mai interesa. Probabil că vreun mesaj mă

aștepta la Sensipac, o cușcă pentru veverițe, nou-nouță. Dar veverița nu mai aleargă.

Eram sătul de demonii mei ca să-i mai îndestulez și pe cei ai altora. Explicai demisia mea lui Stany. Surprinzător, îmi ținu partea.

- De ce nu, la urma urmei. Să lăsăm pădurea să crească și să luăm o gură de aer. Oricum, chiar dacă ai fi ajuns la capăt, tot nu s-ar fi schimbat nimic.

- Crezi?

- Sigur. Te plîngi că ești în întîrziere față de mîine? Bun. Atunci fugi, aleargă, prinde din urmă anii ăștia. Ce vei căpăta în plus? Orice ai face, există un șmecher ce merge în fața noastră ca să ciordească sfîrșitul scenariului.

- Și Van Gogh scria cam același lucru lui frate-său, Theo.

- Ce?

- "Nu vom putea încă să spunem ce ne închide, ce ne omoară, ce ne îngroapă, dar simțim totuși nu știu ce bări, ce gratii, ce ziduri." Mai încolo adăuga: "Și apoi te întrebi: Doamne, Dumnezeule, pînă cînd, pentru totdeauna, pe vecie?"

Ochii ni se obișnuiau cu obscuritatea. Picături biciuiau ferigile, un concert de broaște spărgea liniștea. Forțe străvechi se înălțau din adîncul tenebrelor, ne simțeam mici și uzi. Regăseam groaza de a fi cel ce a necăjit-o pe Doreen pînă la moartea ei. Bușteanul pe care stăteam fusese odată un copac puternic, depășindu-și frații cu o sută de coți, ce credea că va supraveți entropiei. Într-o bună zi, trăsnetul sau un regiment de termite puseseră punct speranțelor sale de cucerire.

Îl strînsei pe Stany în brațe. Părul lui mirosea a humus de cimitir. De ce oare raportasem asupra keïnoșilor blestemul efemerului? De ce oare le dăruisem conștiința? Ne simțeam prea singuri în confruntarea cu neantul? Pisici, cîini, girafe, tovarăși de ghinion, iertați-ne!

- Ia spune, tipa ți-a rupt șalele?

- Mai mult de-atît.

- Una regăsită, zece pierdute. Nici măcar nu zîmbii. Știi, e ceva ce mă macină. Nu ți-am spus-o niciodată.

- Zii, dacă tot sîntem aici!

- De ce-a murit Doreen?

Îl privii cu răutate. Pusese degetul pe rană. Știa mai bine decît mine că dacă norocul îmi surîdea voi uita totul, chiar și

dragostea și copilăria. Dar nu și neliniștea ce o precipitase pe soția mea spre lumea de apoi. Nici acel teribil rictus ce o pocise pentru totdeauna.

Blestematul ăsta de cîine știa prea multe.

În timp ce jungla mă împingea la tăcere, îmi dădui seama că atîta timp cît nu aveam să dezleg acest mister, în ciuda frumoaselor mele hotărîri, voi continua să cînt la altă masă.

- Nu se mai poate așa, Stany. Aș vrea să fiu lăsat în pace, să mi se dea timp să reconstruiesc. Ce vor de la mine, la urma urmei? Nu sînt decît un psiholog de salon, nu m-am băgat în nici o cacialma și politica mă plictisește.

- Doreen era bogată, l-ai tratat pe fiul președintelui. Ce-ți mai trebuie? Pînă atunci. Grecii îți fac daruri. Dacă vrei un sfat de la mine, acceptă-le. Și ferește-te.

- Dar tipii care mă manipulează?

- Privește.

Un pui de porc spinos tocmai se aventurase în luminiș. Agenția spațială arunca o patină argintată pe blana sa. Tremură din tot corpul, cu țepii zbîrliți, cu coada agitată de mișcări spasmotice. Nu văzusem șarpele. Stany mă înghionti cu botul. O liană apăruse din pămînt, înceată și zveltă, scurtînd, centimetru cu centimetru, distanța care o separa de rozător. Dacă acesta avea timp să fugă, nu mai avea însă voință, aștepta mușcătura, tremurînd înfricoșat. Jungla răsuna ca o tobă, vocifera din toate gurile ei, încuraja consumarea actului, ne convingea de justețea sa.

În clipa în care șarpele coral se ridică să muște, o formă întunecată și subțire îl înghiți. Porcul rămase o clipă încremenit, apoi se cățără în copacul cel mai apropiat la fel de repede ca un kinkaju. Dedesubt era o încăierare feroce, două bice pocnind, rostogolindu-se, sfîșiindu-se, încleștate, luciri cenușii ce deveneau roșii sau albăstrii de îndată ce luptătorii intrau într-o zonă luminoasă.

- Un mussurana, îmi șopti Stany. Șarpele coral n-are nici o șansă.

Efectiv, noua reptilă îl înhățase pe vînător, își înfipsese colții la nivelul capului și cele două triunghiuri logodite se urmăreau în contorsionări neprevizibile în timp ce moartea trecea de la unul la altul. Mai puternic, massurana stăpînea puțin cîte puțin tresăririle dușmanului său, înlănțuind corpul viu colorat cu inelele

sale. Curînd, victima încetă să se mai agite, paralizată de venin. Restul nu era decît ospăț.

Porcul spinos dispăruse, jungla se calmase. Șuiera, striga și acum, dar excitația se topise. Nu știam ce să cred despre acest spectacol, într-atît impresiile luptei se izbeau în mintea mea. O lecție de învățat, fără îndoială, dacă voiam să mă substitui rozătorului. Oricum, ești întotdeauna prada cuiva.

Acest curs de filozofie pe viu îmi aminti ideea pe care o aveam în cap și care nu înceta să-mi scape de cîteva zile. De data asta trebuia s-o spun sau aveam să explodez.

- Ia ascultă, Stany. Mă duc cu prețul. Lucrezi pentru ei, sînt sigur...

În timp ce pronunțam vorbele astea, eram, în mod curios, pe cale să mă conving de contrariul, îmi venea să cred că inima și creierul îmi lucrau în opoziție, că lanțul deducțiilor ce mă adusese la această concluzie nu cîntărea nimic în fața prieteniei, a dragostei pe care o resimțeam pentru acest imbecil fericit.

Nici măcar nu răspunse. Mă simții prost și mă grăbii de îndată să uit ceea ce, la urma urmei, nu era decît o îndoială.

Farurile terenurilor ne ghidau dar avansam cu pași prudenți. Ajunsesem la grămezile de pietriș provocate de lucrările excavatoarelor sub covorul schimbat al junglei cînd o sclipire metalică se aprinse.

Înarmat cu o bîtă, mă apropiai. O formă curioasă se contura îndărătul nodurilor de liane, accentuată de un proiector dezorientat. Un Prospector, unul din nenumăratii roboți lansați de societatea minieră în inima pădurii virgine pentru a-i inventaria bogățiile. Acesta dormea acolo de mult timp. Cu toate că fasciculul îi uleia capul și lentilele, șenilele ruginiseră și mărăcinii își lansaseră cîrceii în asaltul torsului.

Vreo sută de metri separau robotul de destinația lui, deoarece baza din Kourou servise pe timpuri drept Centru de Tri pentru informații geologice. Exista ceva patetic în acele membre de fier, întinse spre lumină, ca și cum I.A.-ul ar fi simțit vecinătatea energiei. Poate că acest instrument extraordinar străbătuse mii de kilometri, trecuse obstacole, mlaștini, înfruntase valuri de țînțari purtători de malarie, descoperise zăcăminte colosale, orașe pierdute. Toate acestea ca să-și termine drumul la cîțiva pași de supraviețuire, cu emițătorul, fără îndoială, stricat, bolnav de neputință și de faptul că nu-și

îndeplinise misiunea. Acumulatoarele slăbiseră, imaginea stăpînilor se înceţoşase, apoi zgomotul paşilor lor, cel al rachetelor, în fine rumoarea circuitelor, ultima gîndire organizată.

Stany n-avu nevoie să comenteze. Acceptai mesajul pentru ceea ce valora. Cîteva clipe mai devreme, fusesem robotul acela la marginea revelaţiei şi refuzasem să avansez...

... doar dacă nu aş fi fost constrîns să fac cale-ntoarsă.

14

- Roman, Roman, revino. Avem nevoie de tine. Roman!

Iar începuseră. Vocile celeste ale Sensipacului mă implorau. Voci de îngeri venite de nicăieri îmi produceau frisoane pe şira spinării. Mi-ar fi plăcut să le răspund, să-i liniştesc, să le promit că îi voi ajuta, dar cui să mă fi adresat ? Cerului albastru?

Consultai cutia de scrisori. Servantul îmi prezentă mesajul din care emana un miros salin, abia perceptibil, ca şi cum i-ar fi scăpat misteriosului meu interlocutor. De data asta un cuvînt, unul singur.

CELLE

O navetă părăsea Kourou. Chiar şi în interiorul staţiei, simţii solul tremurînd. Rămăsei cinci minute în penumbră măcinîndu-mi meningele. În reală pierdere.

- Ei ?

Cred că aveam o figură descumpănită căci Stany îmi întinse poşirca lui. Trăsei o duşcă şi spusei hotărît:

- Brazilia!

Mi-a ţîşnit de pe buze ca o înjurătură. Ca şi cum mi-ar fi violat gura, scurt-circuitat mintea. Stany mă întrebă cu un aer îngrijorat:

- Eşti singur ? Ce scria pe terminal ?

- Celle.

- Da' asta-i în Italia, amigo, nu în Brazilia ! N-ai călcat niciodată prin Brazilia !

- Ia te uită ! Domnul ar fi cumva în cîrdășie cu zeii ?

- Nu, dar nu prea arăți bine.

Simții confuz că percepția mea asupra logicii lasă de dorit, dar nu găsii nimic altceva de spus decît:

- Nu-ți face probleme. Următoarea destinație, Serra dos Carajas. În fața tonuluimeu hotărît, îl văzui pe prietenul meu depunînd armele, eclipsîndu-se îndărătul rolului său, ocrotit de blestematul lui simț al umorului.

- O săritură de purice. Mai schimbăm aerul ! Unde vrei să mergi, mai exact ?

- La Carajas. La Luis Durango.

- Îți trezește ceva amintiri ?

- *Nada.* Dar Spania și Brazilia au o grămadă de puncte comune !

- Mda, tot atîtea cît între o perie de dinți și o veveriță. În fine, cunoaștem galera. Așteaptă-mă aici, am de făcut un Sensi.

Nimic personal în dialogul ăsta. Vorbea prin gura mea o conștiință diferită ce nu-mi da ascultare.

În adîncul meu, acolo unde începea să lucească un punct de argint, știam că Stany avea dreptate, că nu există nici un raport între Celle, presupunînd că acest nume desemna un oraș, și Brazilia. Și totuși o forță de nestăvilit mă conducea în țara cariocilor, destul de derutantă ca să atragă atenția îngerului meu păzitor.

Am survolat meandrele Amazonului, pădurea ca o spumă în expansiune, fluviul asemeni unei rețele de lapte de mintă. Belém și construcțiile scoase dintr-un coșmar de Mies van der Rohe. Belém și corola sa împestrițată cu bidonvilluri. Stany nu mai înceta să repete că-și pierdea părul, că voiajele îl îmbătrînesc înaintea sorocului. Asta nu l-a împiedicat să agațe o keïno-canișă ce citea Radiguet, cu un nod roz-bombon între urechi.

În timp ce se zbenguiau la toaletă, am urmat Rio Tocantins pe două sute cincizeci de kilometri, pînă la barajul Tucurui. O masă de apă impresionantă staționa la marginile sale, lăsată să clocotească în lungi șuvoaie înclinate pentru a îndepărta amenințarea suspendată deasupra văii. Apoi din nou jungla, ciopîrțită de autostrăzi pustii, de căi ferate rectilinii, traversate de turme de vaci.

Indigenii părăsiseră de multă vreme rezervația din Parakana, apoi o colonie de contaminați i-a urmat. Dispensarul

își înălța carcasa în centrul ierbii moarte; o antenă de televiziune îndoită, rezervoare de apă fisurate, jocuri de bucățele de sticlă așteptînd o iluminare pentru a fi rezolvate și triunghiurile de aur înălțate spre cer, spre avion. Mai tîrziu, am văzut un om în costum și pălărie de panama deschise la culoare măsurînd cu pași mari gudronul crăpat al Transamazoniei. Nimic pe o rază de kilometri împrejur în afară de, din loc în loc, bornele negre ale Sensipacului, ignorînd exodul ce le-a azvîrlit pe aceste maluri neprimitoare. Imaginea solitarului mă ajută să înțeleg cît evoluase mentalitatea umană în cursul "tînărului secol". Sensipac dezvirginase regiunile cele mai retrase ale globului, spațiul și stelele nu întîrziaseră să atragă toate ambițiile, în așa fel încît toate proiectele de punere în valoare a teritoriului căzuseră puțin cîte puțin, exceptînd exploatarea fundurilor mărilor care din anumite puncte de vedere reflectă acea nevoie de transparență ce ne obsedează pe toți.

Acolo unde părinții noștri decalotaseră jungla, smaraldul făcuse loc pămîntului noroios, roșu de cupru, de bauxită, de fier, de magneziu. O tentă industrială și sanguină ce înălța imagini de uzine organice camuflate în adîncimi. Și orașe prefabricate, cîteodată răvășite de un uragan bătrîn de cîțiva ani. Și grădini izolate, revenind inevitabil la sălbăticie. Și carcase de gigantice mașini, anchilozate, decimate într-un masacru fără victime. Și o inocență furată, camuflată la liziera pădurii, așteptîndu-și sorocul.

Ouro Verde, Curionopolis, Parauapebas, în sfîrșit Carajas. Nume înflorind de ambiții, de nemăsurări, nume de înfrîngeri azi.

Omul și-a pierdut crezul pe undeva. Poate pe aici.

Nu ne-a întîmpinat nici o ceată pe aeroport. Patru băltoace de soare între umflăturile noroase. Alunecai în mocirlă la ieșirea de pe pistă. Lui Stanislas îi ajunsese la bot.

Vreo sută de pași apoi pămîntul redevenea uscat, se coagula, aș zice, atît era de roșu. Trotuare false se întindeau de-a lungul cabanelor pe care le ghiceai submersibile în zilele de furtună. Vopseaua crăpa, tabla ondula la capătul proptelelor subțiri de lemn. Ici și colo, stîlpi electrici străpungeau aco erișurile, deseori cîrpite cu eclise grosolane. Porcii ne priveau trecînd, cu un ochi vicios. estimînd cantitatea de calorii pe care o reprezentam.

La capătul străzii principale, infernul.

Umbra concasoarelor stingea dimineața. Liniștea. Marile năvălitoare mecanice, moarte. Sub spinarea lor, pămîntul sîngera în adîncime. Covoare rulante destul de mari pentru a deplasa satul se acopereau de rugină, de crăpături ca și cum embrioane feroce le-ar fi sfîrtecat derma.

- Hei, prietene !

- Da.

Omul nu se spălase de la naștere. De culoarea prafului, ne interpela din înaltul unei spălătoare, trei etaje de grinzi oscilante în care se înfundau mai multe benzi de evacuare.

- Doar n-o să urcăm tocmai acolo ? interveni Stany.

- Bine, bine, îi cer să coboare, dar cu o singură condiție. Să-ți ții gura cu lamentările tale.

Mă exprimai într-o portugheză aproximativă.Cîteva zăvoare anexe se deschiseseră de cînd mă știam originar din Egueras. În clipa în care omul veni lîngă noi, o explozie zgîlții peisajul.

- Sînt nebuni, spuse necunoscutul ieșind din ploaia de pămînt. Cred că cu cît pun mai multă dinamită, cu atît mai repede găsesc filonul. Nu se pricep deloc. Și chiar de-ar fi eminenți, nu poți scoate nimic din fier. Aurul, ăsta da. Dinții lui sclipiră cu o lucire convingătoare. Manganul în cel mai rău caz, dar trebuie să fii echipat. Pe cine căutați ?

De sub sacul de iută ce-i servea de capușon, mă măsura. Pielea sa de brazilian apărea prin pete de sub ganga murdară, asemenea zăcămintelor bătrînului aur pe care plutea o rază de soare. Purta un short și un tricou rupte, de aceeași culoare ca cea a pămîntului în afară de porțiunea sexului ce regăsea în parte albastrul Levis de origine ca și cum mîinile i-ar fi folosit deseori această umflătură.

- Luis Durango ?

- Ce treabă aveți cu el ?

- Fără tutun, Curupira te va tulbura.

- Nu-i sigur.

- Atunci fă noduri la liană.

- Bine, merge.

Din nou cineva s-a folosit de gura mea. Vechea teroare de posesiune îmi revenea în acel cadru sinistrat în care divinitățile așteptau reîntoarcerea pădurii virgine, la umbra marilor totemuri paralizate.

Căutătorul de aur ne dusese la marginea exploatării. Jos de

tot, își croia drum rîul Xingu pe malul căruia moțăia tîrgușorul Sao Felix. Un roi de copii cu părul lăcuit s-au luat după noi, rîzînd de îndată ce Stany îi înjura. Atrași de zgomot, *garimpeiros* își părăseau galeriile și era atroce să vezi libărcile alea pămîntii și arămii clipind din ochi la lumina uriașei dimineți.

Tot coborînd, am ajuns într-unul din bidonvillurile ce-și împărțeau termitiera din Carajas. Lumea își părăsise locuitorii dacă nu cumva se întîmplase contrariul. Fără helijeturile ce își încrucișau traiectoriile deasupra capetelor noastre, civilizația ar fi părut tot atît de îndepărtată ca și Sfînta-Sofia, în ciuda faptului că vreo cîteva barăci vindeau stocuri de tranzistoare libaneze ieftine, datînd de un sfert de secol.

- Corcitura rămîne aici.

Omul îi trîntise un picior lui Stany. Îl înhățai de sac și îl strînsei de gît.

- Lasă în pace corcitura sau te fac bucăți. Nu meriți nici să-l piepteni, ai înțeles ?

Puștii vorbeau cu voce surescitată, într-un dialog ce-mi ascăpa, dar îi ghiceam de partea mea.

- Rămîne aici.

Postat la intrarea în cocioabă, idiotul nu voia să renunțe. Trebui să cedez, să-i promit lui Stany c-o să mă grăbesc. Keïnoul își dezvelise dinții, dar cei trei canini ai săi îi stricau tot aerul serios. Îi lipsea orașul, ai fi zis că-i un spectroscop căutînd un transformator într-un trib de babuini.

În clipa în care să ne despărțim, o fetiță de vreo opt ani se feri, ca să-l evite pe Stany, și-mi arătă stația Sensipac a cărui modernism necuviincios lucea sub o carapace de noroi, aproape de o benă răsturnată.

- Roman.

Și fugi de îndată, dispăru îndărătul unei tarabe de săpunuri. Ridicai din umeri. Va trebui ca într-o zi să-mi fac timp să ascult copiii la fel cum am ascultat rețeaua.

În interiorul bojdeucii era foarte cald în ciuda a două enorme ventilatoare murale. O scară se înfunda sub podea, ceva mai puțin oscilantă decît balustrada ce-mi dansa în mînă. *Garimpeio* aprinsese o lampă cu petrol, dar slaba ei luminozitate ne interzicea să vedem mai departe de picioarele noastre. O galerie, la capăt o lumină de spital de o intensitate jignitoare. Cîteva secunde de pipăit apoi ieșirea la liman.

Era unul din cele mai bine echipate laboratoare pe care le-am vizitat în cursul carierei mele universitare. Mai modern chiar decît cel al lui Konate din Dakar. N-aveam de-a face cu un particular, ci cu o organizație. Cuve de plasmă albastre precum paradisul cloceau lumi miniturale asupra cărora parkinsoneau pixeluri. Micromanipulatoare pe roți și ingineri precauți mișunau în fața acelei vitrine de univers în gestație fără să dea atenție miracolului. Eram convins acum că nu mă născusem decît pentru a veni să venerez viitorul de sub pămîntul brazilian, în fața acelor altare de probabilități ce maimuțăreau cursul planetei.

- Contemplare sterilă, domnule Leyter. Aspiri prea repede spre alte pasiuni. Vă așteptam.

- De la așa depărtare ?

- Distanțele nu mai contează, Leyter. Numai securitatea e importantă. Dacă vă spun Curupira ?

Expectorul îmi evalua perplexitatea. Mic birocrat cu privire inspirată, de naționalitate nedefinită, cu tenul deschis la culoare dar de complexitate mată, purta pe frunte semnul contaminaților. Nimănui nu părea să-i pese de asta. În timp ce la semnalul său asistenții se îngrămădeau în jurul nostru, începu să repete numele poznașului demon.

- Curupira, Curupira, Curupira.

Simțeam distinct silabele declanșînd dereglări în capul meu. Decalaje, îmbrînceli, suprapuneri. Registre necunoscute persoanei mele se descifrau, eliberînd informații pe care alte mecanisme le aduceau în prim plan. Începui să recit:

- Acțiunea Arrabal contra președintelui va avea loc pe 18.04 în timpul ceremoniei acțiunilor de grațiere. Asigurați evacuarea imediată a trei oameni cu material greu spre punctul Kappa. Răzmerițe simultane în Cipru, Malta, Atena și Salonic. Improvizați la Istambul. Raidul terorist prevăzut asupra bazei O.N.U. 36 va trebui să declanșeze faza Rex începînd cu Geneva, 78.907 de succese. Conduceți manevrele la nivelul Ankarei și a Madridului. Eliberați două bombardiere de vînătoare pentru Kyoro-Nessu.

Ieșii din transă tremurînd. Expectorul mă ținea de după umeri. Surîse și triunghiurile de aur străluciră cu focul lor uimitor. Asistența se regrupase în jurul cuvelor, cu aerul preocupat al obstreticienilor profesioniști. Curînd, versiuni alternative ale lumii aveau să se nască, versiuni pentru care servisem de tată. O onoare de care m-aș fi lipsit bucuros.

- Asta-i tot. Nimic complicat. O cutie de scrisori, pur și simplu, pentru plăcerea dumneavoastră.

- V-ar durea gingiile dacă mi-ați explica și mie ?

- Rețeaua nu mai e sigură, înțelegeți ? Nu numai că e parazitată și informațiile se pierd, dar polițiile își plasează în ea ascultătoare ca păduchii în păr. Nu-mi vorbiți de coduri ! Nici unul nu rezistă I.A.-urilor. Și atunci alegem tipi ca dumneata ca purtători de cuvînt.

- Și trebuia să fiu tocmai eu ?

- Ce admirabilă bulimie e cea a swappaților! Memoria lor este într-așa hal deficitară că acceptă tot.

- Cum m-ați reperat ?

- Swappații se recunosc după o groază de amănunte. Ochii mai întîi. Impresia că e aici și în altă parte în același timp. Nu tulburarea drogaților, altceva. Și apoi atrageți publibulele, ele adulmecă vidul, știu unde să se așeze pentru a convinge mai bine.

- Konate a implantat mesajul ăsta ?

- Nu, bineînțeles. Ați evoluat sub supraveghere la Dakar. Era imposibil să vă impregnăm fără să riscăm. Expectorul Konate ne-a semnalat numai cazul dumitaale. Acțiunea propriu zisă s-a desfășurat mai tîrziu, la Sfînta-Sofia.

Fata din lumina toamnei, sub cupolă, instrumentul acela pe care mi l-a ațintit spre frunte. Îmi fu deodată frică pentru viața mea.

- În ce scop ? Ce puneți la cale ?

- Cu timpul, viitorurile scoțîndu-ne întotdeauna vinovați, am sfîrșit prin a ne plictisi. Înțelegeți, cu toată puterea asta la îndemînă, ajunge să dezguste chiar și pe cei mai răbdători. Și atunci, din simpli spectatori, ne-am făcut actori. Astăzi vă construim viitorul, îl fabricăm cu mîinile noastre.

- Nici politicienii nu fac altfel, după cîte știu.

- Da, dar ei sînt orbi.

Efectiv, expectorii aveau puterea să testeze diferitele viitoruri, să îndepărteze iminența apocalipsului. Galetul de lavă strălucea iar la capătul proiecției, precum un spectru incandescent atîrnat deasupra destinului nostru. Mai devreme sau mai tîrziu, ce mai conta ?

Purtam în minte figura paternă a președintelui Karan, vocea sa profundă și chibzuită, descumpănirea sa cînd după

intervenția mea fiul său și-a recăpătat glasul ca să-l numească prost bătrîn. Eram acolo, mi-a fost rușine. Multă vreme apoi, m-am întrebat dacă acel tată meritase asta, mergînd pînă la a regreta că-l scosesem pe băiat din noaptea sa. Îmi imaginam pe altă parte atentatul, trăsăturile patriarhului împietrind în clipa în care glonțul îi găurea scăfîrlia, filmul secvențial Kennedy/Dallas, secundele întîrziate din fuga lor ca și cum încetineala putea evita catastrofa. Eterna dilemă între om și umanitate. Și eu la mijloc ca un alt prost bătrîn. Temîndu-mă de exces, de falșii democrați, de demiurgii cu ochelari ce nu visează decît gloria.

- N-o să mai îmi dați drumul niciodată ?

- Pe moment, veți înțelege că ne e imposibil să vă dăm drumul. Mai tîrziu...

Nu aflai niciodată soarta ce mă așteapta. În chiar acel moment, peretele cavernei se sfărîmă în fața fălcilor de oțel mai înalte decît lumile de azur în timp ce megafonul urla:

- Nimeni nu mișcă ! Sînteți arestați !

15

După infernul roșu și verde al pădurii amazoniene, tonurile roșcate ale toamnei tîrzii ce aureau Toscana liniștea mintea. America de Sud mă copleșise de emoții puternice și mă întîrzia în drumul spre satul cu fațade decolorate cocoțat în vîrful drumului. Acolo aveam să găsesc fără îndoială o bancă sub un carpen, un loc violet chiar înainte de amurg și un chioșc de muzică în care alămurile să lucească la unison cu toamna.

Voi mai scăpa astfel de violența armatei braziliene, de pistoale la tîmplă, de cizme înverșunate pe cuve, de Pămînturi dezechilibrate scufundîndu-se în jerbe de energie. Excavatoarele astupaseră tunelele, explozibilele desfiguraseră colina în timp ce soldații ne îngrămădeau fără discernămînt în helijeturi. Direcția Belém, închisoarea militară. O celulă cu ziduri murdare, un bloc de beton știrbit, un triunghi de cer în colțul superior drept, îți venea să crezi că era suficient să-ți înfunzi degetul în ipsos ca să faci pe frumoasa.

După numai o oră, atît cît să gravezi *LIBERTAD* sub un Crist aproximativ, Stanislas mă scotea de acolo, după ce ceruse o întrevedere cu comandantul. Scăpam de anchetă și luam primul avion cu destinația aleasă de noi. Paris de exemplu, deoarece Sensipac mă declara cetățean francez.

După cele afirmate de sergentul Janeiro care ne eliberă permisul de trecere, expectorii riscau pedeapsa cu moartea pentru complot împotriva Statului. Chiar dacă eram încîntat că atentatul împotriva lui Elios Karan fusese dejucat, continuam să încerc vis à vis de vrăjitorii moderni nu atît admirație, căci pentru a adopta terorismul trebuie să nu mai crezi în om, ci o simpatie temperată. Ei își construiau viitorul lor, se băteau pentru o cauză și această luptă, justificată sau nu, înnobila. Eu...

Eu... eu trăgeam la vîsle.

La Paris am avut timp să mă gîndesc. Prea multe coincidențe se acumulaseră ca să mai fiu mult timp orb. Stany fusese băgat în operațiune pînă la gît. Dacă n-ar fi așa, cum s-ar explica rapiditatea cu care m-a scos din labele brazilienilor ? Nu-i purtam pică, era prietenul meu. Nu mă puteam lipsi de umorul său strîmb.

Dar nu conta mai puțin și faptul că de la renașterea mea devenisem o unealtă, o armă, un obiect incert ce era folosit în scopuri mai mult sau mai puțin declarate. Memoria mea era un tomberon în care fiecare își golea dosarele cele mai negre, un intim tumulus de gunoaie pe care îl jăcmăneau prea puțin respectuoșii gunoieri. Fusesem manipulat încă o dată dar eram convins că episodul ăsta nu constituia decît o paranteză, un accident de parcurs. Ceea ce era important acum era să știu contra cui voi fi întors. Eram nerăbdător să urmăresc numărătoarea inversă, să mă agit, să-mi dau impresia că mă agit.

Celle. Italia. Mulțumesc, Sensipac.

Celle. Un nume nesemnificativ pentru un tîrgușor nesemnificativ. Cînd motorul trăgea din greu pe panta abruptă, creștea certitudinea că petrecusem momente de neuitat cu Doreen. Romantismul exacerbat al Văii Roggie, acolo jos, înmugurirea pădurii ca tulburată de soare, rîul fără strălucire și, în contra-plonjeu, promotoriul de stînci luminoase ce ridica Celle spre cer.

Stanislas moțăia pe scaunul din spate. Garai mașina în fața bisericii. Cîteva găini cutezară să ciugulească roțile. O găleată

de vopsea fusese vărsată peste Fecioara ce binecuvînta clopotnița. Întinși sub un portic, doi cîini leneși mă fixau fără să miște un mușchi. Decorul l-ar fi pasionat pe Chirico și mă așteptam în fiecare clipă să zăresc un vis de pușloaică împingînd un vis de cerc.

Nimeni. N-aveam nevoie de nimeni ca să mă orientez. Trebuia să cobor străduța la capătul căreia scînteia valea, casa ar fi lungă și joasă, în echilibru deasupra vidului, o placă de marmură comemorîndu-și gazdele ilustre, Puccinii. O aureolă se înălța din mintea mea, nu un șoc, o lentă progresie ce avea savoarea acadelei și a vatei de zahăr; o înlănțuire logică, previzibilă; nu un pocnet de cimbal à la Mahler, mai degrabă o creștere sfîșietoare a viorilor cîntînd moartea lui Mimi. Un suflu amplu mă purta spre revelație iar satul nu era decît muzică.

- Cînd te gîndești c-aș fi putut-o sfîrși așa !

Stany îmi arăta cu un aer dezgustat pe confrații săi scărpinîndu-se de purici, cu găinile ciugulindu-le coastele. Avea trezirile dificile și simțeam un miros de fiere pe limba lui.

- M-am săturat de Europa, Roman. O cochilie mare și uscată, auzi bătînd vîntul și scîndurile troznind.

- De-abia am sosit.

- America e tot așa. Nu trebuie să-ți faci iluzii, ceva a părăsit pămînturile astea bătrîne și Africa a moștenit totul. Totul se usucă aici. Regnul marelui om alb sfîrșit la el, missié !

În apropierea casei, ruinele unei cabine Sensipac îi confirmau teza. Nici chiar rețeaua nu reușise să oprească decadența. Eminenți sociologi dădeau asigurări că așezînd informația la îndemîna tuturor, o accelerează de fapt, aducînd noilor țări bogate singurul lux al vechii mode: trecutul său, cunoștințele sale.

În afară de a dormi și de a-ți uita condiția, nu prea vedeam ce-ai mai putea face în satul ăla decît să vopsești pisica în roșu sau să dinamitezi stațiile cînd nu mai suportai liniștea.

Discutam, dar Doreen îmi apărea îndărătul fiecărei perdele. Plutirea unei șuvițe de păr, o rochie ce se leagănă între doi chiparoși și frica, nemăsurata frică ce-i scălda corpul în sudoare. Cîte nopți petrecute la căpătîiul ei, ascultîndu-i copilăria, citind printre rînduri, pătrunzînd de pe drumul greșit în traumatism benign ? Nu rîdeți ! Celebrul psiho-pedagog Roman Leyter fusese incapabil să descopere sursa răului ce-o dobora pe soția

lui: în disperare de cauză, diagnosticasem o psihoză Winkle, frica aceea de a deveni sărac, de a scormoni prin lăzile de gunoi ale Africii ce chinuia albii bogați. Și Doreen tremura mai mult decît oricare, nu pentru că familia Rollsmayer ar fi fost mai bogată, ci pentru că plîngea căderea frunzelor toamna, sau pentru că un mîț fusese înecat sub ochii ei, sau pentru o mie și unul de alte motive. Celle ar fi putut-o vindeca, aici asprimile vieții păreau atît de îndepărtate.

Casa abia de se schimbase. Doreen lîngă plantația de carpeni, tăind cu foarfecele de grădinar vița de vie virgină. Doreen cea de odinioară rozîndu-și unghiile sub cerul de plumb sau de cristal, pîndind lăsarea serii în scobitura văii. Lămpile ardeau pînă dimineața pentru a uita că într-o zi luminile se vor stinge pentru totdeauna. Și eu, invizibil în penumbra ce invadează grădina, disperat de a nu putea domoli angoasele ei, cu senzația de a veghea o casă de păpuși nevrotice și aceea, înspăimîntătoare, de a fi singur pe lume, în întuneric.

Clanța ușii opuse rezistență. Îmi luai avînt, spărsei batantul. Un miros de muzeu își luă zborul spre stradă.

- E cineva aici, șopti Stany. Nu simți nimic?

- Deschide obloanele în loc să ții de fantome.

Nu se înșelase, începui să tremur. Trecutul meu era întemnițat în casă.

Eu și EU. Eu și Doreen. Ceilalți...

Casa, redîndu-mi-i pe Doreen și Roman Leyter, scurgea forța celorlalți locatari, muzica sufletelor lor îngemănate în armonie. Toată familia Giacomo era la întîlnire, de la cel mai tînăr, plecat să-și încerce norocul la Lucques, pînă la decanul de vîrstă obosit și bolnav care, cu o lună înaintea morții sale, suise drumul pietros pentru a aduce un omagiu strămoșilor săi.

Lambriurile îmi înapoiau ciorne de Turandot amestecate cu parfumul Doreenei. Destinele se ciocneau, eram intruși în această înlănțuire sublimă. Simple scîntei de jar. Eu sclipeam, Doreen troznea, Puccinii ardeau, și, fără pasiunea ce ne posedase, cred că amintirea noastră ar fi sfîrșit în furtună.

Cînd Stany împinsese obloanele, primul meu gest fusese pentru gramofon. Întorsei resortul, pusei acul pe discul ce începu să pîrîie. Totul îmi era Doreen, de la acele pîrîituri insuportabile pînă la sonoritatea pițigăiată a *shamizen*-ului.

- Ah, dragostea! Încă un proverb care se confirmă.

- Care?

- Dragostea n-are auz.

- Îți displace atît de mult? Ascultă vocea. Nu-ți amintește nimic?

- O frigare de guvizi? Un congres de greieri în călduri?

- Oare profesorul Keïno n-asculta muzică de asta, la Osaka?

- De ce, e muzică japoneză?

- Mai mulți muzicologi au pretins că Pucinii s-a inspirat din ea ca să scrie *Madame Butterfly*. Doreen făcuse o înregistrare pe care o asculta la infinit.

- Emoționant !

- Cinismul tău e deplasat, Stany. Dacă nici chiar moartea nu reușește să te emoționeze, te plîng.

Îl lăsai bosumflat și explorai casa. Fiecare cameră, fiecare lambriu, fiecare bibelou îmi oferea amintiri; memoria îmi sorbea tot și regăseam acea fericire complexă și chinuită ce jalonase lunile de după căsătoria noastră. Frisonam la atingerea unui vas, îmi ardeam degetele la o flacără de multă vreme asfixiată, plîngeam mîngîind biroul și sugativa lui ce-mi servise ca test al lui Rorschach. O auzeam pe Doreen tremurînd în timp ce descifra în ea reflexia coșmarelor ei. Atunci amețitoarea neputință mă cuprinse iar și-mi mușcai palma, așa cum mă pedepseam cînd ședințele de canapea eșuau în încercarea de a o liniști.

La etajul întîi, un culoar. Oglinzi tivite cu aur fin îmi retezau excitarea. De fiecare parte, camerele cu formele curbe ale mobilelor sub cearceafuri. Nu mă interesau. Conta numai ultima ușă, cea neagră, la capăt de tot, închizînd perspectiva. Nu știam încă ce se întîmplase îndărătul acelei uși dar trebuia s-o trec, s-o sparg la nevoie.

Se deschise fără rezistență.

Strigătele mă așteptau îndărătul ei.

Urlete. Atît de atroce încît îmi presai palmele pe tîmple. Îmi sfredeleau creierul, memoria îmi sîngera, rănită de mii de înțepături de ace și eu plîngeam, strigam la unison.

- Doamne Dumnezeule, o să trezești tot iadul!

- Doreen! Doreen!

Stany îmi strecură o batistă între dinți și strînsei fălcile ca două blocuri de lemn pe care aș fi vrut să le sparg. În tot acest

timp, Doreen nu înceta să moară iar zidurile saturate de a-i proiecta imaginea spartă, cu degetele-i înfipte în gît, în căutarea unei răsuflări ce nu va mai veni.

Apoi tragedia îşi pierdu impactul, durerea din cap mi se alină şi putui răspunde la întrebările lui Stany.

- Aici a omorît-o reţeaua pe Doreen. Gura, te rog.

- Reţeaua?

- Un maniac ce se juca cu ea, dacă preferi. Pentru mine e tot aia. Fără Sensipac, ar fi şi acum în viaţă.

- Ce s-a întîmplat, mai precis?

- Nu voiam ca să-şi facă această cameră Sensipac. Nu ştiam nimic despre miraje şi sensomaniaci dar aveam o presimţire. N-am aflat de existenţa lor decît în ziua în care au atacat-o pe Doreen. Era prea tîrziu. Ştii că se poate bloca o comunicaţie pe Sensipac?

- Adică?

- Dacă implantezi un univers suficient de coerent, îţi poţi împiedica interlocutorul să întrerupă contactul.

- O legătură stăpîn-sclav, aşa-i?

- Da, şi există tipi pe reţea a căror singur scop e să-ţi întindă curse. Te afundau în mrejele lor, iar tu urmai să găseşti ieşirea. Un fel de joc de societate inofensiv.

- Nu văd cum Doreen...

- Ticăloşii! Au lucrat repede. La numai trei luni după instalarea camerei, au omorît-o. Voiau mălai şi sex, dar Doreen nu suporta noaptea. Ea credea că Dumnezeu ne-o impunea ca pedeapsă a păcatelor noastre şi că, odată umplută cupa, ne abandona tenebrelor. Îl condamnase deja pe Lucifer. Atunci de ce nu şi pe noi? Nu eram mai buni decît îngerul decăzut. Ea credea în toate astea.

- Ajută uneori.

- Maniacii au scufundat-o în întuneric. O noapte totală, fără stele, fără speranţă de lumină. Am filmul, infraroşu automatic, luasem obiceiul să înregistrez tot. Ea a crezut mai întîi într-o pană. A închis ochii, a întins mîna ca să întrerupă comunicaţia. Butonul nu mai era acolo. A început să intre în panică, ei i-au cerut să se dezbrace, ea şi-a sfîşiat veşmintele; cerşea numai puţină lumină, o flacără de lumînare, ceva de care să se agaţe. Noaptea şi vocea. Imaginează-ţi ce a resimţit femeia asta ce dormea sub neoane. S-a speriat, a crezut că era deja moartă şi asta a

omorît-o. Da, asta a omorît-o.

- Și tu ai dinamitat stația, afară?

- Am deconectat camera și am aruncat stația în aer, într-adevăr. Voiam să distrug Sensipacul. Caracatița asta mi-a înghițit totul, tatăl, soția, lumea. Devenise un coșmar.

- Credeam că taică-tău a murit de-o mină.

- N-ai văzut zîmbetul oamenilor, în ziua înmormîntării. În loc să se gîndească la tata, priveau curva aia de cabină și rîdeau, și rîdeau.

16

- Ce-o să faci acum?

Nici un mesaj la stația Lucques. Dacă ghidul mă lăsase baltă, nu același lucru se putea spune despre prietenii mei imateriali. Vocile lor anonime mă chemau, insistau atît încît mă tulburau. Nimic fizic, mai degrabă un clocot de sevă, o înmugurire, o beție melancolică ce accelera inima. Genul acela de disperare paternă ce mă sfredelea atunci cînd un micuț Klaus sau un micuț Swen mă lua de mînă pe străzile Dakarului, cerșind puțină pîine.

O manifestație de contaminați ocupa piața Garibaldi. Amploarea și calitatea mișcării erau surprinzătoare, semne precursoare ale unui timp nu chiar atît de îndepărtat în care minoritatea va deveni majoritate. Nici o rușine la acești contaminați, nici un sentiment de culpabilitate. Nu tu banderolă, nici bonetă, nu tu fular, nici mască. Își afișau simbolul, făceau din el un semn de raliere. În loc să revendice o integrare problematică, banderolele lor, sloganurile lor proclamau autonomia de grup vis à vis de Sensipac și pretindeau puterilor publice demontarea unui "sistem de informații privativ și alienant" (sic).

- Nimic, îi răspunsei lui Stany. Cînd totul se va îngrămădi, îmi voi relua vechea mea meserie. Voi găsi eu vreo cîțiva copii de care să am grijă.

- Și Sensipac?

- Cum ai putea să-i vii de hac? Ar trebui să accezi la inima sistemului. N-o să-mi petrec restul vieții dinamitînd terminale.

Aveam în minte autostrada amazoniană, cabinele înconjurate de vegetație, strălucind în ploaie asemenea monoliților unui timp trecut.

- Măcar de aș cunoaște ceva despre himerele și caii Troiei. Psihopedagogii n-au nici o putere asupra realității de azi.

- Să presupunem că ai dispune de o asemenea putere...

- Aș exercita-o cu plăcere. Sensipac n-a fost prea bine gîndit. Și-a făcut apariția în cel mai prost moment, cînd tehnica putea să-și permită orice, chiar să ne și strivească. Speranța noastră de viață se prelungise dintr-o dată cu cinsprezece ani, Discovery 18 ieșea din limitele galaxiei, noi eram prea încrezători. Ar fi trebuit să testăm rețeaua în adîncime, să măsurăm radioactivitatea la populație, să ne înarmăm împotriva pericolelor unei informații manipulabilă de către o elită. Vezi tu, Stany, într-o zi omul a început să gîndească mai repede decît creierul lui. Asta a fost considerată cutezanță, s-a erijat în mod de viață această facultate de a anticipa clipa și, lucrul cel mai rău, s-a luat obiceiul să se înalțe castele de nisip și punți în vid. Ar fi fost suficient ca cineva să denumească inconștiență gîndul acesta înverșunat pentru ca totul să înceteze. Dar motoare fabuloase se mișcă în spate: progresul, banii, recunoștința, celebritatea. Cine ar rezista acestor cuvinte, a ceea ce ele promit?

- Tu, de exemplu.

- Nu, pe cinstite, nu cred. Nu mă pretind mai bun decît contemporanii mei. Moartea lui Doreen mi-a deschis ochii, asta-i tot. Dar nu mi-am pierdut încrederea. Europa noastră are nevoie de-acum înainte de grîu, de carne, și de unt, informația nu e ultima bogăție a mileniului.

Contrapunct judicios manifestării, laserele anunțau pe cerul presărat cu nori ai Lucques-ului:

BELGRAD
SENSICONFERINȚA GENERALILOR PACTULUI
ÎNTRERUPTĂ DE UN FRAGMENT DIN PUȘTIUL
DE CHARLIE CHAPLIN

AUCKLAND
GREVA GENERALĂ A KEÏNO-MAIMUȚELOR
ÎN SEMN DE PROTEST
ÎMPOTRIVA VIZITEI PAPEI ÎN AUSTRALIA
SFINȚIA SA AR FI AFIRMAT:
DUMNEZEU N-A PREVĂZUT KEÏNOSII
REPLICA PURTĂTORULUI DE CUVÎNT:
ȘI TOTUȘI NOI EXISTĂM

RABAT
MOHAMMED XII SE OPUNE SATELIZĂRII PE ORBITĂ
A KOUTOUBIEI

INTER DIN MILANO
CRAMPONUL DE AUR SCIBERRAS CUMPĂRAT
DOUĂZECI ȘI OPT MILIARDE DOLARI
LA OMONIA DE NICOSIA

SENSIPAC
INTELINGENȚA ARTIFICIALĂ NASSOS ÎȘI PUNE CAPĂT
FUNCȚIUNILOR SALE PRINTR-O SINUCIDERE SIMBOLICĂ
PERTURBÎND GRAV
TRAFICUL MONETAR INTERNAȚIONAL

STOCKHOLM
DISPĂRUȚI: PATRU GIGAOCTEȚI
AI SENSITECII REGALE
DUPĂ UNELE SURSE, TOATĂ OPERA
LUI CEZANNE DISTRUSĂ

Pe drumul spre Celle, îl lăsai pe Stany să conducă, așezat pe genunchii mei. Nu-mi plăcea să-i vorbesc în timp de privea drumul căci avea urîtul obicei de a escalada trotuarele de îndată

ce-mi răspundea. Exemplul lui Doreen la volan mă împingea însă spre o oarecare blîndețe. Așteptai deci să fi garat Bourghiba în fața casei ca să-l întreb, nu chiar nevinovat:

- Ai citit informațiile? N-aș vrea să fac pe Cassandra, dar se pare că experiența se împute. Sensipac are febră, nu trece zi fără să nu bată cîmpii.

- Mda. Un parazitaj sistematic, după cîte se vorbește.

- Sistemul n-avea reputația de inviolabil?

- Si soră-mea avea.

- O să vezi, totul se va nărui, o să scîrție din toate părțile.

- Nu mai jubila, Roman. E indecent. Toate bazele de date sînt branșate la rețea. Dacă face poc, civilizația se duce la fund.

- Ei și? Eu n-am nimic de pierdut.

- Haleală sintetică, zgardă anti-purici, oase din plastic, toate astea nu intră la socoteală? Îmi aruncă o privire rugătoare. Roman, aș vrea să mă duci înapoi la Dakar înaintea apocalipsului. Europa nu-mi prieste, am balonări, greturi, aud tam-tam-uri invizibile. Mergem, ce zici?

Disperarea lui îmi sfîșie inima. Îi promisei, fără să știu că la scurt timp după asta, *forza del destino* mă va readuce pe continentul negru.

Scufundat în ignoranța mea, îmi petrecui din acel moment ore întregi în birou, sub portretul celuilalt compozitor. Părinții mei atît de încurcă- lume se mirau ades de ordinea ce se instala în mod natural în lucrurile mele. Disciplina asta mi-era foarte utilă astăzi cînd îmi consultam fișele pe care le lăsasem în ordinatorul din vilă. Fără ele, mi-ar fi fost foarte greu să-mi reconstitui cariera.

Mi se dezvălui curînd că după mariaj îmi cheltuisem toată energia, fără cruțare, în slujba săracilor, cu siguranță pentru a mă pedepsi de a-mi fi consacrat atît timp fiului Karan. Printre fișele de consultare nivel roșu, cele ale numitului Felipe Maravena trezeau în mine un ecou deosebit. Ai fi spus că schițasem portretul copilului în filigran, că ascunsesem sub terminologie specializată o altă poveste mult mai importantă, crucială chiar, ca și cum mi-ar fi fost frică să însemn negru pe alb gîndurile ce mă năpădeau în cursul tratamentului. Cu cît studiam mai mult acel dosar, cu atît presimțeam mai mult că subiectul îmi putea de armă contra celui ce pretindea că mă manipulează. Ce avea deosebit așadar cazul Felipe Maravena?

Cutremurul de la Buenos Aires făcuse la data de 20 aprilie

2125 optsprezece mii cinci sute douăzeci și trei de victime. Cifra aceasta a trebuit să rămînă neschimbată timp de trei ani, pînă la data de 3 mai 2128, dată la care societatea *Turismo Nacional,* filiala lui *Nairobi Limited,* începu să construiască un complex hotelier pe locurile catastrofei. Se consemnează că lucrătorii de la terasamente ce dormeau în șantier fură treziți în noaptea aceea de pomină de gemetele ce proveneau de sub prefabricatul lor. La lumina proiectoarelor, reperară un canal pe jumătate înfundat din care păreau să provină plînsetele. Un excavator atacă de îndată ruinele, scoțînd la lumină o ascunzătoare subterană ce rezistase seismului. Un copil plîngea lîngă bancurile hidroponice. Cu toate că acestea continuaseră să funcționeze în autonomie totală după prăbușirea imobilului, regimul de tomate-dovlecei marcase profund musculatura supraviețuitorului. Membre de păianjen, o piele incoloră și ochi de flămînd obișnuiți cu lumina artificială a bancurilor.

Fotografiile digitalizate anexate dosarului erau impresionante: o pivniță-sanctuar ticsită de moloz, un șobolan de cimitir orbit de flash-uri. Numai odată ce supraviețuitorul fu calmat lumea putu să-l constate. Micuțul Felipe Maravena fusese îngropat de viu la vîrsta de unsprezece luni și asta timp de mai mult de trei ani. Dincolo de sechelele fizice, copilul ignora principiile fundamentale ale comunicării. Mă interesasem de cazul său foarte devreme, cu atît mai mult cu cît familia lui pierise în timpul tragicei nopți. Un orfan, ajuns aproape catatonic printr-o reîntoarcere prea bruscă la civilizație, era pe timpul acela un chilipir pentru un psihopedagog îndrăgostit de acțiune socială.

Obținui de la guvernul argentinian permisiunea de a-l scoate din țară pe Felipe Maravena și a-l duce la un spital din Lucques unde înființasem primul serviciu de pedapsie din Europa. Îmi amintesc sosirea lui pe targă, mîinile sale purificate încrucișate peste stern și ochii săi cărora nici o înregistrare nu le putuse evidenția uimitoarea vitalitate. Cînd ateriză la Lucques, lumina nu-l mai rănea și injecții masive de vitamine îi îmbogățiseră corpul de chițcan, îi umpluseră scobitura temporală și îi îngroșaseră liana gîtului. Încă nu vorbea, nici nu mormăia, nici nu chirăia. Băiatul ăsta purta în el tăcerea criptelor.

Ecrane și ecrane de teste, de la asocierea Jung-Erlitch pînă la creerea mediilor sintetizate după teoria lui Cissoko. La lumina

lămpii Tiffany, în timp ce ariile lui Puccini se infiltrau prin ziduri, reconstituii calea inițiatică spre limbaj, spre nașterea cuvintelor. Îmi notai greșelile, rătăcirile, corectai un diagnostic prea sever. Cîteodată Doreen se apleca peste umărul meu, caprifoi și măceș, mîngîiere de mătase și dantelă, și fericirea mă năpădea. Atunci stingeam ordinatorul, îl luam pe Stany cu mine și ne duceam să respirăm în grădina scăldată de lună, filozofînd despre viață și moarte, despre tandrețe și uitare. Cu cît timpul se scurgea, cu atît keïnosul devenea mai trist și dorul lui pentru Africa se înălța asemenea melopei monotone și insistente la care eu rămîneam insensibil. Celle era o fundătură, o capcană a trecutului, dar nu întrezăream scăparea. Noul mă înspăimînta și eu îmi alinam chinul între zidurile încărcate de amintiri. Apoi personalitatea lui Felipe Maravena păru să evolueze în optica observatorului. Nu pentru că s-ar fi modificat într-un fel oarecare comportamentul lui, căci persista în tăcerea sa. Punctul meu de vedere se modifică pînă-ntr-acolo încît, de-a lungul notațiilor mele, ajunsei la concluzia că subiectul se prefăcea. Notele erau mult mai încurcate, mai puțin structurate, aproape voit obscure, ca și cum mi-ar fi fost frică să nu fiu spionat. Din fericire, știam să citesc printre rînduri, să adulmec prima intenție sub cuvinte și trebuie să recunosc că printr-o dinamică misterioasă memoria îmi folosea din nou, reînsufletind o anecdotă abia evocată de un paragraf, declanșînd o imagine crucială în clipa în care mă munceam să mă descifrez.

Dar fără celelalte fișe roșii, nu cred că aș fi dezlegat enigma. Dosarele astea tratau cazul copiilor extraordinari. Prin extraordinari, înțeleg supuși condițiilor ieșind din obișnuit. Era acolo cazul lui Zubin Krause, de cinci ani, pe care drogatul său tată îl priva de orice stimul intelectual închizîndu-l de dimineață pînă seara în pivniță. Rander El-Saïda și camarazii săi, între opt și zece ani, pe care un regim totalitar i-a alungat din școală, cu pușca-n spate, ca să planteze cactuși la liziera deșertului. Helmut, Iuri și Gregor, trei austrieci de-abia adolescenți ce puseseră bazele unei comunități în sudul orașului Graz înainte de a fi încarcerați în fortul Pjana pentru nesupunere. La fel o duzină de alți copii a căror punct comun era o catatonie acută cu destabilizarea senzorială.

Bănuiam cazul Maravena ca fiind cheia acestei bruște epidemii ale cărei victime le moșteneam. Legături invizibile

păreau să se fi creat în aripa în care îi găzduiam. Un dialog alambicat trecea prin alte căi decît cele accesibile în simțurile obișnuite. Și toate astea le citeam sau credeam că le citesc în ochii lui Felipe, atunci cînd corpurile întinse pe paturile paralele rămîneau de marmură.

În starea emoțională în care mă cufundase camera Sensipac, trebuia oare să reproșez aceste ipoteze propriului meu dezechilibru sau unei realități ascunse ce refuza să se lase dezvăluită?

O întîmplare, dacă era într-adevăr o întîmplare, îmi deschise ochii. Horner pretinde că mintea este capabilă cîteodată să genereze o situație extremă pentru a se elibera de un blocaj. Întotdeauna am scris viguros, caracterul meu voluntar exprimîndu-se prin mișcări de braț neașteptate. În seara aceea, în frenezia mea de a scrie, cotul îmi agață lampa Tiffany căreia îi apreciam strălucirea slabă și delicată. Uleiul se împrăștie pe un covor turcesc și luă de îndată foc. N-aveam nici un chef să reacționez. Rămăsei privind fix icoanele în timp ce incendiul lua amploare. După spusele lui Stany, care interveni în acel moment, flăcările îmi mîngîiau pantofii, amenințau perdelele iar eu n-aveam de gînd să mișc, ca și cum magia focului mă trimisese departe.

Stany nu știu niciodată cît de aproape a fost de realitate. Acest început de incendiu mă trimitea în urmă cu cîteva luni, la spitalul din Lucques unde un piroman așa-zis convalescent fusese pe cale să nenorocească aripa catatonicilor. În ardoarea ce-mi înroșea obrajii, memoria îmi funcționa, se reconstruia, ai fi spus că celulele, în ciuda *swappingului,* își conservaseră totalitatea amintirilor sau cel puțin o copie.

Începînd din acea zi, nu mai fusei atît de categoric în ceea ce privește daunele terapiei de șoc.

Felipe Maravena era un mistificator și dețineam dovezi în sensul acesta.

17

Îl foloseam pe Giuseppe Concini, nume de tristă amintire, ca agent spitalicesc, adică băiat de sală. Mînuia mătura foarte conștiincios, chiar dacă nu era eficient, iar piromania sa nu ne îngrijora cine știe ce. Pînă în ziua în care, în Piaget, găsi o cutie de chibrite uitată acolo de o infirmieră neglijentă. Înainte ca supraveghetorul de la camerele de control să prevină serviciul de securitate, aripa ne era interzisă.

Trebuie precizat că Botswana, refuzînd din sinistre rațiuni politice prelungirea creditelor pe care i le solicitasem ministerului Cercetării, fusesem constrîns să-mi instalez bolnavii într-o construcție ce servea altădată de simulator submarin Școlii navale pe locul căreia se construise spitalul. Cîteva părți din școală fuseseră păstrate pentru a servi de magazii sau de garaj înainte ca penuria de spațiu să ne oblige să redestinăm aceste zone în urgență.

Dacă mi se dăduse autorizația de a-mi organiza propriul meu serviciu, era cu unica condiție să ocup sala de *subsim*. Și în ciuda numeroaselor rapoarte denunțînd amenajarea improprie spațiilor, fusesem constrîns să activez într-un univers de sasuri în care infirmierii se transformau în brancardieri pentru a ridica paturile deasupra despărțiturilor metalice ce se încăpățînau să facă din noi elevi-canguri.

Așa încît detectoarele de fum reacționară la primele flăcări, declanșînd închiderea sasurilor în jurul sălii catatonicelor așa precum o făceau în cursul exercițiilor de simulare din secolul trecut.

Focul cîștiga teren. Plîngeam de furie și neputință în fața monitoarelor în timp ce flăcările îmi încercuiau bolnavii. Pompierii băteau pasul pe loc îndărătul ușilor, trimiseseră după explozibil la Milano.

Și atunci Maravena ne uimi.

Totul îmi era limpede în memorie, extraordinar de precis, ca și cum asta s-ar fi întîmplat ieri. Auzisem pîrîiturile flăcărilor în receptoarele sălii de control. O armată de homari furioși. Florile focului căpătau putere, simțeam pe obrajii mei căldura de un roșu aprins.

Din toată armata mea de catatonici, numai Felipe Maravena

se dăduse jos din pat pentru a se posta în fața camerelor de luat vederi și cu o voce aproape feminină, dar într-o spaniolă agreabil interpretată, ne întreba unde să caute un stingător. Cu sufletul la gură, l-am văzut mișcîndu-și membrele de păianjen pînă la dulap, suind pe un taburet și coborînd extinctorul. Camarazii săi nu mișcaseră.

Spuma carbonică a asfixiat focul, a calmat detectoarele. La capătul unei așteptări interminabile, sasurile s-au deschis, ne-am repezit cu toții în ajutorul bolnavilor.

- Roman, Roman.

Fumul întuneca biroul, Stany mă trăgea de mîneca pantalonului. Tușii ca ftizic. Aerul grădinii era otrăvit de duhoarea incendiului. Și totuși îmi recăpătai suflul, așezat pe banca îndrăgostiților. Privii voalul cenușiu mascînd ferestrele și blînda licărire a iluminărilor. Mii de Doreen treceau prin perdelele de fum frîngîndu-și mîinile ca de funingine, spectrale. Apoi totul se învălmăși și, în liniștea nopții, realizai pentru întîia oară că Doreen era moartă.

Nimic nu mă mai reținea la Celle. Amintirile aveau gust de cenușă iar copiii de cinci ani jucau aici jocuri periculoase. Povestii totul lui Stany, luna îl făcea să semene cu unul din acei gînditori asiatici ale căror riduri le transformau pielea în apă adormită.

- Și ce-ai dedus?

- Astăzi mi-e foarte clar. Dar atunci nu mă preocupam decît de cazul clinic, de reîntoarerea la expresia orală. Copilul regăsise calea limbajului prin intermediul unui șoc nervos de mare amplitudine. Fenomen destul de obișnuit. Singura problemă...

- Stai așa, știu ce vrei să spui. Ca să se reîntoarcă la limbaj ar fi trebuit să fi avut deja un prim contact. Ori, cum, abandonat de la vîrsta de unsprezece luni și petrecînd trei ani într-un coșciug senzorial, Felipe Maravena avusese acces la cunoaștere?

- Așa e. Am luat cunoștință de această contradicție pe măsură ce am fraternizat. Începuse să-mi vorbească, să-mi descrie preocupările sale de șobolan în fundul cavernei, revelațiile sale, căderile sale în comă și trebuii să accept ideea: acest puști avortat dispunea de un vocabular mai bogat și mai întins decît cel al unui adult mediu. Termenii tehnici nu-l speriau, că erau ei de domeniul medicinei sau al geologiei. Un adevărat

fenomen de circ. Și cu cît se descărca mai tare, cu atît îmi puneam mai multe întrebări.

- N-ai făcut cercetări la fața locului? O bibliotecă, o videotecă, nu știu. O chestie de felul ăsta la care ar fi putut să aibă acces din pivnița lui, de acolo.

- Ba da, ba da, după vreo lună. Guvernul argentinian m-a ajutat mult. Am obținut autorizația să opresc lucrările la nivelul lui *Turismo Nacional* și să fac cercetările. În primă instanță n-am găsit nimic. Seismul blocase toate căile de acces la pivniță și Felipe putea să fi reconstruit această viziune fantastică a lumii începînd de la cele unsprezece luni petrecute cu mama sa sau de la cele cîteva zile de spitalizare de la salvarea sa. Aveam soluția sub ochi. Cadastrul lui Buenos Aires îmi furnizase planul amănunțit al încăperilor iar soluția era figurată prin linie punctată: un cablu ce trecea pe sub sala hidroponicelor. Să zicem, ca să mă justific, că nici un fenomen de acest fel nu fusese raportat pînă atunci și că pacientul meu folosea un sistem de transmisie neortodox, vreau să spun condamnat fără drept de apel de Reformă, sub alt nume.

- Fii mai explicit.

- Trăim de la începutul mileniului trei într-o sferă mediatică prea bogată. În zilele noastre, nimeni n-ar da o bună informație pe tot brutul Orientului Mijlociu, căci sîntem convinși că fără cunoaștere un om nu valorează nimic. E adevărat, copiii noștri nu trăiesc decît prin transfuzie, fiecare secundă le aduce *shoot*-ul său de informații într-așa măsură încît, fără să-și dea seama, au devenit *accros*.

Ca să-l înțelegi pe Felipe Maravena, trebuie să-mi studiezi celelalate cazuri speciale. Ia-l pe Krause. Taică-su îl ținea închis într-un beci. Ce reprezintă spațiul ăsta pentru un copil al secolului prezent, nimic altceva decît o casetă senzorială. Izolat complet, un om în depline facultăți mentale își pierde controlul într-o oră. Știu acest lucru, am încercat acest gen de terapie. Lui Krause îi trebuiesc informații cu orice preț. Imposibilitate aparentă de a se alimenta, între ghilimele. Catatonie. Dacă stai să te gîndești, schema camarazilor săi e identică. Toți duc lipsă de informații și sînt închiși. Cel puțin în aparență. Într-un caz vinovată e familia, în altul un regim totalitar sau o retragere forțată a civilizației.

- Tot nu înțeleg nimic.

- O să-ți sară-n ochi cînd vei afla că peste tot unde au fost găsiți acești tineri, prin subsol trecea acel faimos cablu cu linie punctată. Am verificat. Și ce brăzdează întreaga lume pînă în cele mai mici colțuri?

- Doamne, Sensipac!

- Exact, caracatița. E peste tot, sub picioarele noastre.

- Fir' ar să fie! S-au branșat la rețea.

- Mda. Și numai prin puterea minții lor, au citit biții pe măsură ce aceștia defilau, au decolat și reconstruit imaginile, sunetele, universurile.

- Imposibil.

- Ba nu, Stany, am dovezi. Gîndește-te, creierul nostru este incapabil să-și imagineze propria sa putere. Vom ajunge mult mai departe decît am sperat vreodată.

- Vă doresc călătorie plăcută.

- Nu fi gelos, veți avea și voi de profitat de pe urma evoluției noastre.

- Scutește-mă de paternalismul tău. Vom merge umăr lîngă umăr sau ne vom despărți. Locul nostru nu e la capătul unei zgarde.

- N-aveam chef să încep o dezbatere asupra viitorului keïnosilor. Alte gînduri mai grabnice îmi treceau prin cap. Memoria îmi alerga, voia să ajungă din urmă prezentul, îl simțea aproape, la cîteva luni depărtare. Ce se întîmplase cu mine după incendiul de la Lucques? Îmi aminteam vag de o ceartă cu șeful clinicii, de amenințările mele cu demisia dacă nu obțineam imediat spații corespunzătoare normelor de securitate, îmi aminteam de dragostea Doreenei, de averea pe care mi-o pusese la dispoziție.

Un dosar cu coperta hașurată, mîzgălit de mii de ori. Un proiect la care țineam mult și a cărui realizare necesita toate compromisurile. Un proiect atît de aventuros încît nu îndrăznisem să-l încredințez ordinatorului.

Mă repezii la vilă, dînd din brațe ca să alung fumul. Puccinii păreau să se fi strîns ca să-mi reproșeze greșeala. Blesteme furioase, mînere forțate, urlete de alămuri căzînd de pe zidurile înnegrite.

Dosarul era ferecat cu o bandă elastică. O smulsei și cu lacrimi în ochi, începui să descifrez teancul de scrisori, facturi și planuri adnotate de mîna mea. Toate acele documente vizau

construirea unui cadru specializat pentru C.A.S., Copii Autiști Senzoriali, așa cum mă hotărîsem să-mi denumesc cobaii. De la ante-proiectul pe care-l propusesem cîtorva instanțe internaționale pînă la răspunsurile diverselor state pe care le contractasem personal, pe baza simplei mele reputații. De mirare în ce măsură acest dosar sublinia decăderea națiunilor ce la începutul mileniului trei dețineau întîietatea.

European de origine, bineînțeles că cerusem în primă instanță ajutorul continentului meu. Puținele reacții, dacă nu erau evazive, îmi cereau să am răbdare, afirmînd că studiul proiectului era pe calea cea bună, că întreaga comunitate medicală era încîntată de alegerea mea și că va lua legătura cu mine cît de curînd. Trecuseră luni, în cursul cărora rezolvasem cea mai mare parte a problemelor inerente suprimării senzoriale. Mă abținusem să public rezultatele, ca și cum o voce interioară mi-ar fi șoptit să nu fac nimic în sensul ăsta.

Mitul Americii apoi. Aceasta își vedea fugind creierele "negre", într-un imens și nemaipomenit exod ce era de fapt o reîntoarcere la izvoare. Universitățile își închideau porțile pe puteri. Nu insistai, conștient, în ciuda distanței ce apăruse între mine și lume, că asistam la apusul yankeu. U.R.S.S.-ul și sateliții săi? Se zbăteau într-o situație internă catastrofală, otrăvită de succesiunea de ierni nemiloase ce anunțau marea glaciațiune cu care ni se împuia capul de vreo patru secole.

Nu întîrziai să mă întorc spre Africa, spre acel continent strălucind cu atît mai mult cu cît concurenții lui păleau. Îmi păstrasem în portofel fotografia sergentului Issaka Konte și a fiului său. Trecerea Căștilor Albastre prin Egueras mă marcase mai adînc decît mi-aș fi imaginat. Gustul ciocolății și a laptelui praf, tunetul depărtat al artileriei, nopțile în care se auzea din nou mîngîierea vîntului prin copaci, astea nu se uită atunci cînd un om vine să-și verse sîngele la picioarele patului tău.

Epoca de aur a atras întotdeauna luminile, cutezanța, artiștii. Cu toate că modestia îmi permite să mă clasez în nici una din aceste categorii, speram să găsesc un guvern milos care să-mi deschidă ușile. Mai multe răspunseră așteptărilor mele. Voi cita Kenya, Zambila, Etiopia ce dobîndiseră în sfîrșit autonomia alimentară promisă de președintele Hailé Sélassié, fără a uita Senegalul. Această din urmă țară îmi făcea o ofertă mai importantă, încărcată de legendă, căreia nu reușisem să-i

rezist, așa cum o mărturisea corespondența pe care o frunzăream.

Ce-mi promitea președintele Lamine Seck? Cedarea pur și simplu a Universității Mutanților de pe insula Goreea în largul Dakarului. Numele orașului mă frapă literalmente. Îl citii, îl recitii ca să-mi măsor într-adevăr bucuria. Aceste șase litere, închizînd gura, puneau capăt îndoielilor, acelei atroce senzații de confabulație ce-l mina pe psihologul din mine.

În palma mea agatele se învîrteau și, în mișcarea aceea circulară uleioasă, încercam o satisfacție imensă.

Din cauza refuzului lui Lamine Seck de a sateliza insula, fiecare avea în minte proiectul din nefericire abandonat al lui Léopold Sédar Senghor, acel poet-președinte vizionar care, cu mult înaintea începutului de mileniu, presimțise zorii rasei sale. Prin mutant, înțelegea noul african, versat în știință și artă, în tehnică și estetică, ce purta în inimă înflorirea națiunii sale. Condamnați azi să frecventeze impasuri sordide, osîndiții din Europa nu puteau decît să-l admire pe acest om de geniu capabil să anticipeze și mai ales să inițieze o mișcare ce nu va străluci decît cîteva secole mai tîrziu.

Nici o ezitare. Plecarăm în Senegal. Să înfăptuim o operă neterminată... sau mai degrabă abil întreruptă.

Pierdusem din vedere aspectul machiavelic al *swappingului* puțin cîte puțin.

Asemenea unui păstrăv, mă forțam să urc împotriva curentului fără să mă întreb de ce fusesem pescuit și aruncat atît de sus în amont. Legătura mea cu președintele Karan? Prea slabă. Dragostea mea pentru Doreen? Averea Rollsmayer? Moartea să mă împiedice să acord vreo posibilitate serioasă acestei eventualități. Munca mea, cercetările mele? De ce studiul unei psihoze, de fapt ținută, ar fi putut să-mi atragă necazuri?

Ceață totală! Din acest punct de vedere, nu progresasem mai mult decît în ziua în care renăscusem în clubul de noapte de lîngă port, sub mingea de oglinzi sclipind în fulgere artificiale.

Luna arginta valea Roggio. La capătul grădinii, Keïno-ul melancolic se juca de-a santinela, cu toate grijile clanului său repercutate în riduri deasupra ochilor lui de sfînt.

- Stany, fă-ți bagajul, te întorci acasă.

18

- Cît poa' să fie de liniștitoare!

- Cine?

- Africa, binențeles!

Îmi lipii fruntea de hublou. Treceam pe deasupra Gibraltarului iar coasta marocană apărea cu intermitențe de sub pătura noroasă.

- Ce naiba găsești tu la continentul ăsta?

- La fel cum ai cere unui credincios să-ți explice misterul credinței! Cunoști bancul cu broasca țestoasă și cu scorpionul?

- Nu.

- Albii îl povesteau cîndva, demult, cînd voiau să-și rîdă de africani. E vorba de un scorpion aflat pe malul Senegalului. Fusese invitat la un chef de partea cealaltă a rîului dar nu știa să înoate. Dacă ar fi încercat, s-ar fi înecat cu siguranță. O broască țestoasă tocmai trecea pe firul apei, chiar prin fața lui. Încîntat de norocul ce i se ivise, scorpionul o chemă: "Nu vrei să mă iei pe spinarea ta pînă pe malul celălalt?" Văzînd mutra țestoasei, scorpionul adăugă: "Pe barba Profetului, îți promit să nu te înțep." Țestoasa, care știa cît cîntăreau jurămintele unui scorpion, chibzui: "Bine, de acord, poți să urci. Oricum, dacă mă înțepi, te înec." "Așa e, n-ai de ce să te temi." Și iată-i porniți, scorpionul în cîrca broaștei. Pe la mijlocul rîului, scorpionul nu mai rezistă. Începu să se vînzolească, acul zvîcni și se înfipse în gîtul țestoasei care, cu ochii deja încețoșați de moarte, se întoarse către cavalerul ei și-l întrebă: "De ce ai făcut asta?" Iar celălalt, ridicîndu-și cleștii într-un gest fatalist, răspunse privind apa urcînd în jurul lui: "Asta-i Africa, *waï*."

Probabil că am apreciat bancul, căci Stany se răci înainte de a adăuga:

- Singura diferență este că astăzi scorpionul și-ar scoate din coadă o barcă pneumatică și ar rîde de prostia albilor.

- Nu te enerva, Stany. De atunci, mentalitățile s-au schimbat.

- N-ați înțeles un lucru, voi, albii. Africa e mama noastră, a tuturor. E în inima uriașei roți celeste. Totul a pornit de aici și se va întoarce aici. Privirea i se pierdu printre nori. Știi că ne-am născut într-una din văile astea, acum mii de ani?

- Vorbeşti de oameni?

- Nu, nu, noi, cîinii. Arheologi keîno au găsit în Tassili scheletul unui lup de-acum două milioane şi jumătate de ani. El ar fi strămoşul nostru. Nimic de spus, destinele au fost întotdeauna legate, *amigo.*

- Ce vrei să demonstrezi? Că aţi debarcat pa Pămînt înaintea noastră? Că noi n-am fi decît keînosii voştri?

- Deloc. Subliniam numai faptul că am făcut destulă cale împreună.

Ultimele ploi ale musonului biciuiau arhitectura aeroportului din Dakar-Yoff. Nu reuşeam să zîmbesc la imaginea senegalezilor care, în ciuda alungării deşertului, primeau încă ploaia ca pe o binefacere a cerului. Resimţeam prea multă nerăbdare, ca şi nelinişte la gîndul că în urmă cu cîteva săptămîni un individ mă *swappase* şi că bucla se putea închide în orice clipă. Turnurile El Hadj Omar ale megalopolei reflectau un ghiveci de nori în fierbere. Eşarfele de *autoarchis* urmau lenta înălţare a oraşului spre cer, adăugînd pe terasele reformabile fie o placă de *steelglass,* fie o armătură de probeton. Avui viziunea unui Dakar încărcat, scufundîndu-se sub propria greutate, antrenînd în coasta Atlanticului imense recifuri de sticlă în care oamenii continuau să-şi vadă de afacerile lor mărunte în timp ce valurile le cuprindeau birourile.

Stany avea dreptate. Cînd veneai din Europa, dădeai de un parfum al Aficii, o agitaţie sfîntă ce făcea apel la resursele noastre profunde şi alunga orice deznădejde. Inteligenţa colcăia într-o revoluţie blîndă, hrănită de o infinită încrucişare între toate popoarele negre ale planetei. Iar eu nu puteam decît să admir, deplîngîd totodată sistemul nostru ce devorase speranţa poporului într-o vîlvătaie pe cît de puternică, pe atît de distructivă.

Stany ţinea să treacă pe la *squat*-ul său ca să-l salute pe Rand, cred că mai ales ca să vadă dacă maghernita colonială nu dispăruse cumva sub suflul aspiratoarelor. Reuşii în cele din urmă să-i schimb intenţia denumindu-l bătrîn nostalgic şi luarăm hydrofoilul spre Goreea. Cu botul peste marginea parapetului, fluiera un cîntec de *griot*, întreţăiat de *sourates*. Fluiera fals (cei trei canini?) dar părea fericit.

Cînd Agenţia Internaţiolală pentru Teritoriu propusese lansarea pe orbită a Goreeii, poporul senegalez susţinuse în

unanimitate refuzul președintelui său. În timp ce insula creștea din orizontul de culoarea ardeziei, nu putui decît să le împărtășesc sentimentul. Goreea aparținea apei și cerului. Stelele i-ar fi dăunat. Înghesuită între verdele profund al Atlanticului și acuarela cenușie a tropicelor acoperite de bură, strălucea pe de-a-ntregul și nu sorii miniaturali pregătiți în spațiu pentru iluminarea sa aveau să mă convingă de contrariul. Chiar de copiii lumii nu vor șușoti niciodată numele ei, în serile de vară, cînd monumentele se aseamănă cu cometa Halley.

Nutream o mare dragoste pentru panglica aceea de pămînt, în ciuda amintirilor mele absente, în ciuda certitudinii că acolo se va juca viața mea. Știam că trecutul ei era insuportabil și mi-era teamă ca memoria mea să nu fie invadată de imagini de corăbii ale negustărilor de sclavi, de carne biciuită, de carcanuri în jurul grumazurilor moarte.

Aversa fugise de pe insulă. Dăinuia numai o jilăveală ce te încerca și-ți lipea țesătura de piele. N-aveam ochi decît pentru Universitatea Mutanților, devenită Centrul de Reeducare Senzorială Alassane-Gueye în cinstea pegagogului ce studiase primul sfera senzitivă a copilului. Înfipte în cornul insulei, construcțiile păstraseră culoarea emoționantă a vilelor, *signarelor* și armatorilor. Ocru spălăcit tinzînd uneori spre un roz profund ce se îmbina atît de bine cu griul cenușiu al nisipului.

Pe jetelă, copii de toate rasele. Și o femeie blondă cu ochelari negri, incredibil de obosită. Toți erau așezați, cu picioarele atîrnînd în gol, și priveau țintă hidroglisorul. În clipa în care perna de aer împrăștie nisipul plajei, îmi recunoscui păianjenul. Crescuse, dar ochii nu-și pierduseră nimic din magnetismul lor. Filipe Maravena, geniul meu argentinian. Lîngă el nu se afla oare micuțul Zubin Krause șterpelindu-i batista? Rander, Adballah, Iuri, Grégor. Nici nu coborîsem bine din navă că ei îmi și săriseră de gît, invadînd puntea asemenea unei armate de maimuțe prost crescute.

- Roman, Roman, unde ai fost?

- Ne-ai auzit, Roman?

- Vino, vino, am făcut o groază de chestii cît timp ai lipsit.

- O să ți le arătăm. Vino.

- Ne-ai lipsit, să știi! Am încercat să dăm de tine prin orice mijloc.

Închisei ochii. Vorbele lor mă îmbătau, mă puneau la încercare ca și cum trebuia să le găsesc un gust anume. O culoare? Albastru, de exemplu, albastru rece, albastru chemare. Albastrul cu care împodobisem vocile misterioase ce mă năpădeau prin Sensipac? Dumnezeule, de ce erau oare în stare copiii ăștia?

Strigăte de frică și de mîine. Mă întorsei. Stanislas spumega de furie în mijlocul austriecilor mei, a magrebienilor mei, constrîns să-și arate colții ca un cîine vulgar. Îi alungai, luai Saint-Hubertul în brațe. Tremura.

- E prietenul meu, nu trebuie să-i faceți vreun rău. Cîteva fețe își recăpătară seriozitatea. Scuză-i, Stany, puștii întotdeauna au necăjit cîinii. E în natura lor, n-ai ce să-i faci.

- Ce-ai zice dacă le-aș lega o tinichea de coadă?

- Trebuie să-ți specific că Dumnezeu n-a găsit de cuviință să ne dea o coadă?

- Nu-ți face probleme. Merge și cu cealaltă.

- Te rog, Stany. Fără gelozii. Nici voi, copii. S-a-nțeles?

- Ai putea să-mi dai drumul, acum că ai pus lucrurile la punct. Cu toți mucoșii ăștia și cu mine în brațe, arăți foarte băiețel.

Îndărătul sufletelelor ce bombăneau se afla insula, consistența pietrei bătută de talazuri. Mă cramponam din toate puterile de acest pămînt dur, nesupus, sperînd să rezist amețelii ce-mi strîngea tîmplele, dar afluxul amintirilor mă împingea tot mai departe spre pierderea cunoștinței.

De fiecare dată cînd deschid ochii, mormătul climatizorului și valurile de ploaie pe geamuri mă împing la somn. În mod inconștient, pîndesc sfîrșitul iernării, fără îndoială pentru că am nevoie s-o rup cu evenimentele care m-au propulsat în fața scenei.

Am sfîrșit prin a mă elibera. Foamea, teama de a nu-mi putea asuma rolul, de a mă dezagrega dacă nu retrăiesc ultimele clipe ale primei mele vieți.

Pe masa de la căpătîi, o sticlă cu rom. Recunosc aici grija lui Stany. Îmi pun un pahar, o arsură surdă îmi năpădește stomacul. O liniște îngrijorătoate domnește în Institut. Copiii trebuie să mă fi dus în aripa rezervată invitaților.

Un culoar cu zidurile acoperite de mochetă, lumini cernite pe care ziua proiectează pete livide. sala de mese automată îmi servește o cafea cu lapte, două pîini coapte cu făină de mei, un tub cu cremă de castane și unt. În mod ciudat, procesul de recunoaștere trece prin acest stadiu primar și gustul făinos al meiului, cel al castanelor și al untului se coalizează pentru a-mi asalta memoria. Cîte astfel de mici dejunuri am servit înainte de a fi *swappat?*

Odată stomacul plin, continui explorarea centrului. Dacă nu mă înșel, la dreapta e biroul meu, la dreapta e biroul meu, la stînga sălile Sensipac pe care le-am voit cît mai aproape. Efectiv.

Nimeni. Unde sînt copiii? Și Stany?

O privire aruncată în sălile Sensipac mi-a fost de ajuns. Știam acum ce ax mi-am ales în cercetările mele. Fără amintirile prelingîndu-se de pe pereți, n-aș fi putut să-l fi putut să-l descopăr. Pentru a atinge scopul pe care mi-l fixasem, n-aveam nevoie de aparataj complex și revelator. Inspecțiile ce s-au succedat în aceste locuri n-au văzut nimic. Eu lucrez în invizibil, în supranatural, dacă acest termen mai semnifică ceva. Subminez Reforma cu mult mai multă cruzime decît expectorii. Astăzi, odată ce periplul meu a furnizat dovada de bine-fondat lucrărilor mele, resimt în chip paradoxal o vagă descurajare, poate chiar puțin dispreț pentru persoana mea.

Camerele copiilor, goale. Mîngîi o girafă de pluș ce mă privește de sub lungile-i gene. Începe să alerge cu o grațioasă stîngăcie printre mingi și marionete.

În sfîrșit sala de adunări. Îndărătul ușii se contopesc voci ambalate. Intru în clipa în care Gaspard strigă:

- Nu-i putem spune.

- Greșiți, copii. Va trebui să-mi spuneți tot.

Dînd cu ochii de mine încremenesc, tac, căci mi-au încălcat recomandările. Dacă am reconstruit bine, dispariția mea i-a întristat mai întîi, apoi spiritul de răzbunare i-a împins să sfideze ordinul. Se pare că îi prevenisem de posibilitatea unei acțiuni împotriva mea. Nu-i de mirare. Lucrările noastre decurgeau împotriva oricărei etici, chiar dacă pun la dispoziția oricărui moralizator lista presiunilor ce s-au făcut asupra mea în cursul ultimilor luni. Bineînțeles, în alte timpuri am fi ajuns chiar pe rug!

- Hai, Felipe. Asumă-ți responsabilitatea.

- Am crezut că ți-au venit de hac. Atunci am decis să stricăm

șandramaua. Peste tot. Asta-i.

- Și ați lovit în stînga și-n dreapta.

- Asta-i puterea, Roman. În ziua în care m-ai întrebat dacă putem acționa asupra fluxurilor Sensipacului, ai deschis cutia Pandorei.

- Ați atacat baze de date inofensive, ați paralizat schimburi internaționale, ați șters informații. Inestimabile. V-am cerut să vă jucați, nu să distrugeți. Numai fiabilitatea rețelei trebuia pusă în discuție.

- Rezultatul e același, intervine Rander tăios. Nu mai au încredere în Sensipac. Nu e ceea ce voiai?

- Îmi pare rău, copii. Ați acționat sub impulsul mîniei, nu vă învinovățesc.

În clipa aceea o umbră ciudată obturează cabina proiecționistului.

- Nu te obosi să te ascunzi, Stany, pentru că treaba ta e să știi. N-or să te mănînce.

Keïno-ul apare în încăpere cu coada plecată, coboară pînă la mine sub fluierăturile protejaților mei. Pentru prima dată, răsuflarea lui nu pute a alcool.

- E extraordinar, Stany. Lasă-mă să-ți explic. Îți amintești de expectorii din Carajas? Chiar înainte ca armata să dea buzna, unul dintre ei mi-a mărturisit: "Contemplarea e sterilă, aspiri repede spre alte pasiuni". Ține-te bine. Felipe și prietenii săi pot nu numai să citească ceea ce traversează rețeaua, ci să o și modifice. Și eu sînt cel care i-am făcut conștienți de puterea aceasta, eu i-am înarmat. Trebuia să destabilizez rețeaua, să demistific această informație ce a sfîrșit prin a ruina țările prea bogate.

Strîng pumnul atît de tare încît agatele scrîșnesc. Știu că mint, că n-am avut în vedere decît o răzbunare personală, că de fapt mult mai tîrziu am găsit o groază de motive adevărate, sociale sau umanitare, pentru a mă acoperi. Stany adulmecă cu un aer disprețuitor înainte de a-mi arunca:

- Deci, în cele din urmă, Don Quijote, tu erai?

- Mda, dar de această dată morile au primit o lecție. Nu se mai învîrt, crede-mă.

- Roman, Roman! Iuri mă cheamă din hol. O femeie vrea să te vadă. Spune că e urgent.

CLAR - OBSCUR

1

Ea are aspectul unei toamne false, a unei veri indiene. Iarna sub ochelarii ei negri, primăvara pe buzele lungite într-un zîmbet. Pe nas, o perlă de platină.

El are aspectul unei promisiuni, unui boboc de trandafir, unei cărți ale cărei pagini n-au fost încă tăiate.

Mérine bîntuie insula-leagăn de o săptămînă. L-a văzut de multe ori prăbușindu-se sub ploaie și de fiecare dată perla s-a golit în contracții dureroase. Cu umerii goi, ea s-a mulțumit să sufere lîngă Tadzio, cu picioarele bălăbănindu-i-se peste marginea debarcaderului, în timp ce pirogi programate își descărcau încărcătura de thiofs pe nisip.

Aversele nu udau nici șuvița blondă, nici costumul de baie cu dungi orizontale.

De-abia dacă a mîncat. Pîine și sardele. A dormit într-o curte, sub o copertină a cărei vopsea curgea de-a lungul apei, prin coșcoveli. Părul îi e murdar, plin de nisip. Multă vreme a spionat centrul, luminile lui în noaptea umedă, în fața luminilor Dakarului, de cealaltă parte a șenalului. Dar și-a dat repede seama că încăperile nu erau locuite decît de o droaie de copii ce se revărsau în fiecare dimineață pe plajă scoțînd strigăte de corsar.

Tadzio nu s-a amestecat niciodată în jocurile lor. Nu s-a

interesat nici de rîurile cu pești, de pescărușii insolenți, de vechea fortificație ce se apleca asupra oceanului. Cu un aer posomorît, s-a mulțumit să-și aţintească privirea în larg, cu mîinile la spate, la capătul picioarelor sale lungi și subțiri de o eleganță desuetă. Cîteodată cernea nisipul, îl semăna peste valuri.

Apoi omul a venit cu hidroglisorul de amiază. Un om ce nu ieșea în evidență, din cei ce alcătuiesc mulțimea, cu bărbia abia pronunțată, cu părul de culoarea ovăzului. Cu cămășuța peste pantaloni, nu un turist, ci un om pierdut.

Cînd copiii l-au înconjurat, Tadzio s-a depărtat de marginea mării, s-a strecurat în înghesuială și Mérine l-a văzut clar dispărînd sub bustul mare al omului, topindu-se în el precum o imagine de cinema pe o mînă în fața ecranului. Nici un gest, nici un rămas bun. Nimic.

Necunoscutul îl purta pe Tadzio, era Tadzio, Roman, Tadzio, Roman Leyter.

Mérine a încercat de îndată înspăimîntătorul sentiment de pierdere ce n-o va mai părăsi niciodată. Nu o dată întrevăzuse plecarea adolescentului, se forțase să-și imagineze o lume fără fantome, fără simbol. Dar niciodată nu prevăzuse că o va durea atît în adîncul sufletului. Precum un avort.

Și universul s-a dezumflat. Ființele, lucrurile, sentimentele, pasiunile, totul a dispărut în prăpastia aceea, în adîncul sufletului.

Trei zile a dat tîrcoale construcțiilor din vîrful insulei. Pînă în clipa aceea în care a cerut cu o voce timidă unui copil să-l vadă pe profesorul Leyter.

- Te iubesc, Roman.

Femeia se năpustise în brațele omului ce încearcă în zadar s-o îndepărteze.

- Doamnă, vă rog.

- Te-am purtat în minte, Roman. Nu pot trăi fără tine.

Ea e bătrînă, a trecut peste momente grele.

El e el însuși, întreg, cu viitorul deschis asupra prezentului. O ia drept o nebună. S-o fi întîlnit vreodată? Nu, memoria îi e întreagă, e tot atît de sigur pe ea ca de căderea iremediabilă a monumentelor spre planeta mamă.

- Vreau dragostea ta, vreau corpul tău. Te cunosc și te iubesc, Tadzio al meu.

Acum aiurează pe de-a-ntregul, îl confundă cu un erou de-al lui Mann. O apucă de braţ, strîns la nivelul cotului, o conduce spre ieşire. Ea se zbate atît încît ochelarii îi cad, dezvăluind ochi halucinanţi, de o rară frumuseţe.

- Vă rog să ne lăsaţi să lucrăm, doamnă, altfel voi fi nevoit să chem poliţia.

- Nu mă recunoşti?

Tace, conştientă de inepţia cuvintelor. Ceva i se scurge din ochi, un lichior pe care nu l-a mai gustat din copilărie. Fără să-şi dea seama, şi-a scos din geantă Tanganyika pe care-l cumpărase pe sub mînă pe plaja din Soumbedioune. Mîna îi tremură. Al doilea glonţ va fi pentru ea.

Demult, fusese o fetiţă ce nu se pricepea la arme, ce nu se gîndea decît la mierea apusurilor, la delicata pudoare a primăverilor, la poezia lui Yeats. Apoi a mers din avort în avort, de fiecare dată mai rănită, mai violată. În clipa în care degetele îi încalecă trăgaciul, cîteva versuri o năpădesc, o răsuflare călduţă şi deznădăjduită ce vorbeşte de propriul ei sfîrşit:

Why, what could she have done, being what she is?
Was there another Troy for her to burn?

Ezită, un cîine o doboară cu colţii înfipţi în încheietura mîinii ei. Un picior aruncă arma departe de ea. Cu o lovitură, obligă animalul să lase priza, apoi fuge, strîngîndu-şi braţul rănit între sîni.

În jurul ei e oceanul, cu prăpăstiile lui infinite în care cazi într-un vîrtej de bule.

Stă la îndoială.

Să uite. Repede, să uite.

Apa e rece pe lîngă febra ei.

- Tadzio!

CLAR - OBSCUR

2

- Intră!

Biroul are vedere spre ocean. N-am deschis nici un dosar, numai am culisat geamul și am respirat vacarmul acru al apei izbindu-se de stînci. Zorii luminează zborul unor flamingo roz peste Marea-Moschee și abdomenul unui păianjen de peste terasă. Imposibil să-mi scot din minte figura nebunei cu ochelari negri. S-ar spune că o îndepărtată rudenie mă leagă de ea dincolo de spațiu și timp.

- Pot să-ți vorbesc, Roman?

- Ai crescut, Felipe.

- E în natura lucrurilor ca mintea și corpul să evalueze la unison...Am încercat să dăm de tine cînd ai dispărut.

- Vocile albastre. Da, știu.

- Nu numai vocile. Prieteni, tovarăși de represiune. Copii supuși tiraniei informației, cărora drepturile cele mai fundamentale le-au fost tăgăduite. Sîntem numeroși, Roman. Oriunde domnește mizeria, intelectuală, morală sau fizică, oriunde, avem frați.

Îl privesc fluturînd această Internațională a oprimaților și mi-e teamă. Mi-e teamă de ceea ce am declanșat, mi-e teamă asemeni unui comitet dezlănțuit de la bază. Acest copil cu maniere de comisar a sărit o etapă, cea mai bogată, cea mai

fericită a existenței, iar acum pontifică, declamă, se aprinde pentru a nu-și recunoaște faptul că sub corpul de puști prematur nu supraviețuiește decît spiritul de adult. Se refugiază îndărătul unor idealuri adolescentine, unor utopii. Vremea viselor și a iluziilor i-a scăpat și îi respiră nostalgia la fiecare jucărie pe care n-o înțelege.

Mă măsoară neliniștit, insistă.

- De ce nu i-ai ascultat pe prietenii noștri?

- Nimeni n-ascultă niciodată copiii, Felipe. Sînt voci mici în concertul umanității.

- Într-o bună zi, puterea lor va face să tremure lumea.

- Nu fi atît de amar. Adulții nu ți-au făcut nimic.

- Mie nu, dar camarazilor mei da. Uiți copiii morți în război, morți din cauza ideologiei, din cauza rasismului. Am început să acționăm cu mult înaintea dispariției tale, Roman. Nu numai asupra informațiilor.

- Ce vrei să spui?

- Ne-am săturat de diferențele de culoare, de caste, de ierarhii.

Intrăm într-o societate în care regulile sînt impuse, bune sau rele. Te adaptezi sau crăpi, iată ce ne propuneți voi. E timpul să luăm atitudine, ați ajuns într-un punct în care o simplă diferență poate declanșa pogromuri, masacre. Orice proces de segregație este complet artificial, iar noi sîntem pe cale de a o dovedi.

- Contaminații sînt opera voastră?

- O idee de-a lui Zubin. Am implantat programe aleatorii pe fiecare terminal din rețea. Oricine poate fi atins. Am creat triunghiul de aur ca o nouă formă a rasismului, l-am fabricat din toate piesele ca să demonstrăm oroarea. Rezultatele ne-au depășit așteptările.

- Au existat morți, Felipe, iar tu vorbești cu cuvinte de contabil.

- Oamenii se vor schimba, vei vedea, se vor gîndi și, cînd comunitatea de contaminați va fi mai puternică, cînd vom dezvălui manevra, vor înțelege. Nu mă privi așa! Îi vei putea acuza pe expectori de machiavelism, dar nu pe noi. Sîntem fermenții unei noi lumi, catalizatorii unei reacții în lanț ce va favoriza venirea unei epoci de aur. Ca oamenii să-și dea seama, trebuie bruscați, tu însuți ai spus-o.

O metodă ca oricare alta de a-mi mulțumi.

În ambele sensuri.

În fața tăcerii mele, s-a retras. Nu mi-a plăcut licărirea ce i-a traversat cumplita privire. Și totuși e prea tînăr pentru a nutri atribuții de cuceritor. La vîrsta lui, crezi în dragoste. Cel puțin așa vreau să cred.

Au afișat o hartă a rețelei în fața biroului meu. Pastile roșii, *deteriorare,* și aurite, *contaminare*, se aprind o clipă, se sting. Virusul se întinde. Benghazi. Islamabad. Luna 4. Kamenskoje. Port Moresby. Sensipac se clatină. Pentru tine, Doreen. Pentru tine, tată. Presupun că nu ați cere mai mult. Puțină pace, uitare în cele din urmă. Ne-am înșelat imaginîndu-ne că morții continuă să trăiască alături de noi. Ar trebui să-i putem uita foarte repede, amintirile noastre nu le aduc nici o consolare.

Nu mai am nimic de făcut pe Goreea. Am alinat suferințe, am declanșat un flagel de dreptate, mi-am ajuns din urmă prezentul. O viață plină. Am intenția să cultiv memoria umanității, să explorez zonele ei obscure, să devin istoric sau arheolog. Plictisul exploratorului temporal, fără îndoială.

Eu și acel bătrîn filozof de Stany pe drumurile vieții. Doi bețivani în căutarea adevărului. De ce nu?

L-am găsit pe Saint-Hubert pe plajă. Părul său, ud de stropi de valuri, lucește ca și cum tocmai ar fi fost revopsit. Își citește faimoasa carte fără coperți. Nu m-a auzit cînd m-am apropiat. Descifrez cîteva rînduri peste umărul lui. Vechiul Testament! Îndărătul fiecărui cinic se ascunde un tip frămîntat de îndoieli?

Plosca lui, înțepenită între două stînci, conține un excelent bissap. Mă servesc. Închide repede cartea.

- Dacă dai gata sticla, ai dreptul la o dorință.

- Aș vrea să ne cărăm de-aici, Stany. Unde vrei. În junglă sau în adîncul deșertului. Copiii nu mai au nevoie de mine.

- Încă nu s-a terminat, Roman. Îmi pare rău.

Îi urmăresc privirea mioapă. O flotilă de helijeturi se îndreaptă către insulă, un nor de libelule albăstrii a doua zi după ploaie. Mingea soarelui le înroșește palele.

Ultima piesă a jocului din bucățele se pune la locul ei. Cea mai importantă, ca de obicei. Cea de care dispuneam de la plecare și care mi-a fost furată tot timpul prin scamatorii demne de cel mai păduchios dintre music-hall-uri.

Și deodată nu-mi mai e frică. Zîmbetul ăla de cîine pe care

aș vrea să i-l înfig în mutră cu lovituri de pumn! Și impulsul artificial ce mă reține, ce mă obligă să-l iubesc.

- Mai ai încă timp pentru dorință.

- V-ați decis în sfîrșit să acționați?

- Mda. Drumul a fost lung.

- Cum ați făcut să mă prindeți?

- Entuziasmul puștilor, știi prea bine. Te iubeau prea mult. Unul dintre ei ți-a strecurat numele într-una din comunicațiile Sensi pe care o interceptase. O semnătură, dacă preferi. Un omagiu. O pistă pentru noi, una printre milioane altele.

- Tu m-ai *swappat?*

- Nu, fata ce s-a înecat ieri. O anume Mérine Snojborg. Tot vagabondînd cu amintirile altuia, s-a lăsat infiltrată și s-a îndrăgostit. Așa se întîmplă cînd depășești limita de vîrstă. Oricum, femeile care nasc sfîrșesc întotdeauna rău. Nu suportă să îmbătrînească.

- Nimeni nu suportă, cred.

- În schimb, cine te-a scos din rahat, la Carajas, dacă nu băiatu'? Saltul în Brazilia nu cadra cu biografia ta, nu intra în sfera ta să pui piciorul acolo. Am prevenit autoritățile. Fără mine, ai mai fi și-acum acolo, prizonierul expectorilor. Și cu memoria scrum.

- Bravo, Și ce-ai cîștigat la afacerea asta? O citare, o medalie, un os de plastic? Un complot dejucat împotriva lui Elios Karan e bine plătit, nu?

- Nici șeful meu nu știa mai mult decît tine ce se urzea în spatele întregii povești. Te-a lansat pe propriile tale urme și a lăsat urmarea să curgă, asta-i tot. Operațiunea Janus, așa au numit-o, un ochi în față, unul în spate. Ce mai tărăboi a fost cînd afacerea Karan s-a suprapus peste pista principală!

Trebuia să-l fi sugrumat, să-i fur osul fetiș, să-l detest. Nu reușii decît să-l compătimesc. Dacă aș fi avut capul pe umeri, dacă nu s-ar fi jucat cu sentimentele mele, dacă la Sfînta-Sofia falsa Doreen nu mi-ar fi răsturnat puținele date pe care le dețineam, aș fi reușit, fără îndoială, să scap de acest spion cusut cu ață albă. Cît încă mai era timp.

- Am ținut la tine, Stany.

- Nici atît, n-ai suferit niciodată cîinii. Și mai puțin keïnosii. De pe undeva recuperase Ray-Bans-ii Mérinei și le stricase halubele ca să-i poată purta pe bot. Dacă nu ți-am fi implantat o directivă de afectivitate imediat după *swapping*, nu m-ai fi lăsat

niciodată să te însoțesc. Mai exista și un sistem automatic de bruiaj de îndată ce te interesai prea îndeaproape de mutra mea. Asta ca să pot avea cîmpul liber de acțiune.

- Lucru ce n-a împiedicat ca în unele momente să ne frîngem gîtul amîndoi... Mie ce-or să-mi facă?

Roiul s-a mărit. Deslușesc discuri atîrnînd la capătul unor cabluri sub burta aparatelor. Enorme ventuze tivuite cu aramă. Iau poziție în jurul Universității Mutanților. Un balet impresionant de precizie, optimizat. Nimeni în cabine. Nimeni îndărătul mesajelor din cutia mea de scrisori. Nimeni niciodată.

- O vei lua de la zero, și copiii cu tine. De data asta nu va mai fi nevoie să te urmărim. Trecutul tău nu va mai exista.

- De ce n-ai lăsat-o pe nebună să mă găurească?

- Pentru că va exista întotdeauna o nenorocită de potaie în adîncul meu, un afurisit de samaritean să-ți miroase curul. Niciodată nu ți-am dorit răul, *compadre*. Numai ea suferea cît sufereai și tu și nu era vinovată.

- Care ea?

- Pușloaica Sensipac, I.A.-ul rețelei. Tu și drăcușorii ați agresat-o, ați torturat-o. Integritatea ei era amenințată, n-a făcut decît să se apere. Nu trebuie să-i porți pică. I.A.-urile sînt niște chestii fragile, zbuciumate, nu-și cunosc locul în lume. Respectați-le, dați-le timp să învețe în loc să le împingeți la sinucidere.

Urzeala discurilor acoperă acum jetela și construcțiile centrului. Nu mai e nevoie de Swap-Swap și de finețea sa. Nimic nu trebuie să supraviețuiască din trecut. O descărcare și totul se va termina.

Stany tocmai își pusese pe cap un fileu matlasat. Fără îndoială ca să-i protejeze memoria. Are mutra unui aviator din secolul trecut, a unui Snoopy învechit, țin mult la el, chiar dacă am apreciat întotdeauna că keïnosii n-ar fi decît umbra oamenilor.

- Adio, umbra mea.

Neantul *swappingului* total a căzut ca o lamă.

EPILOG

Trei agate pe o rogojină.

O încăpere golită de mobile, un bărbat stînd jos.

În jurul lui, copii de toate rasele, de toate vîrstele. Plouă, o ploaie neconvingătoare, convinsă de sfîrșitul ei, sub care dansează *boubous*, broaște și libelule.

Omul ține o carte fără coperți. O carte pe care nu te aștepți s-o găsești în colțul acesta de lume.

Și citează nume pe care le aruncă de hrană copiilor.

- Tu te vei numi Adam. Și tu Moise. Și tu Isaia.

Cînd toți copiii au primit un nume, el se ridică. Unul dintre copii cu ochi de lup, cu membrele de maimuță-păianjen prinde cartea înainte ca ea să-i cadă din mîini, o deschide la întîmplare și spune:

- Numele tău e Iuda. Și al tău - arată cabina neagră pe care ploaia o mîngîie uniform în fața portalului - Dumnezeu.

Atunci omul se înfioară pînă în măduva oaselor. Privește stația Sensipac, colibele de un galben vestejit, timpul ce pare să zacă sub patiourile în decrepitudine, cerul, în final se hotărăște să zîmbească în timp ce arată copiilor literele laser ce impregnează norii.

KHARTOUM
BAZA DE DATE HERCULES

DESTINATĂ GESTIUNII NEURORACHETELOR INEXPLICABIL DISTRUSĂ VIRUSUL SENSIPAC ÎNCĂ ÎN ACȚIUNE?

Fără să-și piardă zîmbetul, bărbatul spune:
- Dumnezeu e mort. Noi l-am omorît.

Coperta: Viorel Pîrligras

Ce este rețeaua Sensipac ?
Cine este cu adevărat Nul Nemo, omul cu memoria furată ?
Cine este Stanislas, cîinele vorbitor ?
Africa, puterea secolului XXII ?
Swap - Swap, o fascinantă poveste SF despre condiția umană a viitorului.

Coperta a fost imprimată la LOTUS CO - SRL,
Craiova Calea Unirii Nr.10